

WESTERN

I. Kolins

AVETINJSKI RANČ

BROJ 270 • 35 DINARA

ROTO
BIBLIOTEKA
X-100

VESTERN

270

1991

I. Kolins

AVETINJSKI RANČ

X-100

Urednik izdanja
P. MATIĆ

Recenzent
S. BILKIĆ

Lektor
J. STOJIĆEVIĆ

Izdaje i štampa NIŠP »DNEVNIK« Novi Sad, Vojvodanskih brigada 7, telefon 021/621-555 ● Žiro račun 65700-603-7711 ● Direktor »Dnevnika« Miodrag Karadžić ● Za izdavača: Ilija Vojnović ● Odgovorni urednik: Milorad Predojević ● Grafički urednik: Juliš Arvanitidis ● Sekretar redakcije: Zdenka Karabasil ● Korektor: Jovan Uglješin

YU ISSN 0353—1287
Rukopisi se ne vraćaju

AVETINJSKI RANČ

I

Lari Sejmur se probudi sa čudnim osećanjem da nešto nije u redu. Čoveku se razvije šesto čulo, pogotovo ako je za četiri ratne godine većinu noći proveo pod vedrim nebom, kada se čak i u snu retko nalazi potpuno opuštanje. I ovog puta Lari Sejmur je postupio isto kako i prilikom bezbrojnih odvažnih poduhvata i patrolnih jahanja. Iako se probudio, ostao je da leži zatvorenih očiju. Nekoliko sekundi napeto je osluškivao.

Ubrzo mu je postalo jasno šta ga je probudilo. On naglo skoči, ali ga tada potmuli udarac vrati u postelju. Od udarca u lobanju zamaglilo mu se pred očima. Osim toga, udarac ga je podsetio da ovu noć izuzetno nije proveo pod vedrim nebom već na donjoj postelji dvostpratnog kreveta. Fina prašina plesnive morske trave štipala mu je grlo i skoro prouzrokovala kašalj. Stisnutih usana, Lari Sejmur je disao kroz nos trudeći se da što pre prevlada svoju ošamućenost.

Lari Sejmur oprezno promoli glavu u mrak a zatim spusti noge pored kreveta. Brzo je navukao čizme i pripasao opasač koji je pre spavanja prebacio preko ivice kreveta.

Topot konjskih kopita na jednom ranču sam po sebi ne bi bio posebno uzbudljiv, ali stvar je bila utoliko

čudnija što je odjeknuo na jednom napuštenom, avetinjskom ranču. A Sejmurov ranč je već tri godine bio pravi avetinjski ranč, sa svim onim što uz to ide: škripeća vrata koja na hereno vise o šarkama, polupana prozorska stakla, krov obrastao u korov.

Već prilikom njegovog dolaska te kasne večeri, Lariju Sejmuru se učinilo da je čuo neke čudne, stenjuće avetinjske šumove. Lari je brzo ustanovio otkuda oni potiču. Tri hrasna lužnjaka spustili su na strehe svoje čvornovate grane, koje su kad dune vetar strugale po podlozi. I sada se opet čulo to jecanje i stenjanje. Svi drugi šumovi su zamrli. Ali, uprkos tome, Lari Sejmur bio je siguran da ga je zaista probudio konjski topot. Gipkim i bešumnim pokretima kliznuo je do sivog pravougao-nika prozora.

Blago i meko, kroz polupana prozorska okna, duvao je noćni vetar. Nebo je bilo pokriveno nekakvom izmaglicom kroz koju se nazirao mlečni mesečev srp. Odjednom se začu snažno dahtanje jednog konja koji izroni iz senke rančerske kuće i prope se na stražnje noge, ispred povijenog žbuna. Tada neko oštrim glasom viknu:

— Hej, konjaniče!

Snažnim trzajem uzda jahač prisili svoga konja da spusti prednje

noge na tlo. Jedan drugi jahač istera svoga konja iz oštire senke i u sledećem trenutku galopom stiže i treći jahač iz pravca Dram Ridža, ujah u dvorište, zaustavi svoga vranca i nekim čudno potmulim glasom viknu:

— Dobro več, anđeli!

U tom trenutku, Lariju Sejmuru najzad puče pred očima. Ova trojica momaka nisu bili obični jahači. Oni su tek sada svojim prisustvom upotpunjavali sliku avetinjskog ranča, jer su na sebi imali crne kabanice prostranih rukava, koje su im pokrivale telo do butina. Osim toga, na glavama su imali šiljaste kapuljače na kojima su bila samo po dva otvora za oči. Delovali su kao aveti. Možda bi Lari Sejmur sve to shvatio, kao glupu maskaradu da u njegovom džepu na grudima nije bilo požutelo pismo koje je on već više od tri godine nosio. U tom pismu opisao mu je Ugo Sančes napad zamaskiranih jahača na ranč »Tri hrasta«. U tom prepadu ubijeni su Bert Sejmur i dvojica njegovih vakerosa. Samo je Ugo Sančes uspeo da pobegne. Na osnovu tog nespretno napisanog pisma, Lari Sejmur je ipak uspeo da odgonetne kako mu je poginuo otac. Naime, u tom pismu je spomenuto nešto što se neizbrisivo urezalo u njegovo sećanje: Bratstvo crnih anđela. Jer, to »Bratstvo crnih anđela«, po Ugovim rečima, bilo je ime bande koja je izvodila noćne prepade. U stvari, bila je to banda Anhela Ramiresa, koja je operisala preko u Meksiku i prelazeći preko reke Rio Bravo dolazila u Big Bend zemlju. Bilo je logično da Lari Sejmur za avetinjske jahače zaključi da su članovi te bande. Očigledno je bilo da su baš oni ovaj napušteni ranč izabrali za mesto okupljanja.

Ne razmišljajući o svom postupku, Lari izvuče iz futrole svoj konjački kolt sa dugačkom cevi i spremi se za borbu. Koliko mu je oskudna mesečeva svetlost dozvoljavala, nanišanio je u čoveka na vrancu. Naravno, pri tome mu je stalno bilo na umu da ima posla sa banditima i ubicama. Ali kada je on oprezno nategeo oroz, cev njegovog kolta udari o komad razbijenog prozorskog stakla, koje je čvrsto stajalo u okviru. Odlomivši se staklo pade napole na tlo i razbi se.

Samo delić sekunde kasnije, Lari opali. Iz cevi njegovog kolta izlete u tamu narandžasta svetlost, a od pucnja zazvečase još neke krhotine stakla. Ali, u međuvremenu, maskirani jahač je već bio okrenuo svoga vranca i takođe opalio. Kugla potmulo udari u prozorski okvir, pored Larija. Bilo je suviše kasno da ponovo gađa u bandita na vrancu, jer je on čvrstim stiskom butina primorao konja da se skloni u stranu, pa se sada nalazio skoro u mrtvom uglu. Sada su i druga dvojica bandita, savladavši prvi šok, počeli da pucati. Tik pored Larijeve glave, rasprsnu se jedno zdravo okno i komad stakla zabi mu se u obraz. Sa njegovih usana ote se prodoran buntovnički poklik kojim je konjica Sajmona Grifita započinjala svoje napade. Taj poklik, koji je delovao razarajuće na živce protivnika, često je sam po sebi bio dovoljan da izazove strah i užas u redovima protivnika. Jedan od konja prope se i pojuri sa svojim maksiranim jahačem. Drugi bandit opali još jednom, ali se zrno zabi u zid masivne adobakuće. Tada ponovo prasnu Larijev teški kolt posle čega crna utvara ispade iz sedla, ne ispustivši glasa. Zatutnjao je konjski topot. Dve prilike odjuriše a njima se instinktivno

priključi preplašeni konj bez jahača, dok su ga uzengije udarale po trbuhu. Koliko je mogao da razabere, Lari Sejmur zaključi da se radi o teškim, kožom presvučenim meksičkim uzengijama. Ubrzo su utvare nestale. Bubnjajući stakato konjskih potkovica gubio se u noći. Samo su slabi zadah baruta i nepomična ljudska prilika, koja je ležala preko, na ivici senke rančerske kuće, još podsećali da se nije radilo o utvarama.

Lari Sejmuru bilo je potrebno samo nekoliko sekundi za razmišljanje. Bez sumnje, nije bila nikakva slučajnost što su se ti noćni jahači baš ovde sreli. Ukoliko se radilo o bandi, onda se moglo očekivati da će se postepeno još više ovih noćnih spodoba ovde naći. Ali tada će »Tri hrasta« za Larija Sejmura postati zamka. Jer, dvojica momaka, koji su uspeli da pobegnu, morali bi biti budale ako nisu razaznali da je jedan jedini strelac pucao na njih.

Lariju prođe kroz glavu njegov neobičan povratak kući. Za četiri godine borbe postigao je samo to da se vrati na oronuli ranč, a to je bilo suviše gorko. No, on gotovo da nije ni očekivao više. Uopšte se nije nadao da će naći neku od zgrada na ranču. Banditi s druge strane reke Rio Bravo ostavljali su posle svojih prepada samo pepeo i ugljenisane grede. Pravo je čudo što i ranč »Tri hrasta« nisu spalili. Moguće je, Lari je u mislima već sada tražio objašnjenje ove čudne okolnosti, da su ga oni već koristili najpre kao sastajalište a kasnije i kao skrovište.

Samo što je zamro konjski topot, Lari Sejmur se pokrenu. Iako nije upalio svetlost, nije potrajalo više od dva minuta dok je smotao cebe i druge stvari i stavio ih u šatorsko krilo. Nabio je šešir na glavu, pre-

bacio preko ramena bisage, uzeo henri-pušku, koja je ležala na gornjem ležaju, a onda je izišao napolje i krenuo preko dvorišta.

Lari Sejmur je bio visok, vitak muškarac, suvonjavog, malo umornog lica. Skoro nečujno je nestao u dugačkoj štalskoj zgradi, čiji je krov na jednom mestu bio propao. Njegovi pokreti i način hoda podsećali su na kretanje Indijanca iz prerija Dakote.

Čulo se kratko dahtanje koje je dolazilo iz štale. Kada se Lari Sejmur posle neverovatno kratkog vremena ponovo pojavio, sledio ga je snažan, sivi ždrebac, koji je kao vuk, oborene glave, išao za njim. Tek kad je sve pripremio za iznenadni put, Lari je otišao do ljudske prilike koja je nemo i zgrčeno ležala postrance. Ždrebac ga je sledio sa puštenim uzdama.

Lari je morao da svuče sa čoveka kabanicu sa kapuljačom. Posle toga, bio mu je dovoljan samo jedan pogled da ustanovi da je ovde svaka pomoć izlišna jer je čovek bio mrtav. Ovaj čovek je imao na grudima dva ukrštena redenika sa municijom. Olovna kugla ga je pogodila neposredno iznad mesta gde su se redenici ukrštali. U pitanju je bio Meksikanac, što se, uostalom, i moglo očekivati.

Tek kada je noćni vetar ponovo doneo tihi konjski topot, Lari Sejmur se usprvi i smota crni ogrtač. Diablo, sivi ždrebac, već je nemirno dahtao i molećivo mu gurnu svoju njušku među rebra, kao da je tačno znao šta znači udaljeni konjski topot. Ali izgled puške, koja je ležala pored mrtvaca na zemlji, probudi kod Larija jednu ideju. U pitanju je bio spenser-karabin, moderna puška sa sedam metaka, koju je konjica Unije koristila poslednjih nekoliko

meseci rata kao probno oružje. Međutim, naći takvu pušku kod jednog meksičkog bandita zaista je bila stvar za čuđenje. Lari nije više oklevao da otkopča oba opasača mrtvaca. U jednoj futroli se nalazio teški kolt četrdeset pet, dok je drugi ležao na zemlji. Uvio je opasače i oružja u crni ogrtač i uz pomoć oba redenika napravio zavežljaj koji je stavio u šatorsko krilo koje je privezao za svoje smeđe svetlucajuće armijsko sedlo. Kada je stavio stopalo u užengiju, topot se već preteće približavao. Sudeći prema njegovoj jačini, ovog puta se radilo o najmanje pet do šest konjanika.

Čim je Lari uzeo uzde, Diablo ispruži vrat i krenu. Sledio je laki stisak butina njegovog jahača i pokret prema crnoj rupi između štale i senika, koji je bio osenčen izbočenom krošnjom jednog od tri hrasta. Tamo je bilo dovoljno lako premeštanje težine, da bi ga zaustavio. Bilo je to zemljište na kome su se obojica snalazili, jer sivi ždrebac nije bio samo ratni konj. Diablo je sada imao dvanaest godina. Oždrebio se 28. maja 1854. na ranču »Tri hrasta«. Taj dan bila je nedelja, osamnaesti rođendan Lari Sejmura. Prema tome, on je bio čvrsto uveren da će to, skoro potpuno crno ždrebe, jednog dana postati njegov konj. Izvesne osobine ždrebeta doprinele su da stekne ime »Diablo« — »Đavo«.

Lari je lično navikao ždrepca, čija je dlaka u međuvremenu dobila boju čelika, na oglavinu i sedlo, ali ga tada nije odmah jahao.

Tek posle duge borbe, pobedila je čovekova volja nad životinjskom tvrdoglavošću, i Diablo se predao. Učinio je to ne zato što je bio potpuno iscrpljen već što mu broba više nije pricinjavala zadovoljstvo. Draž novog je prohujala i sada se radilo

o tome da se ispitaju nove interesantne stvari.

Od tada je Diablova nesumnjiva inteligencija izlazila u susret težnji njegovog jahača da ga ukroti. Njegovu prirodnu lukavost dopunilo je i stotinu trikova, kojima ga je naučio njegov vlasnik. Diablo je izrastao u istinski ponosnog konja. Uprkos svojoj težini, imao je trinaest centi, razvio se u spretnog konja poput mačke i skoro bez pomoći svoga jahača bio je nenadmašan kada bi neko govedo trebalo odvojiti od stada. Ukratko, Diablo je postao izvanredan kaubojski konj. Rat protiv Meksika, opsada El Alamo i bitke na San Hasintu i Santa Ani protiv meksičke armije davno su prošli. Diablo je zadovoljavao sve zahteve onih godina u neprestanim borba-ma protiv meksičkih bandi.

Izgledalo je tada da se odnosi normalizuju. Sejmurov ranč je dobio suseda, pa se on više nije osećao tako odsečenim od sveta, kao pre toga, dok se nalazio zapadno od reke Pekosa, u izvesnoj meri u ničijoj zemlji, ispred meksičke granice. Tih godina, Lari Sejmur je postao nadzornik očevog ranča, iako stari Bert na svom putu nije ništa uštedeo — ili možda baš zbog toga.

Ali tada je »Posmatrač«, koji je izlazio u San Antoniju, doneo saopštenje o pucnjavi na Fort Samters od strane flote Unije. Odmetništvo Juga od Unije više se nije moglo zaustaviti. Rat je bio tu. Posle jedno-dušnog stava državnika Juga u starom Diksilendu trebalo je da se održi »šetnja« na Vašington. Digli su se kao jedan čovek u pravom zanosu oduševljenja.

Tri nedelje posle izbijanja rata i Lari Sejmur je jahao sa četvoricom kauboja sa Sejmurovog ranča prema severu. U Ebilejnu naišao je na

vojsku i priključio se konjici južnih država — Sajmona Grifita. Samo su stari Bert i nekoliko meksičkih vakerosa ostali na ranču »Tri hrasta«.

»Šetnja« je trajala četiri godine. Negde na bojnim poljima Virdžinije Lari je primio ono pismo od Uga Sančesa, kojim ga je stari vakero obavestio o napadu na ranč »Tri hrasta« i o smrti njegovog oca. Larija Sejmura, koji je u to vreme nosio epolete poručnika, ova vest je pretvorila u očajnika. Odvažni izviđački poduhvat, i narednih meseci, u kojima je on tražio zaborav, doneli su mu nadimak »Ludi Sejmur«.

Uskoro se počela sprovoditi — bar na strani Konfederacije — taktika prepada lake konjice. Diablo je morao još da uči, i on je to stalno činio, pa je i sam Lari Sejmur bio oduševljen kako se snažni ždrebac kreće kao mačka. Bez sumnje, Diabloy lakonogoj spretnosti moglo se pripisati što je »ludi Sejmur«, najmlađi major u konjici južnih država, pod komandom Sajmona Grifita, uskoro bio ovenčan oreolom neranjivoga. I stvarno, Lari Sejmur u četvorogodišnjem ratu, u stotinjak okršaja, prošao je samo sa dva ranjavanja — jednom udarcem sablje preko grudi u jednom prostrelinom kroz butinu. Metak je posle toga prošao kroz sedlo i konačno stigao do snažnih Diablovih rebara. Što se pak ticalo Diabla, on je jednom bio povređen sabljom po vratu a drugi put bio je ranjen u zadnju nogu. Tako je ostalo sve do 9. aprila 1865. godine kada je ispaljen poslednji metak i kada je kod Apomatoksa potpisana kapitulacija Juga od strane generala Lija.

Od tada je prošlo skoro pola godine — nekoliko meseci u zarobljeništvu i jedno jahanje od hiljadu pet stotina milja — od Džordžije do Big

Bend pokrajine na krajnjem zapadu Teksasa, gde reka Pekos obrazuje tradicionalnu granicu prava i zakona.

Sada je Lari Sejmur stajao u tamnoj rupi između štale i senika oronulog ranča »Tri hrasta«. Osluškivao je tutnjajući topot konjskih kopita koji se sve više približavao. Osećao je pod butinama kako se Diablovi mišići napinju. Instinktivno razumevanje između konja i jahača išlo je tako daleko da je Diablo već sada bio spreman za munjevit start, iako je držanje Larija Sejmura još uvek bilo nepromenjeno.

— Desno! — reče jedan potmuli glas kada se pojavila prilika maskiranog jahača, postrance od rančerske kuće. Odmah se razvuče grozd i zatvori dvorišni prostor u širokom polukrugu. Lari Sejmur stisnu zube. Njegovo predviđanje se pokazalo tačnim, jer sada je već stiglo pola tuceta maskiranih momaka, koji na sledeću komandu poskakaše iz sedala i ustremiše se na spavaonicu. Samo čovek na vrancu se zadrža u pozadini i, na žalost, izvan domašaja revolverskih hitaca.

Kao utvare, bešumno i pognuto, maskirani ljudi pohitaše prema spavaonici. Još uvek je sivi ždrebac stajao nepomično kao kip. Lari Sejmur sada izvuče svoj teški konjanički kolt.

Dve prilike stigoše do vrata spavaonice, otvoriše ih i jurnuše unutra — očigledno iznenađeni, što na njih nije otvorena vatra. Nije im bila potrebna pomoć drugih, koji su sa oružjem, spremnim za paljbu, u vrebajućem položaju, stajali ispred spavaonice u širokom polukrugu. U spavaonici se čulo treskanje, pola minuta trajalo je tutnjanje, a onda je jedan od bandita istrčao napolje, besno opsovao i na najboljem en-

gleskom pozvao jahača koji je preko puta spavaonice sedeo na vrancu.

— Do đavola, taj prokleti buntovnik je pobjegao.

Tri momka se pokrenuše i pohitaše prema govorniku. U istom trenutku, pojavi se i poslednji čovek iz »bratije« na vratima spavaonice. I tada je Lari Sejmur odlučio da iskoristi svoju šansu.

Oštro i odsečno odjeknuo je buntovnički poklič kroz mlečnosivi sumrak. Banditi se okrenuše i razdvojiše. Ali tada pored štale, iz duboke senke velikog hrasta, poče da prašti jedan kolt. Već prilikom prvog pucnja, oborio je jednu od crnih utvara, a onda uslediše još tri pucnja. Još jedan bandit se zatetura pogoden sa strane, pre nego što su drugi najzad odgovorili vatrom. Tada Diablo oštro zarza i spretno na zadnjim nogama napravi piruetu, a zatim potrča u punom galopu. Lari Sejmur mu oslobodi glavu, posle čega ždrebac snažnim skokom preskoči žičanu ogradu, koja je ogradivala dvorište iza stražnje strane štale. U nekoliko skokova prede preko koralu i u još jednom skoku nađe se na slobodnom prostoru. Kugle ispaljene za njima u velikoj panici udarale su o zidove senika ili su prozviždale pored njih.

Ali tada je Lariju Sejmuru predstojalo još jedno neprijatno iznenađenje. Bilo je očigledno da se »Bratstvo crnih anđela« još uvek nije bilo okupilo u potpunom broju, jer se odjednom, na udaljenosti od pedesetak jardi, pojaviše još dvojica maskiranih jahača, jureći prema njemu u oštrom uglu. Ako konji u punom galopu jure jedan na drugog, onda se rastojanje od pedeset jardi može za tren prevaliti. Za trenutak je izgledalo da su protivnici projurili je-

dan pored drugog tako blizu da su se njihove uzengije skoro dodirnule. Jedan od maskiranih momaka poče nepromišljeno da puca. Lari Sejmur oseti da mu pored obraza prolete jedna kugla, iako je on već stiskom butina Diablu dao do znanja da mu njevito promeni pravac kretanja. Pošto je i jahač pri tome svoju težinu za izvesno vreme premestio s jedne strane na drugu, ždrebac je krenuo krividuavom linijom, baš kako je trebalo. Ali to je trajalo samo jednu sekundu a onda je Lari Sejmur odjahao u oštrom luku. Pri tome Diablove široke grudi odbaciše banditovog konja, udarivši ga u slabinu. Životinja zaništa i nagnu se u stranu. Dok je njegov jahač u visokom luku izleteo iz sedla i pri tome jezivo kriknuo, konj se u padu uspravi i pri tome obori konja drugog bandita, koji se držao tik uz svog ortaka.

Diablo, dresiran za takve napade, već se bacio u stranu i tako se našao tik pored drugog bandita. Pre nego što je ovaj uspeo da opali, Lari Sejmur ga je udario revolverskom cevi.

Udarac je promašio kapuljaču momka samo za dva—tri centimetra, ali zato je pogodio njegovo rame tačno u vratnom uglu. On se skljoka preko konjskog vrata i uz očajničko jačanje uhvati se jednom rukom za grivu, kad je konj počeo da se udaljava.

Trojica jahača, od kojih je jedan bio na vrancu, dolazili su u divljem galopu iz pravca ranča. Uspeli su da uhvate odbeglo kljuse zajedno s njegovim teretom. Zaustavili su konje tik pored svoga skljokanog ortaka, čija je životinja opet stala na noge. Svi su buljili za utvarom koja se uz potmuli topot gubila u noći i kao nestvarna senka najzad nestala u

žbunju Tonto potoka. Tada se skljkani bandit ponovo podiže i svuče kapuljaču sa glave. Lice obliveno znojem i izobličeno od straha, sa pramenovima kose na čelu, najzad se pojavi među njima.

— Đavo! — prostenja momak prigušeno. — Drugari moji, uveravam vas da je to morao biti đavo na nekom paklenom kljusetu.

II

Kada Ugo Sančes priprema svoj doručak, onda je to skoro pravi mali svečani ritual. I ovoga puta on je stajao kraj ozidanog štednjaka i, baš kad je počelo da cvrči u tiganju, čuo je iznenada iza sebe šum i ukočio se. Ali tada jedan zvonki glas reče razočaranim tonom južnjaka:

— Kako si, Ugo?

I tada se okrenu sedokosi, žilavi vakero. Ali on se ukoči i ječeći razrogači oči, kada na vratima ugleda mršavog čoveka, koji svoj konjički kolt gurnu u futrolu.

— Gazda — jedva prevali preko usana Ugo Sančes.

Preko lica Larija Sejmura prelete osmeh jer je on bio čovek na vratima livdaske kolibe. Tada se Ugo ustremi na njega i u preterno srdačnom pozdravu umalo mu ne iščupa ruku iz ramena. Od ove preterane »srdačnosti« Lari bolno izduži lice.

Tačno pola časa stajao je Diablo u malom koralu. Spuštene njuške, lagodno je grickao snop zlatnožutog kukuruza i ljubomorno istrajavao da mu se za to vreme ne približi ni jedan drugi konj. Samo bi povremeno pogledao preko prema prozoru kolibe, iza koga su sada dvojica muškaraca sedela za stolom i uz sveže biskvite jeli slaninu sa jajima.

Tek kad je sa tanjira sprao poslednje ostatke prženih jaja, pripalio je lulu od kukuruznog klipa, Lari

smota cigaretu a vakero tada počeo svoju priču.

— Rudolfo je one noći držao stražu u štali, gazda. On je prvi primečio onu prokletu bratiju i odmah je pucao. Ja sam odmah pojurio iz spavaonice prema štali. Tada me je pogodila jedna kugla u levu mišiću. Posle toga, sve je išlo vraški brzo. Armando je ubijen kad je pokušao da me sledi. Samo Felipe Garsiju nisam video. Tada su zapraštali pucnji u rančerskoj kući i nešto kasnije ponovo su izašla trojica od tih crnih vrana. Više nije bilo sumnje da su ubili gospodina Berta. Nije mi preostalo ništa drugo do da kroz prozor pobegnem iz štale. Sasvim je sigurno da se radilo o Anhelu Ramiresu i njegovom Bratstvu crnih anđela.

— Bratstvo crnih anđela, zar ne?

— ponovi Lari Sejmur prigušenim glasom. — Dakle, očigledno isti nitkovi s kojima sam i ja noćas imao posla. Šta je, u stvari, taj Anhelu Ramires, Ugo?

— Očajnik — nastavi Ugo Sančes ljutitog izraza lica. — Ranije je bio oficir meksičke armije, pa se priključio revoluciji koju je raspirivao general Gomes u svernim provincijama Sonore, Koauila i Čiuaua. Pobuna je bila ugušena i general Gomes ubijen. Ali, Anhelu Ramires je prebegao seljacima i na svoju ruku poveo gerilski rat. Prema svom imenu, Anhelu je nazvao svoju bandu »Bratstvo crnih anđela«. Jer, on je većinom napadao velike hacijende i ostajao praznih ruku jer se sa njih nije moglo ništa odneti. Štaviše, često je nalazio potporu kod najnižih slojeva stanovništva i nadničara.

— A unionistička armija? — upade Lari starcu u reč. — Zar Jenki ne preduzimaju baš ništa da bi zaštitili granicu od takvih bandita?

— Tek pre nekoliko meseci stacionirana je u jednom utvrđenju jedna jedina armijska komanda. Najbliža jedinica se nalazi u El Pasu, udaljena sto šezdeset milja. Ne verujem da se to može nazvati zaštitom, gazda. Postoje mnogi gazovi preko reke Rio Bravo, pa ih je nemoguće sve kontrolisati. Bila bi to puka slučajnost ako bi armija jednom pohvatila tu bandu.

Lari Sejmur klimnu glavom kao da je hteo da potvrdi ovo gorko saznanje.

— Znam — reče on ljutito. — Izgleda da za Jenkije zemlja zapadno od Pekosa uopšte ne postoji. Do tamo, do najudaljenijih kutaka jugozapada, izgleda da oni još nisu prodrli.

— Ja ne znam — nastavi Ugo oklevajući. — Možda se Kevinu Sameru, u tom pogledu, ne može ništa prebaciti, bar ne još do sada, ali da je on Big-Bend zemlju otkrio za svoje poslove, u međuvremenu se potvrdilo.

— Kevin Samer? Ko je to? — upita Lari zapanjeno. Tek posle toga izgledalo je da je vakeru postalo jasno da između kraja njegove priče i sadašnjeg stanja zjapi rupa od tri godine.

Ugo Sančes je ispričao kako je oterao oko dve hiljade goveda u Briks gde ih je, bar u izvesnoj meri, mogao da nadzire.

— Ali bilo je nemoguće žigosati telad — nastavi vakero. — U Briksu sam morao za svako pojedino tele da palim novu vatru. Zbog životinja koje su ostale na ravnici, povezao sam se sa Stivom Kameronom, jer su se u međuvremenu mnoga goveda napasala na peskovitim brežuljcima ispred Dram Ridža i mešala se sa ostatkom naših krava. Hteo sam njihovu telad da obeležim žigom

Sejmurovog ranča. Ali Stiv Kameron bio je prilično nemoćan i rekao mi je da njegovo ljudstvo nije dovoljno da bi uopšte prikupili stoku. Ja verujem da on još nije zaboravio svadu između nas i Kameronovog ranča neposredno pre izbijanja rata zbog prava na livade na Tonto potoku.

— A i kako bi — dobaci Lari Sejmur mračno. — Možda još uvek veruje da su to bili jahači sa Sejmurovog ranča koji su svojevremeno ubili njegovog oca.

— Možda — nastavi Ugo Sančes nesigurno i istrese svoju lulu u presečenu konzervu koja je služila kao pepeljara. — U svakom slučaju nastojao je da se ništa od toga ne primeti, i bio je veoma ljubazan...

— Kao i uvek — prekide ga Lari s puno ironije u glasu. — Kad ga vidim pred sobom, uvek mi padne na um misao da njemu pre dolikuje neka kancelarijska stolica ili tezga u nekoj radnji, nego sedlo. Đavo će ga znati kako je on posle smrti svoga oca uopšte mogao da održi Kameronov ranč.

— Ja verujem da je Džon Kelog za njega gotov — reče Meksikanac oprezno.

— Džon Kelog? Treba li to da znači da nadzornik sa Kameronovog ranča sve vreme rata nije bio u armiji?

— On je rekao da potiče iz Kentakija, a Kentaki je do kraj rata ostao neutralan, zar ne?

Lari ne odgovori na ovo pitanje. Ukočena izraza lica gledao je kroz prozor napolje, gde je Diablo dahćući duvao poslednju plevu iz svog snopa slame a zatim dremajući, oborene glave, stajao na suncu.

— Kasnije sam jednom video dim požara ispred Dram Ridža, pa sam odjahao tamo — nastavio je Ugo

Sančes. — U stvari, bila je to samo jedna mala družina za žigosanje. I Kameronov ranč je imao malo ljudi. Ali momci su nasumice hvatali svu telad koja se nalazila u blizini, svejedno da li je krava nosila Sejmurov žig. Zbog toga sam pozvao na razgovor Džona Keloga. On me je svukao sa sedla i jednim jedinim udarcem oborio na zemlju. Sigurno bi me pretukao da Moira Kameron nije stigla lakim rančerskim kolima i zadržala ga. Tada se Džon Kelog zadovoljio time da me otera. Nisam mogao ništa da učinim, gazda, jer je on imao sa sobom četvoricu naoružanih momaka. Stvarno, oni bi mogli da žigošu samo mali broj krava. Goveda su se tih godina umnožila, gazda. Po mojoj proceni, u Brik-su se nalazilo više od pet hiljada grla goveda i u taj broj ne spadaju ona koja su dolutala sa severa a pripadala su drugim rančevima. U svakom slučaju, većina njih nije nosila nikakav žig. Sada svuda ima mnoštvo poludivljih livadskih goveda, ali jedva se može nešto s tim početi. U najboljem slučaju, plaća se pedeset centi za kožu i armija za sada još sprečava da se goveda teraju preko u Meksiko gde bi se mogla dobiti nešto povoljnija cena.

— I kako si se onda ti sve to vreme snalazio, Ugo?

Lukavi osmeh u uglu oka učinio je da se na licu vakera pojavi stotinjak sitih bora.

— Jenkijevska armija nije uvek bila tu, gazda — zakikota se on. — I ja sam imao rođaka preko u Presidiju. Nekoliko puta sam potajno terao stada goveda preko Rio Brava, i dvojica mojih rođaka su ih samo preko preuzeli. Dobijao sam devet pesosa za svaku kravu, a to su otprilike, tri dolara. Tako sam mogao da opstanem. Štaviše, još mi je nešto i

ostalo. Naravno, ja sam uzimao samo zlatne uncije i srebrne pesose, sa kojima sam ovde mogao nešto započeti.

— Dakle, švercovanje deviza — isceri se sada i Lari Sejmur. — Gospodine, kada bi to Jenki znali, sada bi nam slomili šije.

— Misliš da su Jenki morali sve znati, gazda? — upita Ugo i lukavo namignu. Plavi mundiri sigurno neće izgladneti jer sam ja nekoliko desetina goveda prodao u Meksiku. Džim Harvej bio je svakako zadovoljan što je barem još nešto gotovog novca dobio od mene, pa makar to bilo i meksičko zlato. Svi drugi rančeri i doseljenici imali su kod njega dugove. To mu je zadalo težak udarac kada su se nekoliko doseljenika Malog plavog potoka i Saut Forka predali, posle čega su i njihova mesta bila napadnuta. Naravno, oni nisu mogli da plate svoje dugove, pa su se odselili.

— Dakle, prepad na Sejmurov ranč nije bio jedini?

— Ne — frknu vakero. — Dva puta je ta lupeška bratija i posle toga izvršila napade. Spalili su Fork ranč i pri tom ubili dva čoveka. I kod drugog napada stradala je farma Reja Čestera, verovatno samo zato što je ležala baš pored puta, i tada je banda oterala jedno stado. Posle toga, dugo vremena je bilo mirno — sve do kapitulacije. Ali, ima tome već tri meseca, opet je gore nego pre toga. Tek nedavno su te paklene, noćne aveti napale pokrajni majur Džordža Kartera na ivici Dram-Ridža. Kad je na njih otvorena vatra i kada su morali da uvide da su Karterovi ljudi postali opasni, ustrelili su priplodnu stoku i konje u koralu i zapalili jednu štalu pre nego što su nestali. I jedna Jenkijevska vojska nije učinila ništa da bi izme-

nila situaciju. To znači da se Džordž Karter nosio mišlju, da potpuno napusti svoj Fork ranč. On nije ponovo gradió zgrade već se odselio na pokrajni majur.

— Napustio ranč? — reče zlovoljno Lari Sejmur. — I goveda koja još ima na livadi? Ali on nije našao nijednog kupca. Besmislica je sa Džordžove strane što sada jednostavno hoće sve da napusti. Jednog dana, verovatno već sledećeg proleća, cene goveda će opet porasti, jer će se trgovina sa severom ponovo uspostaviti, pa će Jenki opet poželeti bifteke. Nekako će se naći mogućnosti da se stada oteraju gore na sever — možda u Kanzas ili Kolorodao. Već sada se govori o velikoj železničkoj vezi uzduž i popreko preko celog kontinenta.

— Gazda — goveda sa železnicom? — nesigurno cerenje Uga Sančesa pokazalo je dovoljno jasno da se on izrugivao. Verovatno mu još nisu bile poznate mogućnosti železnice i do sada ju je video samo na slikama.

— Ne govorimo o tome. U svakom slučaju, ima i danas tamo gore pola tuceta izgorelih farmi i doseljeničkih kuća. To je Džim Harvej loše pogodio, jer je on tim ljudima morao stalno u svojoj radnji odobravati kredite. Svi su mu bili dužni — ceo Vardrum, odgajivači stoke a isto tako i farmeri. Svi su se oni nadali da će posle okončanja rata biti bolje. Sada, već više od pola godine rat je završen, ali je situacija još gora. Džimu Harveju je svakako to slomilo vrat.

Začkiljivši, Lari Sejmur pogleda svoga vakera.

— To ćeš morati da mi pobliže objasniš, Ugo. Osim toga, maločas si spomenuo jedno ime — Kevina Samera, ako se ne varam...

— Baš sam o tome hteo da govorim — prekide ga Ugo tmurno. — Za Džima Harveja došao je kraj kada je jedan od njegovih karavana na putu od San Antonija ovamo bio napadnut. I to je išlo na račun Crnih anđela. Šest teretnih kola, prilikom prelaska Pekosa, napadnuta su od strane noćnih jahača. Oni su zapalili kola i pobili sve zaprežne životinje. Time je Džim Harvej bio uništen, jer on u San Antoniju više nije mogao dobiti nikakav kredit koji mu je bio preko potreban. Danima je bio tamo da bi nagovorio svoje liferante, ali i njima je voda stajala do grla. Čovek koji mu je tada pomogao da izađe iz škripca zvao se Kevin Samer i bio je Jenki. Svakako, on nije to učinio sasvim nesebično. On je kao ortak ušao u radnju Džima Harveja i prepustio ovom još samo jedan mali udeo — dovoljan toliko da ne izgubi svaki interes. Od tada je Džim Harvej radio kao loše plaćeni službenik u svojoj vlastitoj radnji. Kevin Samer se brinuo više o salunu koji je takođe pripadao Harvejevoj radnji.

Izgledalo je da je Lari Sejmur tek sada postao svestan značaja ove novosti pa je hteo u miru da razmisli o njenim posledicama.

— I? — upita on posle nekog vremena. — Da li se od tada nešto izmenilo?

— Ništa — nastavi Meksikanac grlenim glasom. — Kevin Samer vodi radnju i dalje, kao što je to činio i Džim Harvej. On je ljubazan, daje kredite i do sada još nijednom čoveku nije učinio nažao. Ali, uprkos tome, možda će on jednog dana biti u položaju da stavi u džep celu zemlju od Dram Ridža do Ria Brava.

Lari je zamišljeno gledao Meksikancu u oči.

— Ti ga ne podnosiš, Ugo, zar ne? Zašto?

— Jer je on ljigavi Jenki — procedi vakero kroz zube. — Osim toga, kod njega se u Vardrum-Holu stalno muvaju nekoliko loših momaka, koje ja smatram okorelim revolverašima.

— Revolveraši? — odvrati Lari. — Pa, Samer u svakom, slučaju deluje kao pametan poslovan čovek. Stoga mu je verovatno sasvim svejedno od koga novac pristiže u njegovu kasu. Dakle, to još ne bi bio nikakav razlog da se on jednostavno odbije.

— A druge stvari?

— Da bi on, možda, jednog dana mogao da pruži pipke nad celom zemljom? Ima li već nekih znakova za to da on ima takvu nameru?

— Još ne — ovrati Ugo zlovoljno.

— Ali zašto on drži svoj novac u jednoj tako nesigurnoj stvari kao što je radnja Džima Harveja?

— To — odgovori Lari razvučeno — tiče se samo njega. Ali, u svakom slučaju, ja nemam nameru da napustim Sejmur ranč. Nama će biti potrebni ljudi, Ugo, ako budemo hteli da glavni stan ranča ponovo premestimo kod »Tri hrasta«.

Vekerove oči zasvetlucaše.

— Moji rodaci, gazda — Pako i Hose Kalderon, — brzo izusti on. — Oni su dobri vakerosi i sigurno će rado doći preko Rio Brava.

III

Lari Sejmur je umerenim kasom vozio konjsku zapregu ulicom izbrazdanom kolskim točkovima. Nabio je duboko na čelo sivi šešir da bi se zaštitio od sunca koje mu je sijalo u lice. Ispod ivice šešira osmatrao je grad i nastojao da zapamti svaku promenu. Izgledalo je da su neke meksičke adoba-kolube na periferi-

ji grada napuštene. Drvena oronula ograda Meta Konrada, opasavala je dvorište štale za iznajmljivanje konja. Još pre četiri godine izgledala je isto tako trošna i lomna, kao da ju je dašak vetra mogao oboriti. Dakle, ova drvena ograda prkosila je dugo zubu vremena. Kada je Lari ušao u dvorište, pred sobom je ugledao Meta Konrada. Starac je stavio na stalak jedno sedlo. Izgledalo je da hoće da ga podmaže. Levi rukav njegove košulje prazan i beskoristan, bio je zakačen za pojas pantalona. Levu ruku Met Konrad je izgubio 1836. godine, u meksičkom ratu.

Preko sedla, Met Konrad je gledao prema ulici. Ugledao je čoveka na boku ravnih kola. Odjednom je smešno skakućući pohitao prema ulaznoj kapiji.

— Lari — zakreštao je, — moj bože, Lari, jesi li to ti?

Pre nego što je Lari Sejmur uspeo da zaustavi zapregu, jednoruki starac je već bio uhvatio konje za uzde. Njegove svetle oči skoro iščeznuše u borama njegovog lica, ali uprkos tome, u njima zasvetluca radost slična onoj kakvu je Lari ugledao i kod Uga Sančesa.

— Stvarno — Lari Sejmur, — prostenjao je Met Konrad još jednom kada su se konji najzad smirili.

Zajedno su došli do Vardrum-Halla. Tu je Lari Sejmur ostavio svoju zapregu u senci.

U levoj polovini zgrade smeštena je velika radnja Džima Harveja, kojoj je priključen još jedan mali poštanski ured. Desno krilo je imalo konak i salun, koji je jednim širokim prolaznim vratima bio povezan sa radnjom. Ovaj salun su građani grada po potrebi koristili za svoje skupove.

Prilikom njihovog ulaska, Džim Harvej bio je okrenut regalu; tražio

je nešto u njemu i upravo je jednom gorostasnom crncu svojim brundajućim načinom govora izdavao neka naređenja. Svoje naočari sa niklenim okvirima obesio je jednim stremenom o uši.

Nekoliko puta je prošao šakom kroz kudarvu prosedu kosu, bespomoćno škiljeći u različite pregratke regala, jer očigledno nije mogao da nađe ono što je tražio. Crnac je u međuvremenu posluživao jednog kauboja i jednog Meksikanca, u pocepanoj odeći. Međutim, ispred tezege, za kojom je bio Džim Harvej, stajala je vitka ženska prilika u jednostavnoj odeći od grube pamučne tkanine. Tada, iznenada, jedan starački, drhtavi glas reče:

— Džime, ako tražite sapun, onda ga nikada nećete naći na polici. On se nalazi u bačvi pored vas.

Džim Harvej se okrenu. Na licu mu se pojavi zbunjen, rasejani osmeh. Lice mu je za četiri godine ostarelo kao za punu deceniju.

— Naravno — promrmlja Harvej, izvinjavajući se. — Šta sam tu samo tražio? Ali gde sam opet stavio naočari?

Gurnuo je ruku ispod kecelje i počeo da pipa po džepovima svoje jakne.

— Možda nećete verovati, Džime, ali naočari vam vise o uhu — reče veselo isti starački glas.

U tom trenutku Džim Harvej počeo je kratkovidno da žmirka kad je ugledao obe prilike. Očigledno ih na toj udaljenosti nije prepoznao.

— Lari — reče Met Konrad, — sada imam jedinstvenu priliku da te upoznam s novom učiteljicom u Vardrumu. Ko zna, možda ste se već sreli...

Kada se mlada žena okrenu, oči Larija Sejmur se skupiše od smetnosti. On je odmah prepoznao lice

Moire Kameron, iako su se i na njoj jasno videle neke promene. Punačko lice, koje je imala kao šiparica, u međuvremenu je postalo uže i ozbiljnije. Samo krupne, ispitivačke oči, ispod lepo izvajanih obrva gledale su zagonetno kao i ranije. Lari Sejmur odmah oseti ponovo onu istu zbunjenost, koja ga je i svojevremeno uvek obuzimala, kad god bi bio izložen sumnjičavom i hladnom pogledu tih sivozelenih očiju. Doduše, ovog puta je izgledalo da zbunjenost nije bila jednostrana, jer je i Moira Kameron pobledela od uzbuđenja. Kad joj je jako rumenilo udarilo u lice, ona reče drhtavim glasom.

— Lari, o bože, Lari Sejmur! Dakle, ti si se stvarno vratio?

U Lariju Sejmuru proključa bes koji nadjača njegovu zbunjenost, dok je tu stajao i ćutke posmatrao devojkicu, jer ga je »knedla«^u grlu sprečavala da govori.

— Lari? Lari Sejmur? Jesi li to ti? — vikao je Džim Harvej u pozadini. On se nervozno šetkao iza svoje tezege, jer mu u uzbuđenju nije uspelo da naočari pravilno stavi na nos. Kao sedokosa sovuljaga, žmirkao je na priliku koju nije mogao da prepozna dok najzad nije uspeo da i drugu dršku naočara stavi iza uva.

Ali njegovo uzbuđenje primetio je samo Met Konrad, pa je i sam se ceći video kako je Lari Sejmur sada, prilično se snebivajući, skinuo svoj šešir i zbunjeno ga držao među šakama, jer mu ni pored najbolje volje nije padalo na um šta bi mogao da odgovori na prilično suvišno devojčino pitanje. Ali njegovo prisustvo duha bilo je još dovoljno da konstatuje da je i Moira Kameron bila prilično zbunjena.

Ćutanje je postepeno počelo da deluje nelagodno. Niko to nije ose-

ćao tako pritiskajuće kao Lari Sejmur. Ne ispuštajući devojku iz vida, odjednom je progovorio grubim glasom:

— Mete, kakav si ti bedan lažov! Zar nisi mogao odmah da kažeš da je to Moira, umesto što mi trabunjaš o nekoj učiteljici?

Moira Kameron se najzad pribra, obori pogled i nesigurno reče:

— Zaista, ja sam nova učiteljica u Vardrumu. Dve godine sam provela na školovanju u Ostinu, i tek pre nekoliko meseci vratila sam se ovamo. Zar ti to još nije rečeno?

— Bože, pogledajte samo ove mlade ljude — zakrešta Džim Harvej i najzad izađe iza svoje tezge. — Dakle, oni tu stoje kao kipovi i govore o beznačajnim stvarima, umesto da se ljudski pozdrave. — Dakle, kad bih ja bio na tvom mestu, Lari, kao heroj koji se vratio kući, ja bih tu okolnost sasvim drugačije iskoristio.

Tamno crvenilo obli lice Lari Sejmura a to se isto dogodilo i s licem Moire Kameron. Met Konrad i Džim Harvej u međuvremenu namignuše jedan drugome. Očigledno su našli lupeško zadovoljstvo u tome da zbune par, pa čak i Sem, crnac, koji je u međuvremenu poslužio svoje mušterije, cereći se pokaza svoje bele zube.

— Niko mi o tome nije ništa rekao, Moira — teško prevah preko usana Lari. — Ja nemam pojma o tome.

— A kako bi i znao? — zakikota se Met Konrad. — Novine koje stižu na bojište sigurno ne sadrže vesti iz društvenih hronika. Da je obrnuto, bilo bi već drugo. U San Antoniju je »Posmatrač«, štaviše, jednom objavio sliku majora Larija B. Sejmura, zajedno sa generalom Sajmonom Grifitom u skladištu konjice La

Grange, u Džordžiji. Slučajno sam tu fotografiju video kod Moire, zalpljenu na kartonu i uokvirenu. Mora da je našla da je general izuzetno lep...

U Moirininim očima zasvetluca bes kada se okrenu starcu. Taj bes je, očigledno, još bio veći nego njena neugodnost, kada je grlenim glasom rekla:

— Mete, ti si zaista nepodnošljiv. Meni je ta slika bila potrebna u školi da bih deci pokazala čoveka koji je jedini iz pokrajine Big Bend bio spomenut u vestima sa ratnog bojišta.

— Dakle, bilo je u pitanju patriotsko predavanje — namignu Met Konrad lukavo. — Nešto drugo ni ja ne bih tvrdio, Moira.

Ali tada Lariju Sejmuru dozlogrdi cerenje, iako mu je to čarkanje veoma pomoglo da povрати unutrašnju ravnotežu.

— A sada je dosta, Mete — reče on muklo. — Ako već hoćete da se šalite, onda bar to ne činite na naš račun. Možeš mirno da odeš preko. Odmah ću doći za tobom, čim budem predao narudžbu Džimu.

— Naravno, Lari — naglo skrenu razgovor starac. Potom još jednom namignu Džimu Harveju i kroz široka pokretna vrata izgubi se u salunu pored radnje, iz koga je dopirao žamor više glasova.

Još jednom je Lari priuštio sebi kratak predah kada je srdačno pozdravio Džima Harveja i predao mu cedulju sa narudžbom, koju je ovaj odmah prosledio crncu. Odmah zatim, sedokosi pomoćnik je primetio da je i on ovde nepotreban. Moira Kameron složi svoje stvari i poče da prebira po policama.

— Da — reče Lari zbunjeno i izbeže da mu se pogled sretne s Moirininim. — Ugo mi je ispričao o sukobu

sa Džonom Kelogom, Moira. Ja, zaista, ne želim nevolje na pašnjaci-ma. Ali verujem da bi sve trebalo da se razjasni. Želeo bih da razgovaram s tvojim bratom, s obzirom da si ti, kako izgleda, okrenula leđa Kameronovom ranču.

— Ja okrenula leđa? Pa to je već previše — odvrati devojka hladno. — Ja imam sobu kod Brende Klej-ton jer je Stiv mišljenja da je na ranču, s obzirom na stalne prepade, suviše nesigurno za jednu ženu. Iz istog razloga sam pre dve i po godine otišla u Ostin. Stvari na ranču mi više nisu tako bliske, Lari, ali nadam se da nema povoda za svađe sa Kameronovim rančom. Sve je tokom rata i zbog neprestanih napada tih meksičkih bandita pošlo naopako. Ja verujem da će se uskoro ponovo uspostaviti red.

— I ja se tome nadam, Moira — odvrati Lari Sejmur ozbiljnim tonom. — Samo iz tog razloga hteo bih da govorim sa Stivom. Pri tome se samo pitam koliko je on svom nadzorniku prepustio uzde ranča.

— Džonu Kelogu? — reče devojka brzo. — Priznajem da Stiv nikad nije bio pravi odgajivač goveda, Lari. On je, između ostalog, veoma mnogo patio što zbog srčane mane nije mogao da ode u vojsku, pa ga je to učinilo veoma nesigurnim. U mnogim stvarima morao je da se oslanja na Džona Keloga. Ali, ipak, Stiv vrlo dobro zna šta hoće. Sigurna sam da na Kameronovom ranču, kao i ranije, on izdaje naređenja.

Odobranje Larija Sejmura nije delovalo naročito ubedljivo.

— Moram da ti zahvalim, Moira — reče on mirno — što si sačuvala Uga od teških batina. U povratku, svratiću na Kameronov ranč. Trebalo bi da se ujedini-mo u zajedničkoj borbi protiv »Bratije«, s one stra-

ne granice. Ako tim banditima brzo ne stanemo na put, oni će nas sve uništiti.

— Zajednička akcija — u saradnji s tobom, Lari? — promrmlja Moira oklevajući. — Ja ne verujem da ćeš Stiva na to privoleti. Tu je još uvek tragedija mog oca...

Sejmurovo lice odjednom postade bezizražajno.

— Da li ti još uvek veruješ da su ga ubili ljudi sa Sejmurovog ranča, Moira? — upita on s puno gorčine.

Devojka se okrenu u stranu, ništa ne odgovorivši.

— Ali, šta on, do đavola, hoće s takvom tvrdoglavošću? — reče Lari Sejmur prigušenim glasom. — Samo potpuno lud čovek može da ima takvu fiks-ideju.

— Možda ni on sam ne zna šta hoće — odvrati devojka gorko. — Moraće da se potraže druge mogućnosti da bi se izašlo nakraj sa »Bratijom«. Bar tako ja mislim.

— Tačno, sestrice — ogłosi se u tom trenutku sa vrata neko unjkavim glasom. — Ti si to tačno pogodila.

Sa naglašenom opuštenošću, Lari Sejmur se okrenu i tada preko polu-visokih pokretnih vrata, koja su vodila u salun, ugleda nesigurno, iscereno lice Stiva Kamersona, koji ga nije ispuštao iz vida.

IV

Stive, jesi li možda prisluškivao? — U glasu Moire Kameron mogla se osetiti ljutnja, kad je ovo pitanje postavila svom bratu. Stiv brzo porcvene kao đaćić čime pokaza još jasniju nesigurnost.

— Prisluškivao? — Kakva odvratna reč, sestrice — primeti on uvređeno. — Met Konrad mi je rekao da je dobri Lari ovde pa sam hteo da

ga pozdravim. Pri tome nije moglo da se izbegne da i ja ne čujem nekoliko reči. I to što sam čuo, zaista je bilo veoma poučno, zar ne?

Stiv lagano odgurnu rukama krila pokretnih vrata i uđe u radnju. Bio je to muškarac srednjeg rasta, dobro uhranjen, koji je već počeo da pokazuje prve znake gojaznosti. Sa opuštenim ramenima i upalim grudima on nije ostavljao utisak snažnog muškarca a i njegov revolver u kožnoj futroli delovao je više kao ukrasni predmet.

— To bi bio loš početak razgovora, Stive — reče Lari Sejmur mirno i klimnu glavom.

— Naravno, Lari — zakikota se Stiv Kameron. — Ja sam to već ispravno shvatio. Samo što si stigao, a već su usledila hvalisanja. Saradnja, kako? Možda sa rančom »Fork« Dejva Skenlona, koji on, ionako, već hoće da proda?

Lari Sejmur izdrža njegov podrugljivi pogled.

— I ja sam već o tome razmišljao, Stive — nastavi on muklim glasom.

— Zbog toga sam, pre svih, mislio na saradnju s tobom.

U istom trenutku, po drugi put, otvoriše se vrata posle čega uđe plećata, ćoškasta prilika Džona Keloga. Nadzornik Kameron ranča dotaknu ivicu šešira u znak pozdrava Moiri. Potom se isceri i začkiljivši reče:

— Da li sam dobro čuo, šefe? Je li ovde bilo govora o saradnji sa Kameron-rančom?

— Sigurno, Džone — potvrdi Stiv Kameron i ljubazno se osmehnu. — I pošto smo već o sličnim stvarima razgovarali, možeš gospodinu Lariju Sejmuru, možda, odmah da odgovoriš.

— Mogu li to, šefe? — Cerenje Džona Keloga imalo je za cilj da sa-

govornika učini nervoznim. Oko njegovih usta formiraše se tvrde linije, a u njegovim tamnim očima zasvetluca poruga. — Da... dakle — nastavio je otegnuto — to bi bilo prvo pitanje koje bi za Kameron ranč moglo da iskrсне u jednoj takvoj saradnji. I ja ne mogu tu da nađem bilo kakvu zamerku. Naime, mi bismo mogli sasvim uspešno sami da skinemo s vrata bandite s one strane Rio Brava — i bez vaše pomoći.

Sada su se i oči Larija Sejmura suzile pošto je prethodno s devojkom izmenio upitne poglede.

— Kako to mislite, Kelog?

— Pa — umeša se Stiv Kameron i dvolično se osmehnu, — Džon verovatno misli da Kameron ranč raspolaze najjačim ljudstvom, Lari. Mi imamo dosta toga čime treba da se bavimo na našem ranču i naravno, da pazimo na naša goveda. To nam je noćas pokazala ta lupeška »bratija«. Ukoliko bi Kameron-ranču bili potrebni saveznici, onda bi to bili samo oni s kojima se može nešto početi. Ništa loše, Lari...

— Da — reče Lari Sejmur prigušeno, — to je dovoljno jasno, Stive. Pod tim okolnostima svaki dalji razgovor bio bi suvišan.

— To ti kažeš, Lari — nastavi Stiv Kameron s izveštačenom ljubaznošću. — Možda bismo mogli kasnije da se vratimo na to, ako se prilike jednog dana promene. U svakom slučaju, šanse za to trenutno stoje vraški nepovoljno...

Bio je to čist sarkazam pa je Lariju Sejmuru na jeziku već bio oštar odgovor, kada se Moira oštro umeša:

— Stive, ja nemam nameru da ti prigovaram za vođenje ranča, ali s obzirom kako se ovde ponašaš, izgleda da si se sukobio s Larijem.

— Ne, sestrice — uveravao ju je Stiv Kameron, skrušeno stavivši ruku na grudi. — To je sasvim pogrešan utisak.

Moira Kameron se uspravi. Usne su joj bile čvrsto stisnute.

— Stive — reče ona muklim glasom, — ima li taj stav neke veze s tvojim pregovorima s Donom Džonatanom o kome je poslednjih dana bilo govora?

— Možda da, a možda i ne — ustuknu Stiv s ledenim osmehom i pri tome teatralno raširi ruke pred svojom sestrom. — U svakom slučaju, možeš biti sigurna da Džon i ja uvek imamo pred očima samo dobro za Kameron ranč. Ja postupam i u tvom interesu, jer konačno, otac je tebi ostavio trećinu ranča, zar ne?

U međuvremenu, Moira Kameron je izvadila novčanik, platila račun Džimu Harveju, prebacila ručku svoje male korpe preko ruke i još jednom se okrenula prema Lariju Sejmuru. Ona stupi tik ispred njega, impulsivno mu pruži ruku i reče s puno topline:

— Stvarno, sve je propalo, Lari. Ali ja sam uverena da će se vremenom opet sve dovesti u red. Sada je najvažnije da se ne izazove neki nepromišljen potez, zar ne?

— Sigurno, Moira — odgovori Lari Sejmur protiv svoga ubeđenja. — Ne brini, devojko.

Nekoliko sekundi duže nego što je to uobičajeno, zadržao je njenu usku, čvrstu ruku u svojoj desnoj i posmatrao je. Tada Moira Kameron oslobodi svoju ruku i uz neodlučan osmeh, ćutke izađe napolje. Vrata za njom zaškripaše a onda se sve utiša.

— Dirljivo — reče Džon Kelog s puno ironije u glasu.

*

Pored Meta Konrada stojao je za šankom i jedan ozbiljan sedokosi čovek, mrzovoljnog izraza lica. Bio je to Džordž Karter, vlasnik ranča »Fork«. Jedan kauboj i jedan vakero iz njegovog ljudstva sedeli su za stolom u pozadini. Karterovo tmurno lice se razvedri kada je video da je ušao Lari Sejmur. Odmah mu je prišao. Pozdravljanje dvojice muškaraca bilo je srdačno, ali je već posle nekoliko reči bilo prekinuto, kada se iza bara, na stražnjim vratima pojavio visoki muškarac s kosom poput lavlje grive i brkovima boje peska. Dobročudno i bučno, čovek reče:

— Dakle, to je on, zar ne? — Dirk, zašto već ne stoji viski na stolu i to iz najboljeg sanduka, kako to sleduje heroju koji se vratio kući?

Dirk, čovek uskog lica, preprede ni konobar, požuri da udovolji ovom lako shvatljivom zahtevu. Tačno odmerenim pokretom gurnuo je sa strane jednu flašu i čašu, koje se zaustaviše ispred Larija Sejmura. Ali njegova pažnja bila je usmerena jedino na visokog čoveka koji je svoju blagonaklonost tako otvoreno i bučno izrazio, iako je svoj malo nazalni način govora, bez sumnje, poprimio negde na severu.

— Gospodin Kevin Samer, zar ne? — promrmlja Lari hladno i uzdržano.

— Sigurno, majore — potvrdi visoki čovek veselo. — Vidim da ste već čuli za mene.

— Naravno! I stoga ne vidim zašto bi za jednog Jenkija moga ranga u armiji trebalo da igra neku ulogu to što ne dozvoljava da ga neko označava kao heroja.

Kitnjaste obrve gospodina Kevina Samera podigoše se.

— Oh, hvalisavac? Pravi nepopravljivi pobunjenik?

— To nikako — odvrati Lari suvo.

— Ja vidim samo razliku koja nas za sada, još razdvaja. Vi ste jedan od pobednika, Sameru. Milostinju još nikad nisam prihvatao. — Dirk, dajte mi jedno pivo.

Preko mesnatog lica Kevina Samera prelete kratak trzaj, ali on se brzo savlada i usiljeno se osmehnuvši, reče:

— Vi ste ponosni, Sejmure, i ovde se još ne snalazite, inače vam ideja o milostinji ne bi pala na um. Ovde u pokrajini Big-Bend svi mi vučemo isti kraj lasa — baš sada kada nam Meksikanci s one strane granice pričinjavaju velike nevolje.

— To je tačno, Lari — umeša se sada Džordž Karter kreštavim glasom. — Zaista, Samer ne pripada onim izrabljivačima i špekulantima sa severa, koji se sada šire svuda. Ako on sa svojim kapitalom ne bude pomogao Džimu Harveju, onda će to mnoge od nas sada učiniti vrlo prljavim. I da on pri tome hoće da zaradi, niko mu zbog toga ne može prigovoriti, zar ne?

Konobar Dirk je u međuvremenu, na Samerov mig, doneo traženo pivo i Lari pruži ruku prema čaši.

— Ne bih hteo da vas razočaram, Kevine — reče on mirno. — Ja sam samo protiv preuranjenog poverenja. Zato ćete morati sa mnom da imate malo strpljenja. Kad čoveka koji je proveo četiri godine u ratu ponekad se pokazuju »neravnine« koje moraju najpre da se izbruse. Tako ćete vi jednog dana moći mene da pozovete na viski.

— Džordže — reče Lari kratko, — bilo je govora o tome da vi hoćete da odustanete od svega. Ima li istine u tim glasinama?

Džordž Karter okrenu lice u stranu izobličeno od straha, kao da je time hteo da izbegne direktan odgovor.

— Ja... ja sam se već dugo bavio tom idejom, Lari — reče on najzad. — Ja, u ovoj bednoj zemlji, ne vidim više nikakvu budućnost za nas. Cene govedeg mesa su katastrofalno niske, a i nevoljama sa banditima ne nazire se kraj. Ranč je, bez daljnjeg, otišao dodavola. Dakle, šta napuštam?

Gorčina, s kojom je izgovorio ove reči, toliko je zapanjila Larija Sejmura da mu je trebalo nekoliko sekundi da se pribere i kaže:

— Ostavljate svoju zemlju i ranč. Ako se ne varam, vi ste svojevremeno, neposredno pred izbijanje rata, u San Antoniju kupili po povoljnoj ceni nekoliko kvadratnih milja zemlje. Tu vam zemlju ne može uzeti nijedan Meksikanac, a i ranč se može ponovo podići. Pazite, sledeće godine sve će izgledati drukčije.

— Da, četiri kvadratne milje zemlje — odvrati rančer nabusito. — Ali ona nije vredna, Lari — dodade on preko volje. — Ukoliko duže ostanem ovde, utoliko ću dublje zapasti u dugove kod Samera, bez izgleda da mu novac ikad vratim.

— Zar vam ne pada teško da ostavite i onaj grob, Džordže? — upita Lari prigušenim glasom. Zar vam baš ništa ne smeta što je prilikom napada »bratije« ubijen vaš sin?

— Kao da ćemo pomoći Ričardu time što će posle njega stradati i drugi — promrmlja muklo Džordž Karter. — I prestanite da me odvrćate od moje namere, Lari. Čim mi se ukaže prva prilika, prodaću ranč.

— Kako ćete ga prodati, Džordže? — upita Lari. — Do sada je bilo govora samo o napuštanju ranča.

— To je tačno, jer do sada nisam verovao da bi bilo koji čovek, koji iole ima pameti, dao ma i jedan cent za tu bezvrednu zemlju — progundajući rančer mrzovoljno.

— I u tome se nešto u međuvremenu izmenilo?

— Svakako! Pitajte Dona Džonatanu. Eno ga za onim stolom preko. On radi za Star Keti kompaniju u Ostinu. Boravio je neko vreme ovde i sada je zainteresovan za ustupanje zemlje za račun svoje kompanije. Već sam s njim razgovarao. Samo se još nismo sporazumeli o visini cene.

Pogled Larija Sejmura odlutao je do velikog okruglog stola u uglu i pri tome se sreo sa vodnjikavim očima jednog muškarca koji ga je za sve vreme posmatrao s neskrivenim interesovanjem. Don Džonatan — to ime je i Moira Kameron već navela kad je svom bratu prebacila zbog njegovog stava. Džonatan se udobno zavalio u naslon drvene stolice. U levom uglu njegovih usana stajala je tanka havana-cigara. Njegove vodnjikave oči bile su neodređene boje i u nekom čudnom kontrastu u odnosu na njegovu blistavu tamnu kosu i zaliske koji su mu dosezali do brade.

Njegovo tanke usne se razvukoše u prijateljskom osmehu i on se lako nakloni kada mu se pogled srete sa pogledom Larija Sejmura. Pri tome se otvori jakna njegovog moderno skrojenog gradskog odela i otkri široki opasač sa futrolom koja je bila pričvršćena uz njegovu butinu. Izgledalo je da su suprotnosti bile glavna obeležja cele njegove pojave jer, uz svoje moderno skrojeno odeo, očigledno najbolji ručni rad, on nije nosio samo futrolu sa koltom već i jahaće čizme visokih sara, sa velikim čiuaua-mamuzama.

Pored njega je sedeo jedan Meksikanac koji je na sebi imao kariranu odeću. Njegove uske pantalone bile su na šavovima, sa strane, ukrašene brojnim dugmadima. Uz to, nosio je tipičan žaket, tesno skrojenu kratku jaknu koja je bila ukrašena srebrnim vezovima, a njegov ravni crni sombrero osenčavao je mršavo, izborano orlovsko lice s odvažnim nosom, tamnim očima i isturenim jagodičnim kostima koje su ukazivale da se radi o melezu. Kaput mu je bio dosta kratak pa su se jednim pogledom mogla obuhvatiti oba kolta sa požutelim drškama od slonovače koje su u futrolama bile okrenute napred. Tako je ovaj čovek bio slika i prilika momka koga bi Ugo Sančes označio kao revolveraša. Ali i Don Džonatan, koji je svojim držanjem, najpre odavao poslovnog čoveka, sada je bio bliži izgledu jednog pravog revolveraša.

Lari Sejmur odgovori na njegov pozdrav jednim neprimetnim naklonom glavom, a onda se ponovo okrenu Džordžu i reče muklim glasom:

— Džordže, da li vi znate šta nameravate? Ja bih to skromno i jednostavno označio kao dezertiranje. Dobro, pun vam je kofar, Ričard je ubijen, »Fork« ranč je spaljen i vi ne vidite više nikakvu šansu. Ali vi ćete bar priznati da bi posle završetka rata stvari veoma brzo mogle da krenu nabolje. Severu su potrebna goveda. U Kansasu cene dostižu već sedam do osam dolara. Železničke linije još nikad nisu bile tako brzo građene kao sada. Da li sada shvatate šta ste, možda, dali za smešno nisku cenu? Vi imate zahtev za nekoliko hiljada nežigosanih livadskih goveda. Zamislite kakve biste svote dobili kada biste jednog dana mogli ta goveda da unovčite u blis-

tave Jenki-dolare. A ona bi trenutno mogla da budu i bezvredna — ta goveda su naš kapital, livadsko zlato, Džordže.

— Planovi za budućnost! — izusti rančer gorko. — Zar vam još nije dosta, Lari? Da li još uvek verujete u labava obećanja, umesto u činjenice? Šta nam sve proteklih godina nije obećavano? Počelo je sa »šetnjom za Vašington«. Što se rat više odugovlačio, dolazile su parole o istrajavanju dokraja. Posle rata, trebalo je za ceo jug da usledi zlatna budućnost. Trebalo je da budemo obeštećeni za sve žrtve koje smo podneli tih godina. Sada je s tim gotovo; ostale su samo žrtve — naši momci koji su pokopani negde između Virdžinije i Lujzijane, i iskrvavljeni jug. I tada ste vi opet došli s novim planovima za budućnost, Lari? Da li ste vi zaista nepopravljivi optimista?

Lice Larija Sejmura poprими ozbiljan izraz.

— Mogu donekle da vas razmem, Džordže — reče on grubo. — Ali samo toliko koliko se to odnosi na prošlost. Shvatite najzad: ako se jedan čovek nekad nađe u blatu, onda za njega može da pode samo na bolje. Vi ste sami rekli da mi jedva imamo još nešto da izgubimo. Zar se sada ne isplati to nešto rizikovati za veliku šansu? Kako se osećate u svojoj koži, Džordž, ako tako jednostavno počnete da govorite o predaji? Da li vam zaista pada tako lako da okrenete leđa ovom kraju?

Crte Karterovog izbornog lica počеше da se trzaju.

— Lari — izusti on prigušeno — vi imate sasvim đavolski način da pridobijate ljude. Malo pomalo imam osećaj da nijedan pas od mene ne bi uzeo ni kost, ako bih sada odustao od tvoje ponude.

— A taj Don Džonatan je Jenki, zar ne?

— Mm — odmahnu glavom rančer. — Mislim da je došao iz Kanzas.

— Pa dobro — nastavi strpljivo Lari. — Ali, u svakom slučaju, ta Star Ketl kompanija je Jenki-društvo, bez obzira što je za svoje sedište izabralo Ostin. Šta mislite, Džordže, zašto ti ljudi ulažu tako ogroman kapital u jedan takav projekat? Zato što su ti špekulanti bolje obavešteni o budućim planovima Juga. Oni se ne bi latili poslova sa govedima, ako im od toga ne bi obećavali veliku dobit. . .

— Apsolutno ispravno, gospodine Sejmure! — Te reči je izgovorio Don Džonatan, koji je ustao i prišao. Stoga je i usledilo Larijevo kratko oklevanje usred rečenice. Džonatan dodirnu ivicu svoga svetlog šešira i nastavi: — To što ste rekli zaista ima smisla, gospodine. Samo ste jedno izgubili iz vida — da ni gospodin Karter ni vi lično, ili neko treći u ovoj zemlji nema dovoljno da bi još mogao da preživi u ovim mršavim godinama.

Džonatanova mirna drskost i blagi osmeh učiniše da Lari ogorčeno stisne usne. Da od početka ne bi bio prinuđen na odbranu od Džonatana, rekao je kao uzgred:

— Vi znate da odigrate svoje karte, Džonatane. Dakle, sada ste nam na učtiv način jasno saopštili da smo mi samo bedni psi koji u ovoj zemlji više nemaju ništa da očekuju. Šta ćete učiniti ukoliko Džordž Karter prihvati vaše predloge?

Don Džonatan nakrivi glavu i kroz trepavice pogleda svog protivnika.

— Šta ću učiniti, Sejmure? — promrmlja on sažaljivo. — Angažovaću ljudstvo i Pedra Martinesa — to je

onaj gospodin tamo preko — koji će sa ljudima prionuti na posao oko žigosanja goveda.

Lari klimnu glavom zadovoljno.

— Da li vam je sada jasno, Džordže? Oni će žigosati goveda, oko dve hiljade životinja koje vi ovde morate prisilno da zadržite. Zaista lep, zaokružen broj za iznos koji vam je ponudio Džonatan. I pošto se moćna Star Ketl kompanija sigurno ne bavi sitnicama, poštovani gospodin Pedro Martines će sa svojim ljudstvom i posle toga nastaviti revnosno da radi. Konačno, između Briksa i Drum Ridža trenutno pase približno deset hiljada nežigosanih grla goveda.

— Vi ste me zaista naveli na sasvim novu ideju, Sejmure — prmrmlja on razočarano. — Ali, uprkos tome, ja ne nameravam da odustanem od svojih namera koje su mi maločas bile tako daleko. Star Ketl kompanija se stvarno ne bavi sitnicama. Stoga bih hteo da svoju ponudu proširim i na vas. Sa svojim sredstvima vi nikada nećete uspeti da postavite na noge Sejmurov ranč. Doduše imate zemlju i goveda u Briksu, ali vi ne možete ništa s tim početi. Zato vam, u ime Star Ketl kompanije, nudim pet hiljada dolara. Zar to nije dobra ponuda?

Izgledalo je kao da Lari Sejmur ozbiljno razmišlja.

— Možda — odvrati on. — Ali tu su još zgrade »Tri hrasta«. Doduše, one su malo oronule, ali su još uvek upotrebljive.

— Dodajem još pet stotina — nastavi Don Džonatan. — To je više nego što vi možete da očekujete za taj propali avetinjski ranč. Jeste li zadovoljni?

— Ne sasvim — odvrati Lari na izgled oklevajući. — Da biste sa mnom ušli u posao, morali biste još

dublje da zavučete šaku u džep, Džonatane.

Džordž Karter ga pogleda začuđeno.

— Dodavola, Lari — frknu on ljutito.

Don Džonatan podiže ruku zaštitnički.

— Ostavite ga, Kartere. Možda je on, ipak, pametniji nego što je do sada izgledalo. Kako bi bilo, Sejmure, kad biste mi rekli svoju cenu? Tako bismo mogli da preskočimo mudrovanje.

U očima Larija Sejmura odjednom se pojavi zajedljivo svetlučanje. Njegove oči nisu više ispuštale iz vida crnokosog čoveka.

— Sigurno, Džonatane, to bi bilo najjednostavnije. — Sto hiljada dolara, to je moja cena i, istovremeno, vrednost koju će Sejmurov ranč imati za nekoliko godina. Ako to hoćete onda ćemo se brzo sporazumeti. I vaša Star Ketl kompanija će još uvek napraviti dobar posao. Dakle, hoćete li da zaključite ugovor?

Lice Dona Džonatana odjednom postade ukočeno i bezizražajno.

— Vi se šalite, Sejmure — reče Don Džonatan i usiljeno se osmehnu.

— Ne, u pitanju je sasvim ozbiljna ponuda — odvrati Lari hladno.

— Samo, morali biste dugo da čekate da je prihvatim — progunda tamnokosi čovek sarkastično.

Lari nastavi suvo:

— Sigurno, možda nekoliko godina. Tada bi Star Ketl kompanija posle jedne takve ponude trljala ruke. Ali, naravno, stvar zavisi sasvim od vas, Džonatane — dodade on ironično.

Samo sekund Don Džonatan nije vladao sobom pa mu pogled odluta desno, preko, gde je kraj šanka stajao Pedro Martineš i gde je takođe

Kevin Samer upravo izmenio nekoliko reči sa svojim konobarom.

— Pa dobro, Sejmure — reče Džonatan prigušeno i očigledno u nastojanju da promeni temu. — Pošteđuću sebe od toga da vas ovde ubeđujem. Odnosi u Big-Bend pokrajini su takvi da ćete vi jednog dana sami iz svega izvući pouke. U svakom slučaju, Karter je u tom pogledu mudriji nego vi. On ne čeka da mu voda najpre dođe do grla ili da ga oni pripadnici »Bratije« potpuno unište. Zar ne, Džordže? — obrati se on kao u poverenju sedokosom rančeru.

Ali, očigledno, bilo je to prekasno da bi se povratio izgubljeni teren.

— Ja... ja ne znam tačno, Džonatan — reče Džordž Karter oklevajući. — Nisam bio sasvim odlučan ni maločas, a u tome što je Lari rekao ima istine. Ostavite mi još nekoliko dana za razmišljanje. Čovek se teško rastaje od ranča u koji je ulagao celog svog života.

I ovog puta Lari je držao na oku menadžera Star Ketl kompanije, pa mu nije izmakao iz vida ljutiti trzaj mišića oko tankih usana i fanatični blesak u njegovim očima.

— Vi morate to da znate, Karteru — reče Don Džonatan osorno. — Na vaš sopstveni rizik ide ako ja za nekoliko dana ne budem više u mogućnosti da održim u punoj visini svoju ponudu.

Posle tih reči, on se vrati svom stolu i dade znak Pedru Martinesu, ne udostojivši ni jednim jedinim pogledom Larija Sejmura i rančera.

V

Dva dana kasnije, Lari Sejmur se već potpuno prilagodio životu u livadskoj kolibi na ivici Briksa. Ugo Sančes proteklih godina ni u kom slučaju nije bio neaktivan. On je od

te brvnare, koja je samo malom broju kauboja služila kao privremeno sklonište, napravio u izvesnoj meri, minijaturnu hacijendu.

Ali, u svom neveštom pismu Lariju Sejmuru obavestio ga je već o tome da je on livadsku kolibu u Brik-su donekle čuvao kao skrovište od koga jednog dana treba ponovo da nastane ranč.

Zbog toga se na njegovom zbunjennom licu mogao primetiti rastući bes kad se Lari Sejmur vratio na to pitanje, i rekao:

— Ugo, ja računam s time da bi Pepino i Čeroki svakog dana mogli da se sastanu ovde. Oni su izračunali da ćemo se mi naći ovde u Brik-su. Ali, sami, mi ne možemo s njima izaći nakraj ako protiv te »bratije« hoćemo da imamo dobre šanse. Potrebno nam je još nekoliko tvrdih momaka. Ti si govorio o svojim rođacima u Presidiju. Kako se oni zovu?

— Pako i Hose Kaledron, gazda.

— I ti veruješ da bi oni bili upotrebljivi, čak i u slučaju kada bi trebalo biti grub?

Ugo Sančes se isceri i pokaza svoje jake konjske zube.

— I tada, gazda — potvrdi on i namignu. — Doduše, oni nisu revolveraši već samo bosonogi vakerosi, ali baš zato oni su se ponekad bavili poslovima na granici na koje seljaci uopšte nisu rado gledali.

— Krijumčarenjem, zar ne?

— To ti kažeš, gazda. Oni nikad nisu mogli da uvide zašto bi bio zločin kupiti negde robu i prodati je na drugom mestu. Oni su siromašni, gazda. Skoro svi ljudi preko u Meksiku su siromašni. Velika revolucija učinila je da postanu prosjaci. Svaki mora da gleda kako da preživi...

— U redu, Ugo — reče Lari uz ozbiljan osmeh. — Nije potrebno da

mi objašnjavaš zašto su se ta dvojica momaka bavili krijumčarenjem ili sličnim poslovima. Dovoljno mi je da se Sejmurov ranč može u njih pouzdati.

— Sigurno, gazda — potvrdi vake-ro i stavi ruku na grudi.

— Osim toga, oni imaju još jednog ortaka — Ruisa Delgada. On je svojevremeno brinuo o prodaji goveda koja bih ja doterao preko reke. On je nizak i ugojen, ali boljeg kau-boja nećeš naći. Zar ne bismo mogli i njega...

— U redu, u redu — upade mu u reč Lari smeškajući se. — Ali s njim je onda dovoljno momaka. Ako tome dodamo Pepina Lestera i Čerokija, opet ćemo imati sedam ljudi. To je dovoljno da bismo pokazali zube »bratiji«. Verovatno, uskoro neću više znati kako da stvorim novac za plate tih ljudi.

— Čak i kad bi morali da čekaju godinu dana na svoje plate, oni će biti zadovoljni, gazda — reče Ugo Sančes ozbiljno. Možda oni nemaju novca da bi kupili čizme, možda su odrpani i mršavi i jašu na ragama, ali oni su pravi jahači, koji još drže do ponosa i vernosti.

— To je dobro, Ugo — reče Lari Sejmur i začudi se neobično spušte-nom tonu svoga glasa. — Koliko ti je potrebno vremena da bi odjahao tamo preko i doveo tu trojicu momaka?

Meksikanac oprezno zavrte glavom.

— Možda tri dana, gazda, pod uslovom da ih odmah nađem.

— Onda kreni sutra rano — reče Lari. — Nešto se mora učiniti na toj livadi, pa stoga ne bih hteo više da gubim vreme.

I Ugo je odavno bio obavešten o događajima u Vardrumu pa je tačno znao na šta se te reči odnose. Us-

tao je ukočenih nogu, otišao do ognjišta i stavio novo granje na vatru.

— Napraviću dvopek, gazda, da ne bih morao usput da se zadržavam — reče on s jedva primetnim akcentom. Krenuću već u ponoć. Preći ću reku još u toku noći a u zoru ću biti već preko u Meksiku.

*

Do kanjona Tonto potoka na ivici Border Hilsa, Lari Sejmur je pratio svog Meksikanca, a onda je Ugo Sančes nastavio sam na svom šarcu i izgubio se u tami kanjona, koji je bio ispunjen šumorenjem vode. Odavde je bio udaljen samo pet milja od Rio Bravo, koja je činila granicu. Pošto su tu verovatno bile konjaničke patrole koje su nadgledale tok reke, za Uga je bilo bolje da sam potraži svoj prelaz, mada opasnost da sretne jednu takvu patrolu nije bila naročito velika. Za jedno odeljenje konjice bilo je jednostavno nemoguće da drži pod kontrolom više od sto šezdeset milja toka reke.

Jašući preko livada, Lari se uputio natrag prema svom ranču.

Bez ikakvih nezgoda, zadubljen u misli, Lari se približavao Briksu.

Odjednom, kad je bio udaljen od Briksa otprilike dve milje, Lari naglo zaustavi konja. Noćni povetarac, pored mirisa trave, donosio je i odjeke pucnjave. Za uvežbano uvo nije bilo teško da razazna da su u pitanju bili pucnji iz kolta velikog kalibra ili iz puške sačmarice. Bez sumnje, ti pucnji bili su ispaljeni u neposrednoj okolini livadske kolibe.

Diablo, sivi ždrebac, jedva je osetio pritiskajuće premeštanje težine na svojim ledima, već je prešao u oštar galop. Bio je dovoljan samo jedan stisak Larijevih butina. Lariju Sejmuru bilo je potrebno samo da se učvrsti na svom četvoronožnom

ortaku, da bi mu u mraku odmah popusito uzde pošto bi Diablo jednom uhvatio pravac. Ždrebac je sasvim sam izbegavao žbunove i neravnine pre nego što bi ih i sam jahač razaznao. Gušće žbunje primoralo je najзад, ždrepca da nešto uspori svoj galop. Napokon su stigli do granične oznake koja se ni u mraku nije mogla prevideti — jedna grupa stabala oraha sa gustim krošnjama. Sada je Lari znao da livadska koliba nije udaljena više od tri stotine jardi. Jednim besprekorno uvežbanim pokretom naglo je zaustavio vranca, kliznuo iz sedla i jednostavno pustio uzde da padnu na tle. Dahćući, izvukao je pušku iz futrole i nastavio put pešice.

Još uvek mu nije bilo jasno šta su pucnji imali da znače. Da li je u pitanju napad »bratije«? Ko bi mogao da brani malu kolibu? Momci sigurno nisu bili toliko budalasti da besmisleno traće svoju municiju, pa makar da su onih nekoliko konja u koralu ubijeni, kao što se, navodno, dogodilo Džordžu Karteru. Ova misao prođe kroz Larijevu glavu dok se nečujno probijao kroz žbunje. U pognutom stavu pretrča pojedine čistine. Jer, dalje desno, kuda je prolazio kolovoz, čulo se bolno, roptanje jednog konja. On je za vreme rata često slušao te skoro ljudske glasove, jer pri jurišu konjice ni konji nisu bili pošteđeni. Da li su ti pasji sinovi zaista...?

Negde ispred Larija, na udaljenosti ne većoj od četrdeset jardi, čuli su se nekakav šum i šuštanje u žbunju, a zatim je usledio potmul zvuk, otprilike kao da se neki čovek spotaknuo i pao. Lari odmah zastade i počeo napregnuto da bulji u tamu ispred sebe. Tek posle tridesetak sekundi, kada je sve ostalo mirno, nečujno je krenuo dalje.

Lari je imao utisak da oseća zadah baruta. Još nekoliko jardi, a onda moraju početi topole koje su u polukrugu orkuživale slobodnu površinu poljske kolibe i pružale se do potoka. Najviše još deset do petnaest jardi, pa će imati slobodan vidik. Roptanje ranjenog konja očigledno je dolazilo iz pravca kolovoza koji je sada bio udaljen samo nekoliko koraka iza žubnja.

Lari se pognu ispod visećih grana jedne vrbe i pođe napred. Odjednom, nedaleko od njega, prolomi se pucanj puške posle čega roptanje ranjenog konja prestade. Ali zato zapraštaše pucnji kod pokrajnog majura. Čak se kroz žbunje moglo razaznati sevanje oružja. Olovne kugle su zviždale kroz žbunje kidajući lišće i grane. Samo zato što se već prilikom prvih pucnjeva bacio na zemlju, Lari Sejmur je uspeo da se sačuva od kiše kuršuma. Najmanje pola tuceta strelaca moralo je biti raspoređeno u okolini poljske kolibe.

Ako su stvarno bili u pitanju banditi, onda još uvek ostaje pitanje na koga su ovde otvorili vatru. Ko je bio čovek koji je tamo preko, uprkos svim opasnostima, jednim hicem prekratio muke ranjenom konju? Da li je on sam ili se u Briksu krije više momaka, koji su se priključili onim drugima kod kolibe? Na sva ta pitanja za sada još nije bilo odgovora. Tama u žbunju je skoro potpuno zaslepljivala čoveka. Samo se na slobodnim površinama moglo još nešto razabrati, mada je mesečev srp poslednjih dana postao još uži pa je vidljivost bila smanjena.

Pošto je pucnjava ponovo zamukla, Lari se lagano uspravi i puževim koracima krenu napred. Sada je poverovao da u blizini skoro telesno

oseća ljude. Samo kad bi znao šta se ovde događa.

Usledio je šum kad se jedna trnovita vreža zakačila za njegove pantalone. Odgurnuo ju je u stranu kundakom puške i opsovao besno u sebi. Već je poverovao da naslućuje obrise kolibe i štale. Sada je do njega doprlo dahtanje konja.

Samo za trenutak, Larijevu pažnju su odvukli ljudi, ali je taj trenutak bio dovoljan za odlučujuću grešku. Osetio je dodir na leđima i čuo mukli glas čoveka koji je južnjačkim akcentom prošaputao:

— Gospodine, to što osećaš jeste dvostruka cev grining sačmarice. Hajde odbaci pušku a zatim se spusti na zemlju.

Sada je Lariju Sejmuru postalo jasno da je natrapao na čoveka koji je ležao priljubljen uz zemlju i tako uspeo da ga stavi pred cev svoje sačmarice. U takvom položaju, ne pokoriti se zahtevu tog čoveka, bilo bi ravno samoubistvu. Dakle, Lari je ispustio svoju pušku, podigao ruke u visinu ramena i lagano se spustio na kolena. Dok se pri tome malo naginjao nazad, pojačao se pritisak na njegova leđa, ali istovremeno otvor cevi sačmarice skliznuo je malo u stranu i konačno kliznuo niz njegova rebra. I baš to je bila šansa koju je Lari čekao. On se munjevito okrenu, odgurnu cev u stranu i ustremi se na svog protivnika koga je mogao samo nejasno da razabere jer je njegova prilika bila skoro potpuno slepljena uz zemlju. Tik pored njegovog uva zagrmelo je pucanj iz sačmarice. Grubo punjenje odletelo je iznad njega u žbunje otkidajući lišće i granje. Ali Lari je već šcepao svog protivnika koji je hteo da ustane. Međutim, Lari ga snažno udari u vrh brade. Momkova glava klonu

u stranu i iz njegovih usta začu se prigušeno krkljanje.

I preko, kod kolibe začuo se ponovo pucanj iz sačmarice. Zrna su zavizdala iznad njih. Jedno zgrčeno koleno pogodi Larija u bedro i nanese mu težak bol. Protivnik se nije predavao sve dok ga Lari nije prepoznao i rekao mu:

— Do đavola, Čeroki, prestani već jednom, budalo. Čemu to rvanje?

Čovek pored Larija odjednom se ukoči. Lari olabavi svoje zahvate i začu jecajuće reči:

— Majore, zaboga, to si ti?

— Da, za dlaku je još falilo da budeš moj pogrebnik — odvrati Lari žučno. Uvukao je glavu kada je iznad njega prozviždao još jedan kuršum i zabio se u obližnje stablo. Potom je, najzad, opet nastao mir.

Da, to je zaista bio Čeroki. Dakle, ni Pepino Lester ne može biti daleko. Jer, ova dvojica su bili nerazdvojni kako dok su jahali livadama Sejmurovog ranča, tako i za vreme ratnih godina. I po čemu se Čeroki, uprkos tami, mogao prepoznati na prvi pogled? Pa, po tipičnom čuperku kose po kome je dobio i nadimak. Nadimak »Čeroki« bio je, zaista, toliko prikladan da je njegovo pravo ime bilo potisnuto u zaborav.

— Gde je Pepino? — bilo je Larijevo prvo pitanje, kada su pucnji zamukli i kada su se postavili u sedeći položaj.

— Preko na putu — frknu Čeroki i opipa glavu. — Okrznulo ga je jedno puščano zrno koje je zatim pogodilo i njegovo kljuse ispod koga se našao uklješten. — Ah, kada bismo imali čestito oružje. Pepino ima samo jednu zardalu sačmaricu a ja ovu grining-pušku, sa nekoliko patrona. Šefe, ko su oni momci tamo preko?

— Ako vi to ne znate, kako onda ja mogu da znam? — odvrati Lari prigušenim glasom. — Upravo dolazim iz pravca Border Hilsa, kuda sam otpratio Uga. Kada smo odjahali tamo, poseta još nije bila tu. A šta je sa vama?

— Mi smo sinoć došli u Vardrum pa smo sa Džimom Harvejem, Metom Konradom i još nekolicinom drugih proslavili ponovno viđenje — odvrati Teksašanin. — San Hasto-Ben hteo je da nas smesti na slamu u njegovoj štali, ali u poslednjem trenutku mi smo se predomislili i usred noći odjahali. Hteli smo da ovde iznenadimo tebe i Uga. Usput smo čuli konjski topot grupe jahača, ne otkrivši noćne jahače. Ali, pošto smo već znali za tu prokletu »bratiju«, poterali smo nešto življe naše stare rage. Mora da smo bili za petama bande. Ovde nas je iznenada dočekala vatra. Samo nejasno razaznali smo kraj kolibe nekoliko ljudskih prilika pa smo brzo morali da šmugnemo u čestar. Verovatno smo mi za te pasje sinove stigli suviše rano. Inače, oni bi našli vremena da potraže bolji položaj. Tako su oni pucali nasumice kada su nas otkrili.

Mada je trenutak bio povoljan za razgovor o svemu drugom, Lari Sejmur promrmlja grubo:

— Šta ti misliš, Čeroki? Ja pre verujem da su momci bili zaposleni nečim drugim. Sigurno nisu došli ovamo bez razloga.

— Naravno. Oni su došli zbog vas: Uga i tebe, — izusti Teksašanin oštro. — Stoga su bili zaposleni i pretraživanjem kolibe. Naravno, bili su razočarani kad su gnezdo našli prazno.

— Tačno — potvrdi Lari prigušeno. — Pri tom ste im i vi preprečili put.

— I šta sada? — progunda Teksašanin oštro. — Hoćemo li tek tako da ih pustimo da odu?

— Možda oni još uvek pretpostavljaju da imaju posla sa mnom i Ugom, ili strahuju da bi prilikom penjanja na konje mogli da budu izloženi vatri — razmišljao je glasno Lari Sejmur. — Inače, oni bi sigurno bili već preko sedam bregova. Da li ste možda nekog od njih pogodili?

— To nije bilo moguće da se ustanovi u tami — prošaputa Čeroki. — U svakom slučaju, izgleda da su imali puno respekta prema mojoj sačmarici. U protivnom, sigurno bi već došli ovamo.

— U redu — promrmlja Lari. — Ja ću poneti sobom samo revolver i pokušaću da im se približim otpozadi. Ti ćeš uzeti moju henri-pušku i odneti je preko Pepinu. U magacinu se nalazi petnaest metaka. Time se može više započeti nego sa jednom jednocevkom-sačmaricom. On treba da nam pruži zaštitu u slučaju nevolje, a ti možeš sa ivice čestara da slistiš vojom sačmaricom one koji se pojave s desne strane. Ako ja uspem da se otpozadi prikradem štali, onda ih imamo u klopci. A sada napred. Dobro pazi da te ne napune usijanim olovom pre nego što stigneš do Pepina.

Čeroki ćutke zgrabi pušku i odgurnu svoju sačmaricu od sebe pa se spusti na stomak i počeo da puzi ispod topole.

VI

Sablasna okolina ležala je u tami u kojoj su sada tri čoveka pokušavala da zadaju udarac svojim nadmoćnijim protivnicima. Svaki žbun mogao je poslužiti protivniku kao zaklon ili, štaviše, ličiti i na ljudsku priliku.

Najzad, Lari je stigao do onog mesta gde se žbunje pružalo do ugla korala u kome su se kretala tri konja. Dakle, noćni jahači su do sada ostavili na miru konje. Frkćući mustanzi su se tiskali u suprotnom uglu. Nešto crno i preteće podiže se iza malo svetlije površine štalskog zida. Odavde se više nije imao pregled dvorišta, ali sudeći po malopredašnjoj vatri iz cevi oružja, moglo se zaključiti da su banditi morali koristiti kao zaklon samu brvnaru i šupu za kola. Ako se svi nalaze tamo, to bi značilo da je stražnja strana štale nezaštićena. Da bi stigao do nje, Lari je morao da pređe preko čistine dugačke najmanje dvadesetak metara. Čuli su se tapkajući koraci koji su hitali preko dvorišta. Činilo se kao da je neki čovek žurno išao iz pravca kolibe prema šupama. Sada je Lari imao utisak da čuje mrmljajuće glasove, ali to je mogla da bude i zabluda. Ako su nekom živci napeti do kidanja, onda oni mogu da mu napakoste.

Najzad, sada za njega više nije postojala mogućnost za neki zaklon. Sada ništa nije bilo prirodnije do da deonicu puta do štale prevali u pognutom položaju. Ali, s obzirom na to da brzi koraci u tami prouzrokuju neizbežan šum, Lari je bio načisto da i najbrži pokreti u tami najlakše privlače na sebe pažnju, dok čovek često ostaje neprimećen ako se svom protivniku prikrada nečujno i sasvim lagano. Njegov veliki hendikep je bila i sama činjenica da on nije znao da li se uopšte i gde pred njim nalazi neprijatelj.

Pognut, ali nečujnih koraka Lari se kretao duž ograde korala. Najzad, on se oprezno zguri i provuče kroz ogradu, a zatim odseče ugao korala. Odjednom, konji odjuriše is-

pred njega i napraviše divlji krug u koralu pre no što frkćući ne prodreše u suprotan ugao. Topot njihovih kopita učini se Lariju u neprijatnoj tišini skoro kao grmljavina. On se ukoči oštro motreći na ugao štale. Učini mu se da je više naslućivao nego što je stvarno video jedan pokret poput senke. Doduše, to se desilo na drugom uglu oniže štalske zgrade. On pokrenu ruku, ali, u istom trenutku, skoro ga zaslepi naranđasti svetlosni zrak koji izbi iz cevi nekog oružja. Samo za delić sekunde liznu plamen i probi se kroz tamu noći, ali slika koja je još posle toga, kao silueta, delovala na Larija Sejmura jasno je pokazivala pognutu priliku nekog čoveka koji je na sebi imao crnu kapuljaču. Čovek je žurio prema uglu štale. U padu, Lari Sejmur je ispalio dva metka. Pre nego što je telom dodirnuo tlo, već je znao da je promašio. Mačjom spretnošću, on se otkotrljao malo u stranu — ni sekund ranije, jer je opet zagrmeo pucanj iz revolvera čija olovna kugla udari tik pored Larijevog ramena u peskovito tlo korala. Ovog puta, Lari opali usred skoka, kada je ponovo krenuo napred. Suviše kasno! Kugla udari u daščani ugao štale. Crna noćna avet već je ponovo nestala. U nekoliko skokova, Lari stiže do štalskog zida i priljubi se leđima uz njega. Disao je ubrzano i tek sada je postao svestan da je već pre nekoliko sekundi prasnula i jedna puška. Zvuk je odao da je to morala biti njegova henri-puška. Pepino Lester se umešao i olovnim kuglama počeo zasipati dvorište iako pred očima nije imao nikakav cilj.

Kada je usledio pakao, svuda su praštali pucnji. Konji su, uplašeno ržući, trčali tamo-amo po koralu, a u kolibi je odjeknuo strašan tresak.

Zagrmeo je jedan glas sa tvrdim meksičkim akcentom, izdajući nekakva naređenja. Prošlo je nekoliko sekundi pre nego što je Lari Sejmur ponovo napunio svoj konjički kolt.

Bez sumnje, protivnik ga je očekivao iza ugla štale. Ako je napad pod ovim okolnostima bio rizičan, onda bi bilo pravo bezumlje da se on napadne sa tri metka u dobošu kolta.

Odjednom je kroz prasak pušaka odjeknuo pobunjenički povik. Kao da je to bio signal, Lari se u dugim skokovima prebaci prema uglu štale. Prema njemu je zagrmeo pucanj iz sačmarice. On oseti udarac po čelu i zatetura se u stranu, pre nego što je uspeo da i sam puca.

Svetlosni zrak dopro je kroz prozor i vrata kolibe, što mu je omogućilo da razabere kako je rulja, sastavljena od pola tuceta jahača, odjurila pucajući, ali ne desno, gde je u kraćim vremenskim razmacima još uvek praštala paljba henri-puške, već u suprotnom pravcu. Samo je jedna prilika, koja je već držala stopalo u uzengiji, sjahala sa konja i otvorila brzu paljbu iz dva revolve-ra.

Ispred Larijevih stopala podiže se pesak dok su pored njega zviždala revolverska zrna i onda potmulo udarala u štalski zid. On nije ni bio svestan da je sa njegovih usana otišao onaj divlji teksaški povik kad je povukao oroz.

Visoki, mršavi Čeroki, u grotesknim skokovima približavao se iz pravca žbunja. Udaljen dvadeset jardi od bandita, nanišanio je svojom sačmaricom i opalio. Potmula grmljavina iz sačmarice stavila je završnu tačku na noćni okršaj. Bandit se zgrči i ničice pade na zemlju. U Briksu je zamro konjski topot. Iz pravca puta dolazila je visoka prilika Pepina Lestera.

Izgleda da je vatra u kolibi veoma zabrinula Čerokija. Pored palog bandita potrčao je u kolibu. Stolica zahvaćena plamenom izbačena je kroz vrta. Odmah potom, ponovo se pojavio Čeroki koji se uz pomoć jednog čebeta borio protiv požara. Beli oblaci pare zašišćali su kada je on sasuo vedro vode u kolibu. Sada je buktalo još samo nekoliko plamenova. Žar i crvena svetlost požara postajali su tamniji.

— Šefe — dahtao je Pepino Lester kada je stao pred Larija — koliko smo pogodili onih pasjih sinova?

Lari pokaza ćutke na zgrčenu priliku. Stolica koja je gorela širila je dovoljno svetlosti, pa su se mogli razabrati jasno ogrtač i crna kapuljača čoveka i na njoj mnoge rupe. Dobio je pun pogodak iz sačmarice sa udaljenosti od dvadesetak metara. Stoga je tom čoveku svaka pomoć bila izlišna. Uz to je Lari Sejmur bio siguran da je ovog revolve-raša već pre toga pogodio.

— Do đavola, Lari, ti krvariš — uzviknu Pepino Lester i pride svom šefu. Drsko, piratsko cerenje zamenio je izraz zabrinutosti kada je ugledao krv koja je kapala sa Larijevog čela i klizila niz njegov obraz. Lari podiže ruku i opipa čelo gde je mogao da oseti malo zadebljanje.

— Okrznulo me je zrno sačme, Pepino — promrmlja on. — Biće bolje da držiš oči otvorene. Momci bi mogli da dođu na pomisao da iskoriste tamu i da nam se još jednom prikradu. Moram da pomognem Čerokiju, inače će nam koliba izgoriti.

Ali ova strahovanja pokazala su se kao nepotrebna.

Pepinova pažnja bila je usmerena na ubijenog bandita. Kao prvo, pripasao je njegov opasač, pregledao oružje pre nego što ga je napunio i

gurnuo u futrolu. Sa zadovoljstvom je konstatovao da se radi o dva prvorazredna mornarička kolta. To je bila potvrda da se u ovom slučaju radilo o tvrdokornom revolverašu. To je dokazivala već i sama okolnost kako se on, uprkos teškoj rani, borio do poslednjeg trenutka. Ali kada je Pepino svukao mrtvacu kapuljaču, doživeo je veliko iznenađenje. Za trenutak je buljio u banditovo izobličeno lice, a onda se okrenuo kolibi i muklo viknuo:

— Šefe, Čeroki! Dodite ovamo i pogledajte ovog »meksičkog« bandita.

Nekoliko trenutaka kasnije, obojica su stajali pored njega i ćutke posmatrali mrtvaca. Pod svetlosnim zrakom, koji je padao kroz otvorena vrata kolibe, lice mrtvaca se videlo još jasnije.

— Amerikanac! — izusti Čeroki i iznenađenje priguši njegov glas.

— Da, sasvim tačno: Amerikanac — potvrdi Pepino muklo i prođe prstima kroz svoju svetloplavu kosu. — Da li neko od vas može da mi kaže šta ovo treba da znači?

I Lari Sejmur je neko vreme ćutao jer je i on bio prilično zbunjen onim što je video.

— Da li ima kod sebe kakva dokumenta? — upita on posle izvesnog vremena.

— Ne. Već sam pogledao — nastavi Čeroki mrzovoljno.

— Možda se nešto nalazi u njegovim bisagama — reče Lari. — Šta je sa njegovim kljusetom?

— Odjurilo je — odvrati Čeroki. — Verovatno je i ono dobilo neko zrno sačme. Ako nije odgalopiralo za drugima, onda se mora još kriti tu negde u žbunju, isto kao i moje kljuse. Nisam mogao da ga zadržim kad su banditi otvorili vatru na nas.

— Ja ću se pobrinuti za konje — reče Lari i pogleda prema istoku, gde se daleko iznad grebena Drum Ridža ukazala prva svetlost. — U međuvremenu, odnesite mrtvaca u šupu i stavite ga u kola.

Posle tih reči, stavio je dva prsta u usta i oštro zviznuo.

— Hej, šefe — progunda Pepino Lester zbunjeno, — treba li to da znači. . .

— Sačekaj, gospodine — upade mu u reč Lari kome napetost na licu ustupi mesto osmehu. Jer, on je sada tačno znao šta je značilo Pepinoovo nedovršeno pitanje.

Čuo se topot jednog konja koji se približavao. Grane su krckale, a i dahtanje je postajalo sve glasnije. Najзад, kroz žbunje stiže snažni ždrebac, sa njišućim uzengijama. Bio je to Diablo.

VII

Pre podne je bilo ispunjeno radom.

Dok su kasnije jeli, međusobno su razgovarali o svojim doživljajima proteklih meseci, pa su se vratili i na razgovor o »bratiji«. Ali, dok su se dvojica jahača pregonili u pretpostavkama, ozlojađeni zbog bekstva bandita, Lari Sejmur je začudo ćutao.

— Šefe — obrati mu se direktno Čeroki, — veruješ li ti da je onaj Amerikanac jedan od pustolova i skitnica koji skitaju s one strane granice?

— Ti misliš da je momak sasvim slučajno ustrelio meksičkog bandita? — odgovori Lari Sejmur zamišljeno protivpitanjem.

— Pa — zabrunda Pepino Lester, dok je po treći put motao cigaretu s duvanom iz duvankese Larija Sejmura — to bi svakako bilo moguće, zar ne?

Razmatrali su raznorazne mogućnosti cilja tog napad ne došavši do zaključka. Što se mrtvaca tiče, Lari najzad zaključí:

— Ako se taj momak već duže vremena muvao po Big-Bend zemlji, onda sigurno postoji bar jedan čovek koji ga mora poznavati, a to je Džim Harvej. Jer, čak i jahači na duge staze moraju da svraćaju u njegovu radnju da bi se snabdeli životnim namirnicama i drugim potrepštinama.

*

Mark Demsej nije bio samo vlasnik stolarske radionice u Vardrumu. On je istovremeno odevao osoblje jednog pogrebnog zavoda i grobara. U dvorištu njegove radionice, koja je ležala neposredno pored štale Meta Konrada, kretala su se tog popodneva laka ravna kola na kojima je sedeo Pepino Lester i kočijašio. Posle izvesnog vremena, iza tih kola zaustaviše svoje konje Lari Sejmur i Čeroki.

Stolar i njegov pomoćnik, koji su radili na tezgi pored radionice, priđoše smrknutih lica. Mark Demsej ćutke stupi na tovarni prostor i pogleda pod čebe, ispod koga se ocrtavala ljudska prilika. Crni ogrtač, izbušen punjenjem iz sačmarice, koji je ležao pored nepomične prilike, rekao mu je sve.

— Napad na poljsku kolibu u Briksu — reče Lari Sejmur. — Da li poznajete tog čoveka, Mark?

Stolar podiže ramena nesigurno.

— Ja... ja ne znam — reče on mucajući. — Moguće je da sam ga nekad video. Znači li to da u toj paklenoj meksičkoj bandi ima i Amerikanaca?

— Tako izgleda — odvrati Lari kratko. — Položite ga u vašoj šupi na odar i pobrinite se da ga pristoj-

no sahranite, Mark. Poslaću Džima Harveja da ga pogleda. Pre svih, on bi ga morao poznavati, ako je taj čovek ikad ranije bio ovde.

Malo kasnije, tri čoveka su išla pešice prema Vardrum-holu, koji je bio udaljen oko stotinjak metara. Tek pogledom na kuću Brende Klejton, Lari Sejmur je iznenada došao na ideju. Jer tu je Moira Kameron, po njenim vlastitim rečima, našla utočište. Posle pogibije Brendinog muža kod Viksburga, izgleda da je ona držala neku vrstu pansiona. Da bi preživela, izdavala je sobe za prenoćište. Lari je sa svojim pratiocima izmenio samo nekoliko reči, a onda je skrenuo u stranu, dok su Pepino i Čeroki nastavili putem prema Vardrum-Holu.

Tada Lari Sejmur stade naspram Moire Kameron.

Prigušenim glasom počeo je:

— Moira, mi se svojevremeno, pre rata, nismo bogzna kako podnosili. Ali, kada sam bio gore u Virdžiniji, ne znajući da li ću doživeti sledeći dan, tada sam pozeleo tvoju sliku, Moira. Neke stvari čovek mora da posmatra sa odstojanja. Ja ne znam da li se to i s tobom događalo...

Devojka je oborene glave gledala u svetli sunčev prsten na tlu. Sasvim neposredno, razgovor je prešao na drugu temu. On je tragao za jednom osobom u Vardrumu, kojoj bi mogao bezrezervno da veruje i pri tom se instinktivno setio Moire. Pogled na sliku ponovo je izazvao zbunjenošć kod njega. Odjednom je osetio strah da bi ona mogla pogrešno da ga shvati. Najzad, izgledalo je tako kao da on promišljeno hoće da iskoristi ovu situaciju.

Ali tada Moira Kameron podiže glavu. Ona izdrža Larijev pogled i tiho reče:

— Još kad je Met Konrad o tome govorio, ja sam se ponašala kao glupa guska, jer, verovatno, nijedan čovek ne bi prihvatio moj izgovor. Da, i sa mnom se slično događalo, Lari Sejmure. Tek kad si ti otišao, osetla sam žaljenje što smo dozvolili da budemo uvučeni u suparništvo dvaju rančeva. Tada sam imala obzira prema ocu... Kako je to bilo glupo, tek kasnije sam uvidela. Naime, tada je došao taj užasni strah da te, možda, nikad više neću videti...

Bez obzira šta govorila, njene rečenice delovale su nekako nepotpuno, kao da je još nešto prećutano. Izgledalo je da sada i Moira oseća razlog Larijeve zbunjene uzdržanosti. Ona mu pride snebivajući se, položi glavu na njegovo rame i prigušenim glasom počeo:

— Smešno je, ali pribojavala sam se i ovog susreta, Lari. Međutim, sada je odjednom sve tako lako i razumljivo, kao da sam odigrala samo jednu stotinu puta probanu ulogu.

Tada Lari Sejmur blago podiže njenu bradu i mada mu se grlo steglo, on je poljubi.

— Je li... to sada veridba? — upita Moira kada se on ponovo uspravi. Pri tome njene oči zasvetlucaše vragolasto. — Mislim da bih onda mogla sasvim zvanično da zadržim sliku?

Larijeve usne su drhtale, ali on se veoma brzo uozbilji i promrmlja:

— Da, za nas je to veridba, Moira. Ali, pre no što budemo mogli zvanično da je objavimo, bojim se da treba da savladamo gomile teškoća.

— Ti misliš na mog brata i njegove pregovore s onim Donom Džonatanom?

— I na to — odvrati Lari značajno. Čitali su nekoliko trenutaka a onda on nastavi: — Hoću da predam je-

dan telegram, ali niko ne treba da zna da on potiče od mene. Stoga te molim da ti to učiniš.

— Ti ne veruješ Džimu Harveju?

— Ne bezuslovno! Ali u radnji i salunu glavnu reč vodi onaj Kevin Samer. Pretpostavljam da Džim Harvej ne može da spreči da njegov ortak zabada nos i u poštanski ured. Stoga: opreznost!

— Ali ti možeš zahtev za predaju depeše da predaš u zatvorenom kovertu. Pošta iz Tojaha za Šefter prolazi ovuda po podne, zar ne? Pismo će u kasno veče biti u Šefteru, a odande telegram može da se odmah pošalje u Ostin. Ako bi odgovor stigao sutra rano, pošta ga može odmah vratiti i on će već možda sutra po podne biti ovde. Hoćeš li da mi učiniš tu uslugu, Moira?

— Naravno. Ali kakav je to tajanstveni telegram, Lari?

— Biće najbolje da pročitaš tekst, pa ćeš onda i sama shvatiti.

Lari pride pisaćem stolu i na komadu papira napisa nekoliko redova. Za to vreme, devojka je stajala pored njega i preko njegovog ramena gledala u ono što je on pisao.

— Primalac je jedan stari očev prijatelj — objasni Lari. — On je advokat u Ostinu i svojevremeno je uknjižio zemljište koncesije za račun Sejmurovog ranča.

Moira Kameron je još uvek buljila u papir.

— Upit Požarnoj službi? — promrmlja ona zbunjeno.

— Da. Naime, ja verujem da će ti me biti objašnjene mnoge stvari. Biće bolje da ti napišeš adresu i ime pošiljaoca na kovertu, jer bi možda nekom moglo da padne u oči da to nije tvoj rukopis. — Dakle, telegrafskom birou Vestern Uniona u Šefteru, taksa plaćena. Pošiljalac: Moira Kameron, Vardrum. Najbolje je da

sama pripremiš odgovore ako neko bude postavljao glupa pitanja.

Moira je već zauzela svoje mesto. Ona ispisa adresu na kovertu i reče:

— Reći ću Džimu da se radi o nekim školskim stvarima.

Pošto je sve bilo dogovoreno, držeći šešir u ruci, Lari se spremi za pozdrav. Moira još jednom stupi pred njega i uz bolan osmeh reče:

— Da budem sasvim iskrena, Lari, ja sam sasvim drukčije zamišljala jedan romantičan par. Da li ćemo mi uopšte još jednom naći vremena da razgovaramo o svim tim problemima?

— Sigurno! — nastavi Lari. Njegov je osmeh delovao optimističnije, kao da mu je bilo toplo pri srcu.

Dva minuta kasnije, napustio je kuću.

VIII

Kada je Lari Sejmur pola časa kasnije ušao u Vardrum-Hol, jednim jedinim pogledom preleteo je celu prostoriju. Ceroki i Pepino stajali su pored šanka i očigledno vodili prilično veseo razgovor sa podmuklim konobarom. Njihovi upozoravajući pogledi pokazivali su Lariju na sto u uglu, za kojim su sedeli Kevin Samer, Don Džonatan i Džordž Karter, dok su dva čoveka sa Fork-ranča i Pedro Martines, onaj meksički revolveraš, stajali u pozadini. Ceo prizor odavao je utisak napetosti i ukočenosti, pogotovo s onim papirima i pisaćim priborom na stolu.

Don Džonatan samo jednom podiže pogled kao da se dolaskom Larija Sejmura osećao uznemirenim, a onda nastavi da razgovara sa rančerima. Za Larija je to bio razlog više da se približi grupi. Dodirnuo je ivicu šešira u znak pozdrava i zamišljeno rekao:

— Zdravo, gospodo! Nadam se da vam ne smetam...

Don Džonatan stavi svoje maljave ruke na sto ispred sebe i ljutito pogleda u Larija.

— Možda mi nećete verovati, Sejmure, ali vi upravo to činite.

— Baš nezgodno! — odvrati Lari podrugljivo. Upravio je pogled u Džordža Kartera čije se lice odjednom smrklo kao da se osećao zatečenim. Dok je Kevin Samer na izgled nezainteresovano sedeo zavaljen u naslon stolice, rančer prosikta:

— Ne treba tako da buljite u mene, Lari. Ja odustajem od dogovora i upravo se spremam da napravim ugovor sa Džonatanom. Uostalom, ja vam nisam ništa obećao, zar ne?

— To je tačno, Džordž — odvrati Lari trezveno. — Vi ste mi obećali samo da ćete još jednom razmisliti. Naravno, ja nisam mogao da naslutim da će vaše razmišljanje ispasti takvo.

Gorčina u Larijevom tonu izgleda da je samo podstakla Karterovu spremnost na odbranu.

— Dodavola, Lari, stvar ne zavisi od mene — progunda on muklo. — Ja nisam dezterter, ako to misliš. Ali ja sam u međuvremenu uvideo da je sve, jednostavno, besmisleno.

Lari ga pogleda poluzatvorenih očiju.

— Do tog zaključka ipak niste došli tek tako, Džordž. Šta se dogodilo?

— Karteru, čemu to dugo i isprazno pregovaranje? — ljutito se umeša Don Džonatan. — Ispričajte Sejmuru vašu priču kasnije kada sve budemo regulisali. Treba već jednom da predemo na stvar.

Džordž Karter je neodlučno gledao u list papira koji je sada bio pred njim. Naravno, i on je osetio

prizvuk neprijateljstva u Džonatanovim rečima, ali pošto više nije video nikakav izlaz, zgrabio je pero. I baš tada Lari Sejmur reče:

— Izgleda kao da nisam smeo ni jedan minut kasnije da dođem. Uvek možete potpisati, Džordž. Naš prijatelj Džonatan neće umreti, ako najpre pružite objašnjenje.

Rančer isturi bradu i muklim glasom promrmlja:

— Prestanite s tim pritiskom, Lari. Tri pojilišta su mi u toku poslednje noći okružena životinjskim leševima. Ta prokleta »Bratija« uterala je unutra goveda i onda ih poubijala. Nekoliko mojih ljudi čuli su pucnje i pobrinuli se za to da se tek na poslednjem sukobe sa banditima. Jedan od njih je ubijen. Posle toga, moji preostali vakerosi su se spremili za odlazak i tražili da ih isplativim. Ja sam gotov, Lari. Ova dva čoveka ovde su ostatak ljudstva, sa »Fork« ranča. Pod tim okolnostima moram da budem zadovoljan što je Džonatan uopšte još zadržao svoju ponudu. Imaću dosta muke da vratim ljude iz Plasa Mehora, ukoliko budem hteo da sakupim priplodno stado i s njime krenem na put prema zapadu. Da li treba Džonatan i njegovo ljudstvo da se tuku sa »Bratijom«? Ja nemam živaca za to.

On zamoči pero u mastilo kao da je hteo što brže da ostavi za sobom sve i time uveri Larija u neopozivost svoje odluke.

— Čekajte, Džordž — reče Lari Sejmur oštro. — Cela ta priča smrdi do neba. Zar vi niste razmišljali o tome da se ispod crnih kapuljača ne moraju bezuslovno kriti meksički banditi? Zar sve to nije sračunato na to da vas podstakne na prodaju, da bi se Star Keti kompanija što je moguće brže domogla vaših livada?

Zapanjenom Džordžu Karteru opusti se donja vilica. Potom se on nesigurno okrenu čoveku pored sebe. Ali tada se Don Džonatan tako naglo diže da se njegova stolica prevrnu. Zazvučalo je kao pucanj iz pištolja kada je naslon stolice udario o pod.

— Sada je dosta, Sejmure! — viknu oštro agent Star kompanije. — Za ta prijava sumnjičenja moraćete da odgovarate.

Njegov kaput, šiven po meri, otvori se i njegova desnica spusti se na dršku kolta. Džordž Karter se pognu a njegovi ljudi iza njega skočiše u stranu. Ali i Pedro Martines se trže. On spusti obe ruke na kukove tako da su mu dlanovi bili okrenuti od tela. Bez sumnje, bio je to najbolji polazni položaj ruku za munjevito potezanje koltova.

I Lari je munjevito spustio svoju šaku. Nije nameravao da ovde iza zove oružanu kavgu, ali s obzirom na trenutnu situaciju, čovek je morao biti spreman na sve.

Međutim, u istom trenutku, iz pozadine se oglasi jedan razvučeni, skoro pospani glas:

— Nemojte tako, ljudi? Doduše, ja se ne snalazim najbolje s ovim gvožđem, ali s ovog odstojanja ipak bih mogao da ustrelim muvu na vašem nosu, ili da vam probušim uši ako se drukčije ne da napraviti.

Izraz lica Pedra Martinesa ostao je bezizražajan, ali on prekrsti ruke na grudima. I Don Džonatan skloni ruku sa drške revolvera i obema šakama se nasloni na sto. Povod za ovu naglu promenu mišljenja bio je otvor cevi Čerokijevog revolvera. Teksašanin je stajao iza tezge, postavivši cev svoga oružja iznad niklovane šipke, tako da se odavde moglo videti samo malo više od otvora cevi. Taj tamni otvor, zajedno

sa drskim Cerokijevim cerenjem, govorio je posebno uverljivim jezikom. Za to vreme, Pepino Lester promeni položaj i postavi se u blizini vrata tako da je imao pregled cele prostorije. Osim toga, mogao je da drži na oko konobara. Njegov položaj svedočio je o finom razumevanju za taktično ispravan položaj povlačenja. Ta činjenica nije mogla ostati skrivena ni drugim prisutnim.

Kao da je svoju nezainteresovanost hteo da ispolji na poseban način, Kevin Samer je zadenuo palčeve za prsluk i još više se zavalio u naslon stolice. Tek sada se javio unjkavim tonom:

— Ja mislim da je s tim konačno dosta. Zaista ne bih hteo da se mešam u vaše stvari, Sejmure, ali to što ste upravo podmetnuli gospodinu Džonatanu bilo je krajnje neko-rektno. Od toga čovek može da izgubi razum. Stoga bih predložio da povučete preuranjenu izjavu a da Džonatan izjavi da je s tim saglasan.

— Žao mi je, Samere — nastavi Lari zapanjeno. — Ja sam govorio samo o jednoj mogućnosti i ta mogućnost i dalje postoji. Nije moja stvar što je Džonatan time pogođen ili se oseća uvređenim. A što se vas tiče, Džordž, imam još nešto da dodam. Džonatan vam je ponudio dve hiljade dolara za »Fork« ranč, uključujući tu i sva druga prava, zar ne? U tu ponudu ulazim i ja iako posedujem samo malo više od tog iznosa. Ali, sem toga, ja vam nudim i pravo povlačenja. Ako u toku jedne godine ustanovite da je vaš prodaja bila preuranjena, moći ćete u svako doba, uz moj puni pristanak, da je opozovete. Do isteka te godine dozvoliću vam da ostanete na vašem ranču i da ga i dalje vodite kao i do

sada. Zar ne verujete da vam ovaj predlog ostavlja slobodne ruke i nudi mnoštvo prednosti?

Džordž Karter je delovao neodlučno i oklevao je kao i uvek. Međutim, napetost u prostoriji podstakla ga je da ustane i da se izvuče iz tesnaca stola. Pri tome je nastojao da izbegne besne poglede Dona Džonatana.

— Ja nemam ničega zajedničkog s tom raspravom — reče on kreštavim glasom. — Ja sam star čovek i prihvatom posao koji mi pruža povoljnije uslove. — Kada plaćate, Lari?

— Poslaću vam sutra ček u Centralnu banku u Ostinu — reče Lari Sejmur brzo pre nego što je Don Džonatan mogao da dođe do reči. — Moja obećanja ostaju. Za to imate dosta svedoka. Stisak moje ruke je isto tako dobar kao i ugovor.

— Kartere, požalićete ako još sada ne odustanete — graknu Don Džonatan prenapetim glasom. — Ne dozvolite da na vas utiče taj čovek kome voda stoji do grla. Ja ću ga već priklještit zbog njegovih sumnjičenja.

Ali baš ta sumnjičenja su očigledno kod Džordža Kartera pala na plodno tle.

— Je li to pretnja, Džonatane? — frknu on tmurno.

— Upozorenje, ako tako hoćete — prosikta agent. — Odakle vi znate da to nije samo blef i da Sejmur uopšte može da vam plati? Ili još nikad niste čuli za čekove bez pokrića.

— Džonatane — frknu on besno, — ja poznajem Larija Sejmura znatno duže nego vas. Sada sam još više ubeđen da će on imati nevolja s vama ako ja potpišem vaš ugovor. Više me ne možete zadržavati.

Posle tih reči brzo je napravio dva koraka prema Lariju Sejmuru i pružio mu ruku. Lari je brzo ščepa kao da je već slutio šta će se sada dogoditi.

— Prestanite s tim, Kartere — viknu Don Džonatan. — Ne budite budala. Podižem svoju ponudu na tri hiljade.

— Zakasnili ste, Džonatane — uzdahnu rančer skoro s olakšanjem što je odluka pala. — Očigledno vi se razumete u običaje u Big-Bend pokrajini. Kod nas stisak ruke među ljudima više vredi nego stotinu takvih ceduljica sa vašim uslovima. Ostajem pri svojoj reči iako će me to stajati hiljadu dolara u gotovom novcu. To je poravnanje za nevolje koje je Sejmur kupio s tim poslom.

— Hvala, Džordže — promrmlja Lari prigušenim glasom — ja ću se već pobrinuti da mi nevolje ne dođu do grla.

Odahnuvši, rančer odstupi kao da je hteo da oslobodi arenu za ono što je neodložno moralo da usledi. Vene na slepoočnicama Dona Džonatana se istakoše i na njegovom snažnom vratu pokazaše se žile.

— Nevolje... — progunda on uz oštro kašljanje. — Tačno je to što vi uopšte ne možete zadržati, Sejmure. Dakle, vi nećete da se upuštate u dvoboj sa mnom, zar ne?

— Ne vidim za to nikakav povod — nastavi Lari začuđujućom mirnoćom. — Osim toga, ja nisam revolveraš kao vi, Džonatane.

Agent se zlobno nasmeja i pri tome pokaza svoje jake zube.

— Ali, uprkos tome, vi ste očigledno spremni da se sa mnom upustite u kavgu — prosikta on besno. — Pa, dobro, Sejmure, otkopčajte opasač. Ja ne volim da se tučem, ali ako to ipak činim, onda sabijem svog protivnika pod zemlju. To je, verovatno

iskustvo koje vam još nedostaje. Posle toga, bićete manji od makovog zrna, a pre svega više se nećete osećati kao nepobedivi heroj koji ovim budalama ovde može da izdaje naređenja. Krenite, naduveni buntovniče. Ili su vam već sada pantalone pune?

Lari pogleda nemarno prema Čerokiju i Lesteru. Na njihovim nape tim licima razabrao je sumnju i zabrinutost, jer Don Džonatan bio je sav sazdan od mišića. Osim toga, bio je težak najmanje sto devedeset funti.

Na sebi je imao gradsko odelo sašiveno po meri, koje je samo po sebi mnogo govorilo. Sem toga, vidljivi ožiljci ukazivali su da se radi o tvrdokornom revolverašu. S obzirom na to da se lako kretao, moglo se prosuditi o njegovoj spretnosti i brzini.

Čak i za jednog dobro treniranog čoveka on će biti tvrd protivnik, pogotovo u ovom slučaju gde se radilo o očiglednoj razlici u težini. Dok je Lari Sejmur raskopčavao svoj opasač, video je da je ušao Džim Harvej. Izraz lica vlasnika radnje bio je mrzovoljan i čangrizav, ali je Lari ipak verovao da u tome otkriva znake uzbuđenja. Verovatno se Džim Harvej već vratio iz stolareve šupe. Međutim, Lari nije više našao priliku da se posveti tim stvarima.

Jer, u međuvremenu, njegov protivnik se oslobodio opasača i jakne i sada je, pošto je obišao sto, prilazio bliže. Veoma brzo, Lariju će biti jasno da Dona Džonatana nisu terali u borbu samo želja za osvetom i bes zbog uvrede već i nešto više od toga. Događaji su skoro neizbežno pokazivali da je on, Lari Sejmur, postao opasnost za tajanstvenu Star Ketl kompaniju.

Sejmurov ranč je gospodario dugim pojasima sopstvene zemlje na Tonto potoku a ravnice su, kao što je poznato, jezgro cele zemlje. Veliko carstvo livada bez tog jezgra bilo bi nezamislivo. Među susedima Džordža Kartera, manjim rančerima na Saut Forku, teško bi još neko video šansu, kad jedno snažno društvo hoće da prigrabi Sejmurov ranč i livade.

Već i sama prodaja Karterovog »Fork« ranča verovatno bi ih obeshrabrila. Slično dejstvo na njih imao bi i poraz Larija Sejmura. Don Džonatan je očigledno sve dobro proračunao. Verovatno je u tome ležao motiv njegove zagriženosti za borbom.

U nekoliko pokreta, Lari se oslobodi opasača, šešira i jakne.

— U redu, Džonatan — reče on zvaničnim tonom. — Dakle, počnimo.

Don Džonatan lagano prenese težinu na vrhove stopala i ispruži pesnice ispred grudi. Još jednom je pogledao Pedra Martinesa, a onda se odjednom, kao bik koji je pokidao lanac, ustremi na svog protivnika.

Lari Sejmur je uspeo da izbegne prvi kroše-udarac zahvaljujući izvrsnom radu nogu. Iako je od čitave serije divljih krošea, koje je Džonatan izvodio sa poludistance, uspeo da blokira većinu, jedan ga je, ipak, snažno pogodio. Ali odmah je usledio njegov razorni kontraudarac koji je upozorio privatnika da bude oprezan.

S obzirom na to kako se Džonatan borio, on je stvarno pružao sliku razjarenog bika kod kojeg je sva snaga bila koncentrisana u ramenima i snažnom vratu. Džonatanovo napregnuto dahtanje još više je pojačavalo taj utisak.

Lari je u odnosu na njega delovao kao mršavi, gipki planinski vuk. Nijedan njegov brzi pokret nije bio suvišan. Lari se nije upustio u otvorenu tuču već je bio veoma oprezan trudeći se da uvek bude brži od svog protivnika u čemu je do sada apsolutno uspevao.

Za vreme ove borbe, koja je počela pre jedva dva minuta, Don Džonatan je sve glasnije i teže disao. Mada je bio pogođen serijama udaraca u glavu, izgledalo je da je njegova snaga neshvatljiva i sve se više žestio. Pokušao je divljim, iznenadnim napadom da odmah u početku reši borbu u svoju korist, ali njegov protivnik bio je veoma oprezan tako da agent nije postigao baš nikakav uspeh. Sada je izgledalo da će se borba voditi sa veće distance, a to je upravo bilo ono što je Džonatan morao da spreči.

On je neprekidno pokušavao da svom protivniku zada odlučujući udarac. Ali, zahvaljujući izvrsnom radu nogu, Lari Sejmur je uspevao ne samo da izbegne Džonatanove opasne udarce već i da ga snažno pogađa svojim kontraudarcima.

Sticao se utisak da se Lari Sejmur tek sada zagrejao jer je počeo da pojačava tempo. Naime, pošto bi zadao protivniku seriju udaraca, on bi se povlačio ne upuštajući se u otvoreni okršaj.

Međutim, izgledalo je da snažni Džonatan počinje da sagledava opasnost koja je ležala u taktici iznurivanja koju je primenjivao njegov protivnik. Za njega je to bio razlog više za brzu odluku. Ali, sudeći po zagriženosti kojom je napadao i broju promašaja, izgledalo je nemoguće da će uspeti da pogodi ovog mršavog, lakonogog nestaška. Već sada počeo je da oseća dejstvo munjevitih udaraca koje mu je zadao

Lari. Primetivši to, Lari je odjednom napustio svoju taktiku oklevanja i prešao u napad.

Pri tome je samo jednom bio pogodan protivnikovom desnicom pa je morao sledećih sekundi da se spasava. Ali, kada je Džonatan posle toga poverovao da je zadao odlučujući udarac i da može preuzeti inicijativu u ovoj bespoštednoj borbi, Lari ga je u magnovenju, strahovito udario u vrh brade i tako svog protivnika prvi put bacio na kolena.

Za većinu posmatrača izgledalo je da nastaje preokret u borbi. Čeroki i Pepino počese da se zadovoljno cere kada su uprkos zabrinutosti ugledali Džonatana na kolenima.

Sada je Lari nastavio neprekidno da udara Džonatana koji je u međuvremenu izgubio koncentraciju pa više nije mogao istovremeno da štiti glavu i ostale delove tela od Larijevih snažnih udaraca. Jednostavno rečeno, Lari je za njega delovao kao fantom. Džonatan još jednom sakupi snagu i ustremi se na protivnika. Zauriao je i bacio se prema protivniku ne bi li ga ščepao snažnim rukama.

To se dogodilo posle dva minuta borbe.

Za Dona Džonatana bio je to kraj.

Bio je pogoden direktno i odbačen u stranu tako da su mu ruke odletele u prazno. I kad se on još jednom okrenuo da bi potpuno nepokriven još jednom pokušao isti manevar, naleteo je na kontraudarac Larija Sejmura.

Taj razorni udrac, u koji je Lari uneo svu svoju snagu, formalno je pokosio Dona Džonatana koji se raširenih ruku zateturio nazad i skljkao na niklovanu prečagu bara. U njegovim očima ogledala se zbunjenost. Tada mu glava pade na grudi i on leđima kliznu niz bar i

pade na pod. Ruka kojom se držao za prečagu mlitavo pade. Zaječao je dva puta a onda ostao da nepomično leži na podu.

Lari Sejmur je izvukao maramicu iz džepa i obrisao krv sa razbijenih usana. Uputio se teškim i nesigurnim koracima prema baru i zatim povukao gutljaj pića iz Čerokijeve čaše da bi odstranio loš ukus u ustima.

Tek tada je Don Džonatan ponovo došao sebi i ljuljajući se pridigao se na kolena i laktove. Prošlo je nekoliko trenutaka dok nije uspeo da se potpuno uspravi, pridržavajući se za bar.

— Sejmure — zaječao je muklo, — zbog ovoga ću te ubiti. Doći će dan kada ćeš požaliti što si se rodio, prokleti buntovniče. Nemoj samo da poveruješ, ako si me maločas pobedio...

— Džonatane — oštro mu upade u reč Kevin Samer, — pobedeni ste u korektnoj borbi. Dakle, jezik za zube. Ili, možda, očekujete da će vaše prazne reči biti shvaćene ozbiljno?

Poluzatvorenih očiju, Džonatan pogleda u Samera i grubo reče:

— U redu, u redu, gospodine! Neću vam duže ići na živce. Ali jedno ću vam reći: ovog puta Sejmur me je pobedio, ali to mu nikad više neće poći za rukom.

Užasna mržnja se ogledala u njegovim očima kada je dao znak Pedru Martinesu. Meksikanac mu priđe. Don Džonatan se nasloni na njegovo rame i potom zajedno iziđoše. Tek sada Čeroki vrati svoje oružje u futrolu.

Nekoliko sekundi vladao je mir. Potom, dok je Lari teško pripasivao svoj opasač ogrnuvši jaknu, Kevin Samer reče umirujućim tonom:

— Ne bi trebalo da uzmete ozbiljno njegove idiotske pretnje, Sejmur. U takvom stanju čovek se ne kontroliše pa kaže i ono što uopšte nije mislio. Verovatno će uobraženom Džonatanu dobro doći što je jednom i on dobio dobru lekciju.

— To vi mislite, Sameru — promrmljao je Lari hladno. — No, budućnost će to pokazati. Pre verujem da Džonatan pripada onom tipu ljudi koji ništa ne mogu da otrpe, čak i ako je pobeđen u korektnoj borbi. Poručite mu da ću biti oprezan. — Ne sačekavši odgovor, on se okrenu Džimu Harveju i nastavi: — Dakle, Džime, izgleda kao da si imao da mi kažeš nešto. Jesi li već bio u šupi Marka Demseja?

— Da — odgovori sedokosi čovek prigušeno. — Pepino mi je to rekao.

— I da li si ikad video onog mrtvaca?

Džim Harvej klimnu glavom potišteno.

— On je nekoliko puta navraćao u radnju i kupovao razne potrepštine. Poslednji put je bio pre nekoliko dana. Tada je bio s jednim Meksikancem i jednim tovarnim konjem. Odmah sam ocenio da je taj Meksikanac desperados...

Čeroki i Pepino Lester izmenjaše značajne poglede.

— Tovarni konj za životne namirnice? — umeša se Teksašanin. — Je li kupio puno robe?

— Dovoljno da bi zbrinuo dosta momaka za dve nedelje — nastavi Džim Harvej klimajući glavom. — Ah, još uvek ne mogu da shvatim da se u momku pod kapuljačom krio član one zloglasne »bratije«.

— To uopšte nije teško zaključiti, Džime — reče Lari Sejmur tvrdo, dok je stavljao šešir na glavu.

Do đavola, Kameron, kada ćete najzad uvideti da se kljuse na taj način ne može zauzdati? Taj Lari Sejmur sa svojom đavolskom tvrdoglavošću sve nas je obezglavio. I ne samo to! Izgleda da on već naslućuje šta se u stvari skriva iza napada meksičkih bandita. U svakom slučaju, njegove primedbe se nisu svidele šefu. Uz sve to, zar je baš Henri Lorimer morao biti uhvaćen u Briksu. Amerikanac! Naravno, to podstiče ljude da razmišljaju. Zbog toga je bio napolju i moj najbolji čovek, prekaljeni momak ljudstva Star Keti kompanije.

— Ljudstva Star kompanije? — odvrati Stiv Kameron, blago se osmehnuvši. Njegov zajedljivi pogled okrznu Pedra Martinesa, kada je dodao: — Tu rulju revolveraša vi nazivate ljudstvom, Džonatanane? Zašto onda niste uspeli da likvidirate Larija Sejmura, iako ste vi lično i Pedro Martines te noći odjahali zajedno u Briks?

Meksikančeve oči se suziše i opako zasvetlucaše. Džon Kelog, nadzornik Kameronovog ranča, koji je stajao u pozadini, naslonjen na kamin, posmatrao ga je podrugljivo, da bi najzad rekao:

— Samo bez uzbuđenja, prijatelju! — Uostalom, radi se samo o jednom pitanju, zar ne?

Don Džonatan frknu s puno prezira.

U sve žešćoj prepirci Stiv Kameron se nije plašio da kaže:

— Zar ne smatrate da je bila dobra moja ideja da se baš napadom od strane »bratije« izmisli a time i objasni gubitak ljudstva. Doktor se pobrinuo za širenje te priče i time je bio...

— U redu, Kamerone — progunda Don Džonatan nestrpljivo, — zar vi ne uvidate da mi na taj način ne bismo uspjeli? Trenutno imam na raspolaganju Pedra Martinesa i još četiri momak, a vi pola tuceta. Za slučaj nužde, mogli bismo posegnuti za bandom Felipea Garsije. Ali to je i sve. Pošto je Sejmur svojim paklenim sumnjičenjima zaplašio sve, »bratija« mora za izvesno vreme da ostane izvan igre. Ali, s druge strane, ne smemo dopustiti predah Sejmuru.

— Otvoren vizir, mislite? — reče Stiv Kameron,

— Zašto ne? — nastavi Don Džonatan dubokim glasom.

Tada se usprotivi Kameron:

— Džonatane, ponekad se pitam odakle crpate svoju đavolsku samopouzdanost i oholost? Nijedan čovek, pa čak ni vaš šef, nije mi izdavao naređenja. Ja nisam vaš štalski sluga, već vaš ortak, ukoliko ste to zaboravili.

— Naravno — nastavi agent nabravši obrve. — Baš zbog toga je vreme da nešto učinite za naš ortakluk.

Agent je govorio o smrti starog Kamerona da bi time kod Stiva podstakao želju za osvetom. To mu je i uspelo, ali ništa nije izmenilo u tome da Stiv, kao i uvek, skida sa sebe svaku odgovornost, iako je izgledalo da je potajno rastuća mržnja u njemu bila jedini njegov životni cilj.

Najzad Džonatan predloži da Stiv započne otvoreni rat za livade sa Larijem Sejmurem, i tako pridobije Stiva stavljajući mu u izgled ogroman dobitak koji bi iz toga proistekao.

— Pa dobro — uzdahnu Stiv Kameron — onda mi pošaljite Pedra Martinesa sa ostatkom vaših ljudi. Ja nemam volje da samo sa Džo-

nom Kelogom i svojim ljudima vadih kestenje iz vatre...

Don Džonatan se zagonetno isceri.

— Znao sam da ćete se urazumiti, Kamerone — progunda on zadovoljno. — Danas u podne Martines će sa momcima biti kod vas.

*

Tog popodneva Lari Sejmur i Čeroki krenuli su na put za Verdrum da bi tamo primili iz Ostina odgovor na depešu, koju je Lari, posle razgovora sa Moikom Kameron, uputio u Ostin, i da deponuju ček Džordža Kartera kod Džima Harveja. Već su bili skoro stigli do ivice Briksa kada su daleko na jugozapadu otkrili dim dveju vatri. Vazduh je bleštao u žezi i, pošto nije bilo vetra, stubovi dima dizali su se skoro vertikalno. Čeroki ih je prvi primetio, pa je zaustavio svog kulaša.

— Pogledaj ono, Lari. Zar to nije tačno u pravcu »Tri hrasta«?

Lari pogleda preko valovitog zemljišta.

— Da — potvrdi on prigušenim glasom — pravac odgovara. I ukoliko nije kod »Tri hrasta«, onda u svakom slučaju, te vatre goru na nekoj livadi, otprilike, udaljene jedna od druge jednu milju.

— Požar? — promrmlja Čeroki sumnjičavo. Lari odvrati protivpitajem:

— Da nemaš drugu ideju?

Teksašanin se revnosno počesa po čelu i reče:

— Šta još čekamo? Pogledajmo šta se iza toga krije. Ili da se kladi-mo?

— Nepotrebno — odvrati Lari dok je već okretao svoga ždrepcu. — Kladiti se možemo samo ako su nam različita mišljenja, a ja cenim da nas dvojica tipujemo na našeg

prijatelja Džona Keloga sa Kamernovog ranča.

Diablo je već krenuo u laki, galop tako da se Čerokijevo crno kljuse moralo potruditi da bi se priključilo velikom ždrepcu. Voda je prskala ispod kopita kada su na jednom plitkom mestu prelazili Tonto potok. Nekoliko minuta kasnije, na vidiku su se pojavile zgrade ranča »Tri hrasta«.

Brzo su se približavali dimnoj zavesi prve vatre. Već odavno su oba čoveka ostavila za sobom granice svoje zemlje koja je pripadala Sejmurovom ranču. Dakle, ovo ovde su bile otvorene livade, slobodne vladine zemlje na koju je Sejmurov ranč polagao pravo svojine samo na osnovu Skvater prava. Lari uspori tempo da konji, naročito Čerokijev kulaš, ne bi odali njihov dolazak. Teksašanin je ćutke jahao pored Larija. Ispred njih su se pružale livade u dugačkom luku. Samo ih je valovito zemljište razdvajalo od prve vatre. Kada su pre toga prešli jednu uvalu i skrenuli levo prema stršućem grbenu, već su čuli nemirnu rikov goveda.

Tmurnog lica Čeroki izvuče revolver i pogleda njegov doboš. Lari skрати Diablove uzde i obuhvati ih levom rukom. Desnicu je držao spuštenu na butini. Najzad im se ukaza slobodan vidik. Baš u tom trenutku, jedan čovek odskoči s jednog vezanog goveda i spusti u vatru gvožđe za žigosanje. Potom veštim pokretom odreši petlju lasa koja je obuhvatala prednje noge životinje. Zadah osmuđene kože dopirao je do Larija i Čerokija. Govedo se diže i jedan jahač ga odgurnu. Životinja bolno riknu i podignutog repa odjuri prema žbunju koje je okruživalo ovu kotlinu. Tamo preko, možda udaljeni oko tri stotine jardi, dvojica

drugih momaka takode su bili zaposleni, terali su neposlušno stado. Međutim, jedan čovek je stajao besposlen u blizini vatre. Njegov izgled naterao je Larija Sejmura da stisne zube. Taj čovek bio je Pedro Martinez.

— Drži oči otvorene — reče Lari oštro. — Ti momci ne bi upalili vatru da ne očekuju neku posetu.

— Sigurno će je i dobiti — progunda Čeroki. — Naravno, biće iznenađeni tom posetom.

Istovremeno, poteraše konje brzim kasom prema vatri.

U međuvremenu, tamo su ih primetili. Jahač kliznu iz sedla i priveza konja za jedan žbun i zauze mesto pored Pedra Martinesa. I drugi baci žurno gvožđe u vatru i potrča prema Meksikancu. Tako su formirali ćutljivu, neprijateljsku grupu. S dlanovima okrenutim od tela, Pedro Martinez se ponovo podboči.

Otprilike dvadesetak koraka udaljeni od njih, Lari i Čeroki zaustaviše konje.

— Martinesu, šta radite ovde? — upita Lari zvonkim glasom. — Da li moram da vam najpre kažem da se nalazite na zemlji Sejmurovog ranča?

— Stvarno? — iz jedne jedine reči mogao se osetiti tvrdi meksički akcent. Njegove tamne, svetlucajuće oči suzile su se i sada su delovale ukočeno kao oči zmiје. — Meni je drukčije rečeno, gospodine Sejmure. Pašnjaci Sejmurovog ranča počinju tek pola milje ispod Tonto potoka, a mi smo od njega udaljeni još dve milje. Ovo ovde je slobodna zemlja vlade Sjedinjenih Država. Nijedan čovek, pogotovo ne ozloglašeni buntovnik, ne može ovde izdavati naredjenja.

Lari nije ni za trenutak ispuštao iz vida dugačke, vitke ruke meksič-

kog revolveraša. Primetivši krajičkom oka snažni Čerokijev pokret, on se nakašlja upozoravajuće i odgovori tvrdo:

— Uprkos tome, vi ste u zabludi, Mertinesu. Na to bi se, u svakom slučaju, mogao pozvati čovek koji u ovoj kotlini poseduje žig. Međutim, skitnice u sedlu moraju dopustiti da se nazovu kradljivcima stoke čak i onda kada se, možda, oslanjaju na moćnu Star Keti kompaniju.

— Samo se malo strpite, gospodine — promrmlja Martines jetko. — Vi ciljate u pogrešnu metu, ako nas dovodite u vezu sa Star Keti kompanijom. U ovom logoru žigošu se goveda za račun Kameronovog ranča. Pogledajte naša gvožđa za žigosanje. Mi ne krijemo ništa.

Čeroki iznenadno zakrešta, ali Lari Sejmur je shvatio šta je to kreštanje trebalo da znači. Njegov budni instinkt je ionako primio signale opasnosti.

Stoga on nije nameravao da sjaše. Znao je da je u opasnosti da ga likvidiraju. Tada bi Donu Džonatanu i njegovim nalogodavcima pripale livade i ravnice »Fork« — ranča. Džordž Karter bi im sam od sebe pao u krilo.

— U redu, Martinesu — reče Lari stoga. — Verujem vam. — Razočarano trzanje Martinesovih uglova usta jasno mu pokaza da je njegova pretpostavka bila ispravna. Dodao je naizgled rezignirano: — Doduše, uprkos tome, ja imam nešto da prigovorim protiv tog metoda, ali to, za sada, još nije razlog za pucnjavu. O tome ću razgovarati sa Kameronom i Džonatanom.

Jedan jedini pogled bio mu je dovoljan da se sporazume sa Čerokijem. Kao po dogovoru, pustili su svoje konje da idu nazad. Diablu to nije pričinjavalo nikakve teškoće.

On je savladivao ovu vežbu poslušnosti frkćući, oborivši glavu na grudi i tapkajući unazad. Međutim, Čerokijev kulaš se još nije ponašao kako je zahtevala situacija. Konj počeo da se poigrava i odjednom pođe u stranu tako da je Teksašanin morao da se pomogne desnom rukom u kojoj je držao revolver. I taj pokret bio je dovoljan da se otvori pakao.

Kao podmukla zmija, Meksikanac podiže ruke sa oružjem. Čerokij poleže po vratu svoga konja i potegnu revolver što je za Pedra Martinesa bio dovoljan razlog da ga kao najopasnijeg protivnika uzme na nišan. Prasnuo je njegov revolver, ali se u istom trenutku, pod snažnim trzajem uzda, propeo Čerokijev konj na zadnje noge. Tako, umesto Čerokija, Meksikančeva kugla pogodi u glavu njegovog konja. Životinja se ponovo spusti na prednje noge, pokleknu i teško pade na bok. Sledeća kugla meksičkog revolveraša za dlakui promaši Čerokija.

Ali, iako je Teksašanin morao munjevito da izvuče stopala iz užen-gija, uspeo je i da opali iz svog oružja. Doduše, promašio je cilj, ali je sudbina htela da njegov hitac, uprkos tome, spase život Lariju Sejmu-ru.

Uz divlji, buntovnički povik, Lari potera Diabla napred i izvuče kolt iz futrole. Udaljenost od dvojice revolveraša iznosila je otprilike dvadesetak koraka. Polovinu te razdaljine ždrebac je prevalio u jednom jedinom skoku. Jedan od tih momaka baci se prestrašeno u stranu. Njegova kugla prelete visoko iznad Larija. Međutim, drugi revolveraš je sačuvao živce. Na tom odstojanju on nije mogao da promaši. Ali u tom trenutku Čerokijev hitac udari u vatru u kojoj se nalazilo gvožđe za žigosanje goveda. Metak se odbi od

gvožđa i pogodi momka. Ovaj muklo zavapi uhvativši se za nogu. Morao je to biti Čerokijev hitac koji je u poslednjem trenutku okončao sukob sa njim. Tada je Lari već bio okrenuo svoga konja, čije široke grudi odbaciše drugog bandita, pre nego što je uspeo da opali iz svog oružja.

U međuvremenu, Čeroki je pucao sa zemlje po kojoj se kotrljao, iako je jedna Meksikančeva kugla prozviždala tik iznad njegove butine. Za trenutak mu je pogodoeni konj pružio zaklon, ali Pedro Martinez se okrenu na stranu da bi opet dobio slobodno polje za pucanje. Međutim, i on je za trenutak izgubio pregled situacije pa je poverovao da se i Lari Sejmur ne snalazi najbolje.

Ali, samo trenutak kasnije, morao je da uvidi zabludu kada se upravo spremao da sledećim metkom pošalje Teksašanina na onaj svet. Jer, tada je Lari Sejmur već bio ponovo okrenuo ždrepcu. Njegova kugla pogodi Pedra Martinesa u bok. Meksikanac se zatetura. Njegov hitac prozvižda tik pored Čerokija i zabi se u pesak. Tada je opalio i Teksašanin i Pedro Martinez pade teško na lice.

Jedan od dvojice revolveraša uz izbezumljeno kreštanje, obuhvati svoju nogu. Na nožnom listu deo čizme mu je otkinula Čerokijeva kugla. Drugi momak, koga je Lari Sejmur srušio, pohita šepajući svoje konju, ulete u zaklon i u paničnom strahu izvuče pušku koju je tamo držao u futroli.

U istom trenutku kada je Lari ugledao dvojicu jahača koji su galopom dolazili iz pozadine kotline, otkrio je i rulju, koja je bila udaljena tačno jednu milju. Rulja je dolazila bučno preko grebena jednog brežuljka.

— Čeroki — zagrme on — ovamo! Teksašanin ga je odmah shvatio. Pritrčao je Diablu, uhvatio Larijevu ispruženu ruku i u jednom očajničkom skoku našao se iza njega, na leđima snažnog ždrepcu. Samo što su stigli do vrha brežuljka, pored njih su zapraštala prva puščana zrna. Odmah potom, oni su već bili u zaklonu iza grebena.

Doduše, Diablovi skokovi su postali nešto kraći zbog dvostruke težine koju je nosio, ali mu je telo radilo kao dobro podmazana mašina.

— Jesi li ih video? — viknu Lari preko ramena. I Čeroki, koji se jednom rukom držao za Larijev opasač, odgovori:

— Kameronovi ljudi sa Džonom Kelogom, zar ne? Mora da su bili kod druge vatre. Lari, nećemo uspeti. Ovo će uništiti Diabla.

Na ovu neprijatnu konstataciju, Lari Sejmur nije imao odgovor. Graničilo bi se sa čudom ukoliko bi uspeali da izvuku žive glave iz ovog pakla. Jer, kako je poznato, čuda se ne ponavljaju često. Imali su, otprilike, još milju prednosti ispred velike grupe jahača, ali su zato bili udaljeni od Briksa više od šest milja. S obzirom na udaljenost, bilo je nemoguće da je Pepino Lester tamo čuo pucnje. Do napuštene glavne zgrade ranča »Tri hrasta« možda bi ipak mogli da stignu. Ali tek tamo bi se našli u mišolovci. Zato je Lari odmah krenuo pravcem prema Tonto potoku.

U međuvremenu, Čeroki je napunio revolver i osvrnuo se.

— Oni su nam za petama — reče on prigušeno. — Sedam momaka. Lagano smanjuju odstojanje, Lari.

— Koliko lagano? — prosikta Lari Sejmur ne okrećući se. — Hoćemo li uspeti da prevalimo bar još dve milje do potoka?

— Možda — odvrati Teksašanin neodređeno. — Ako ne uspemo, imamo još jednu pušku, zar ne? Pre nego što nas uhvate, još ćemo im zagorčati život. Onaj meksički revolveraš je od početka planirao pucnjavu. Pustio nas je da pridemo blizu da bi u svoju stvar bio sigurniji.

— Tačno — nastavi Lari prigušenim glasom dok je osluškivao dah-tanje svoga konja. — Nema drugog razloga što su upalili dimnu vatru. Sada će Džon Kelog pokušati da nadoknadi ono što je Pedro Marti-nes propustio.

Time je njihov razgovor bio završen. Samo se Čeroki povremeno osvrtao prema goniocima.

— Sada su otprilike na puškomet od nas — progunda Čeroki mrzovoljno, kada se jednom ponovo okrenuo.

— Imamo još jednu milju do potoka — dahtao je Lari. — Tamo ćemo imati povoljniji položaj iza nagiba obale. Moramo uspeti!

Gonioci se za trenutak-dva izgubiše iz vida, iza neke uzvišice ili žbunja. Jasne zelene livadske površine uz potok bivale su sve bliže. Diablo je počeo da posustaje. Lari izvuče henri karabin iz futrole i brzo proveriti njegovu ispravnost. Jer, kada budu stupili u poslednju borbu, za to više neće imati vremena.

Iza njih su sada praskali pojedinačni pucnji kao da gonioci više nisu mogli da zauzdaju svoju revnost. Ali, sudeći po udarima zrna, ipak se moglo nešto primetiti. Udaljenost za revolvere bila je još uvek suviše velika, a pucanje iz puške sa leđa galopirajućeg konja bilo je čisto traćenje municije.

Najzad su se iza drveća topola, s druge strane potoka, mogle razab-

rati svetlucajuće peščane i zelene livadske površine. Diablo je povremeno posrtao. Već se osećalo da je bio pri kraju snage, pa je pretila opasnost da bi pri svakom skoku mogao da poklekne.

— Uspeli smo! — reče Čeroki. — Oni su još uvek dve stotine jardi iza nas.

Diablo hrabro uđe u korito potoka i u nekoliko teških skokova pređe potok i najzad se uspenra uz obalu. U međuvremenu, Čeroki je već bio sišao s konja. I Lari Sejmur kliznu iz sedla da bi svom četvoro- nožnom ortaku što brže pružio priliku da predahne, pa su zajedno dahćući krenuli uz obalu.

Lari potapša ždrepcu po vratu.

— Trči! Hajde, gubi se odavde. — dahtao je.

Kada je Diablo razabrao reči svoga gospodara, krenuo je kasom. Posle prevaljenih dvadesetak jardi, još jednom je okrenuo glavu oklevajući. Ali, kada je Lari odmahnuo rukom, Diablo ljutito zarza i izgubi se iza prve uzvišice.

Čeroki se već bio bacio u zaklon iza žbunja i izvukao kolt. Potom je izvukao i metke iz opasača i stavio ih u travu na dohvat ruke. Tada se Lari spusti pored njega, držeći henri-pušku. Doduše, gonioci se još nisu videli, ali se zato jasno čuo topot njihovih konja. Baš kada je Lari postavljao cev puške između dve grane, gonioci se pojaviše na uzvišici valovitog zemljišta. Sasvim napred se nalazio Džon Kelog koji je tako- reći ležao na vratu svoga vranca.

Ali žbunje nije bilo dovoljno gusto da bi ih potpuno sakrilo od pogleda gonioca. Možda su videli ždrepcu koji je odlazio bez jahača. U svakom slučaju, Džon Kelog je skrenuo u stranu svoga vranca kada Lari

gnevnom odlučnošću nanišani prema jahaču i savi prst oko okidača.

Odjeknuo je pucanj iz Larijeve puške, ali je njegov hitac promašio Džona Keloga. Međutim, pogodi Meksikanca koji je jahao iza njega. Ovaj je na glavi imao sombrero. Čovek se u sedlu baci unazad, grčevito držeći uzde. On je tako snažno trgnuo žvale svom konju da je životinja bolno zarzala i propela se na stražnje noge. Pri tome je zbacila jahača. Njegovi ortaci, gusto zbijeni, sudarali su se sa konjima. Samo trojica su uspjeli da zākrenu levo, dok je Džon Kelog izveo isti manevar ali na drugu stranu. Veći deo grupe je ipak zapao u neopisivi metež. Još jedan čovek je zbačen sa konja, dok su drugi imali velike muke da se održe u sedlima. Gonioce i progonjene delilo je samo sto jardi. Bila je to izvanredna prilika da se puca u taj darmar. Pa ipak, u Lariju Sejmuru bilo je nešto što ga je odvratilo da iskoristi tu priliku. Umesto toga, okrenuo je cev svoje henri-puške da bi ponovo dobio na nišan Džona Keloga. Ali učinio je to suviše kasno. Crnokosi nadzornik je već bio u udoljici koja mu je pružila zaklon. Otuda je dopro njegov glas dok je prodorno izdavao naređenja svojim ljudima.

Prizor se u međuvremenu izmenio. Četvorica jahača nestadoše iza čuvika. Za njima su trčala dva slobodna konja. Očajnički, jedan čovek pojuri u zaklon, baci se iza jednog žbuna, ali se brzo diže i pohita dalje. Poslednjim skokom uspeo je da se skloni iza čuvika. Ostao je samo ranjenik. On se postavio u sedeći položaj i držao se za slabinu, dok mu se gornji deo tela njihao tamo-amo. Paničan strah učinio je da mu glas postane piskav kada je pozvao pomoć. Međutim, njegovi ortaci nisu

se videli. Tada je on počeo da puzi uz obronak.

— Šefe, ne bi trebalo da se izlažeš opasnosti — reče Čeroki muklo. — Valjda ne misliš da bi nam oni pasji sinovi oprostili što si ih pošteli?

Odgovor na ovo pitanje dao je pucanj iz puške koji je odjeknuo sa donje ivice čuvika. Iznad dvojice branilaca prozviždao je hitac kroz žbunje tako da su obojica nehotice uvukli glave među ramena. Tada je Lari izabrao novi cilj, pažljivo nanišao i opalio. Da li je pogodio metu, nije se moglo ustanoviti. Usledio je samo jedan pokret u žbunju koji je strelcu služio kao zaklon. Posle toga, sve je ostalo mirno.

— Drže ratni savet — progunda Čeroki. — Odmah će potom nekolicina njih, izvan pušćanog dometa, doći preko potoka i priklještit nas sa svih strana. Može se, otprilike, predvideti koliko će potrajati dok oni to obave.

Ovog puta Lari ne odgovori već nastavi da vreba preko nišana. Naravno, Čeroki je bio u pravu. Oni su još uvek imali šest protivnika. Dakle, njihova šansa bila je veoma mala, pogotovo što će Kelogovi ljudi voditi računa da se ne približe na domet revolvera. Ta okolnost je učinila situaciju još nepovoljnijom. Jer, nemoguće je s jednom puškom pritegnuti šestoricu protivnika, pogotovo ako oni preduzmu sveobuhvatni napad. Lari je razmišljao samo trenutak, a onda reče zapovednički:

— Hajde, vrati se nazad! Diablo sigurno nije otrčao daleko i ti ćeš se s njim sigurno spasti, jer te on poznaje. On ima siguran instinkt. To ćeš uvideti čim budeš seo na njegova leđa.

Čerokijev odgovor se sastojao samo iz jedne psovke.

— Zar me nisi razumeo? — progunda Lari sada oštrije ne pogledavši pri tome svoga ortaka. — Ti imaš šansu da se spaseš i sa svojim revolverom ovde ne možeš ništa učiniti. Zato bi bilo potpuno besmisleno ako bi dozvolio da i ti budeš smaknut. Možda ću ja uspeti da se održim dok ti sa Pepinom Lesterom...

— Prestani, Lari — frknu Čeroki skoro sa prizvukom dosade. — Do Briksa ima još četiri milje. Ni sam ne veruješ u ono što govoriš. Do mog povratka bi te oni nitkovi razneli u paramparčad.

— Ne moraju i tebe! — frknu Lari Sejmur. — Vodniče, ja sam upravo izdao naređenje.

— Samo što ja od vašljivih civila ne prihvatom naređenja, majore — zvikota se Teksašanin.

— Osim toga, ne može se nikad unapred znati šta će oni učiniti — dodade Čeroki suvo. — Možda će se ti momci odlučiti da ipak preduzmu frontalni napad. U tom slučaju...

Ostalo je nejasno šta je Čeroki u tom slučaju nameravao da preduzme, jer u tom trenutku počese istovremeno da pucaju tri puške. Zrna su zviždala iznad njih ili su se zabiljala u zemlju ispred njih tako da su morali da se čvrsto pribiju uz tlo. Izgledalo je kao da je poslednja borba počela.

*

Četiri jahača izjahaše iz senovitog hlada Tonto kanjona i kasom ujahaše u svetlucavu žegu ravnice. Ugo Sančes bio je na čelu. Njegova šarena kobila delovala je veoma umorno. Dok je kaskala, jedva je dizala noge sa zemlje.

Sledile su ga tri prilike koje su se u najmanju ruku mogle označiti

kao neobične. U prvom redu tu su bili Hose i Pako Kalderon, Ugovi rođaci. Obojica su nosili šarene serape i slamene sombrere.

Obojica su imali lukave, svetlučave oči i stotinu malih bora na slepoočnicama.

Tako je izgledao i Ruis Delgado, poslednji čovek tog društvanca. Ipak, za razliku od braće Kalderon Ruis Delgado bio je mali rastom, zdepast, pa je zbog toga od dvojice mršavih jahača nazvan »Debeljko«.

Samo što su ova četvorica jahača prevalili pola milje duž Tonto potoka prema severu, iznenadno odjeknu pucanj prema njima. Ugo Senčes se uspravi u uzengijama i poče da osluškuje da bi tačno odredio pravac putanje zrna, ali i Hose i Pako i Delgado, koji su do tada dremali u sedlima, odjednom živnuše.

— Tamo levo — ko to može biti? — progunda Hose.

Ugo je buljio u pravcu koji mu je njegov rođak pokazao pokretom ruke.

— Napred, to ćemo već videti — odvratila on prigušeno. Iako su puščana zrna dolazila iz velike udaljenosti, ipak se moglo već sada nešto razaznati. — Napred! — nastavi on oštro i podbode svoju kobilu.

Vakerosi krenuše za njim. Štaviše, ni Delgadova mazga nije htela da zaostane.

Sada su ova četvorica jahača galopirali zapadnom obalom Tonto potoka u pravcu severa. Ugo Sančes je već sebi bio stvorio sliku o tome u kom delu ravnice su pala puščana zrna. To je moralo biti negde u neposrednoj blizini potoka. Bili su mišljenja da su ti hici u nekoj vezi sa Larijem Sejmurem. Bio je to razlog što je stari nadzornik Sejmurovog ranča bez razmišljanja poterao galopom svoju kobilu.

Kada je do njih ponovo dopro pu-
anj, oni su se već bili približili po-
ornici događaja. U sledeća dva mi-
nuta bili su udaljeni otprilike jednu
milju i tada su morali da zaustave
konje, jer je paljba prestala. Dva
orzo jedan za drugim ispaljena met-
ka ponovo su im pružila orijentir,
pa su nastavili galopom.

Tada Ugo Sančes iznenada otkri
nešto od čega mu zastade dah. Je-
dan konj, oborene glave, stajao je u
udoljici. Bio je to snažni ždrebac ko-
ji se odmah mogao prepoznati me-
đu stotinu drugih. Bio je to Sejmu-
rov Diablo.

— Gazda! — zakrešta Ugo. — To
je njegov ždrebac! Ah, ako ga je ne-
ko izbacio iz sedla.

Samo što su stigli do ždrepcu, ka-
da iznenada Ruis Delgado krešta-
vim glasom pokaza prema desnoj
strani. Otuda, iz pravca potoka, do-
lazila su galopom dvojica jahača.
Kada su ih jahači ugledali, zaustavi-
li su konje i odmah ih okrenuli. Jas-
nije nisu mogli da pokažu svoju ne-
čistu savest. Ugo Sančes nije ni se-
kundu oklevao. Za njega je u toj si-
tuaciji postojalo samo jedno objaš-
njenje: ti ljudi tamo morali su imati
na svojoj savesti Larija Sejmura, jer
se on teško razdvajao od svoga Di-
abla. Uz mukli povik, Ugo Sančes iz-
vuče oružje iz futrole i podbode svo-
ju kobilu.

Njegovi pratioci kao po komandi
krenuše za njim. Ruis Delgado izva-
di ispod svoga ponča pištolj sa du-
gom cevi, Hose izvuče bislejš-revol-
ver, dok Pako poteže iz futrole jed-
nu ostragušu kakve su korišćene u
meksičkom ratu. Ali, već posle dve
stotine jardi, morali su da konstatu-
ju da njihova izmorena kljusad nisu
dorasla konjima begunaca. Oni ni-
su imali nikakve šanse da stignu

odbegle momke. U istom trenutku,
ponovo je prasnula puška, daleko
iznad potoka.

Tamo gde se puca mora biti i ne-
ko ko se brani. Ta misao ponuka
Uga Sančesa na munjevitom prome-
nu pravca njihovog kretanja. Sada
su galopirali preko valovitog zem-
ljišta. Ubrzo su ugledali ispred sebe
obalsku uzvišicu i žbunje duž Tonto
potoka. Daleko preko potoka, na
jednom ćuviku, mogla su da se raz-
aberu oba momka. Rukama su da-
vali nekakve znakove ili signale —
kuda ili kome, to se nije moglo usta-
noviti. Odmah potom, prozviždalo
je nekoliko pušćanih zrna iznad
Uga Sančesa i njegovih pratilaca
zbog čega su morali da pognu po-
vratovima svojih konja. Ali tada je
Sančes već bio ugledao obe prilike
koje su u zaklonu, na gornjoj uzviši-
ci obale potoka, ležale iza jedne
grupe žbunova, okrenuti im leđima.

U istoriji ima puno primera za to
da već sam dolazak pojačanja na
bojno polje može da ima odlučujući
uticaj na konačni ishod borbe. Za
Larija Sejmura i Čerokija, međutim,
događaj na Tonto potoku ostaće u
sećanju za sva vremena. Uprkos ne-
prekidnoj pušćanoj vatri, obojica su
čuli konjski topot, pa su bili čvrsto
uvereni da ih je jedan deo bande
opkolio, da bi ih otpozadi napao.
Pucnji drugih momaka služili su
bez sumnje samo — da ih drže u za-
klonu dok ne zavše manevar opko-
ljavanja. Dok je Lari sa svojom puš-
kom ogorčeno odgovarao na vatru
zadovoljno gledajući jednog protiv-
nika kako se tetura iza jednog žbu-
na, Čeroki se munjevito okrenu s re-
volverom u ruci.

— Ugo! — viknu on muklim gla-
som. — Gospode, pa to je Ugo, Lari.

I Lari Sejmur se trže i okrenu gla-
vu. Pogledao je preko ramena, još

uvek držeći pušku na gotovs. Video je kako je Čeroki potrčao u susret jahačima, koji su sada, plegli po konjima, dolazili galopom. Kada se potom ponovo okrenuo protivnicima, morao je da konstatuje da su pucnji zamukli. Oba jahača su nestala sa ćuvika. Ćuo je nekoliko psovki i uzbuđenih povika, a onda se s druge strane potoka začuo konjski topot koji se brzo udaljavao.

Tek kad su Ugo i njegovi drugovi sjahali i zajedno sa Ćerokijem pojurili prema Lariju, ugledali su bandu — sada već izvan dometa pušaka, što se pojavila iza kulise žbunja i galopom se udaljavala. Jedan od momaka visio je nakrivo i zgrćeno u sedlu, dok ga je drugi pridržavao.

— Za njima! — reće dahćući Ćeroki. — Sada ćemo pokazati tim pasjim sinovima.

Ugo i trojica vekerosa htedoše da se vrate svojim konjima, ali Lari Sejmur podiže ruke i reće oštro:

— Ne, pustimo ih! Mi nismo počeli ovaj rat za livade, već samo branimo svoje živote. I pri tome ćemo ostati. Džon Kelog i njegovi revolveraši će bez daljnjeg dobiti svoje lekcije.

X

Jedan čas kasnije, novi ljudi Sejmurovog ranća okupili su se u livadskoj kolibi na ivici Briksa. Međusobno su izmenjivali saznanja od prošlih dana. Dok je Lari previjao ranu na Ćerokijevoj nozi, počeo je da govori Ugo Sanćes koji je za stolom žvakao sa svojim drugovima.

— Gazda, doneo sam novost koju nismo očekivali. »Bratstvo crnih anđela« više ne postoji. Dakle, njihovi članovi nisu mogli biti momci koji su ovde napadali. Anhela Ramires, vođu te bande već pre pola godine seljaci su postavili uza zid. To je me-

tod po kojem tamo preko svršavaju stvari. Samo nekoliko njegovih boraca uspeo je da pobegnu i jednog od njih i mi poznajemo. Da li si ikad ćuo za ime Felipe Garsije?

Lari Sejmur se odjednom ukoći. Ali Pepino Lester, koji se baktao oko ognjišta, naglo se okrenu i frknu:

— Felipe Garsija? Valjda ne misliš na. . .

— Na istog Felipe Garsiju koji je do početka rata, pre pet godina, pripadao ljudima Sejmurovog ranća — upade mu ljutito u reć Ugo Sanćes.

— Nikad nisam našao objašnjenje kako je taj nitkov posle prepada »bratije« na »Tri hrasta« nestao bez traga. Sada je sasvim jasno da se on priključio bandi ili se, možda, već pre toga nalazio u vezi s njom. Ali o tome može Ruis više isprićati.

Sa puno očekivanja se upraviše u »Debeljka« koji se zbog ukazane pažnje skoro zagrcnuo. Lari je mehanićkim pokretima ruku pričvrstio zavoje. Dok je Ćeroki posle toga navlačio pantalone, on se uspravi i promrmlja oštro:

— Dakle, šta Ruis ima s tim?

Omaleni, punački vakero teško promrsi kroz zube.

— Gazda, ćovek tamo preko mora da pazi kako da zaradi nekoliko centavosa — reće on. — Niko ne voli ceo mesec da živi samo od tortilje i riblje ćorbe, pa se zbog toga ponekad zažmuri na oba oka da bi se dobio neki posao. Ja sam ga dobio kod jednog trgovca stokom. Svih tih nekoliko nedelja davao je meni i nekoćicini drugih obaveštenja, a onda bismo mi iz Prezidija odjahali do jednog gaza na Rio Bravu, u okolini Plase Major. U većini slučajeva, Felipe Garsija i njegova mala banda terali su goveda preko reke ujutro. Skoro uvek su to bila nežigosana goveda, gazda — dodao je on — i

skoro uvek samo, otprilike, pedeset grla. Mi smo ih tada preuzimali za trgovce stokom i terali dalje za Rio Končos. — On napravi pauzu a zatim nastavi potišteno: — Naravno, mi smo znali da su u pitanju ukradena goveda, ali mi smo dobijali dnevno po deset pesosa i gladovanje moje žene i dece. . .

— Ne treba da se pravdaš, prijatelju — odgovori Lari Sejmur s puno razumevanja. — I mi ovde znamo šta je revolucija u Meksiku donela.

— Ali to još nije sve, gazda — ponovo se oglasi Ugo Sančes. — Baš kad sam ušao u Prezidio, Ruis je ponovo dobio obaveštenje od trgovca stokom. Trebalo je da se sastanu juče, a to znači da će oni sutra rano opet preuzimati goveda na gazu kod Plasa Majora. Reči Pepina Lestera za trenutak nadjačaše ostale.

— Tada će doći ostatak bande. Dakle, noćas opet preko reke! — zabrunda on.

— Trenutak! — reče prigušeno Sejmur i upita Ruisa Delgada:

— Koliko je bila jaka banda?

— Felipe Garsija je uvek imao pet ili šest ljudi — usledio je brzometni odgovor.

— Da li oni nose crne kapuljače? — Ponekad. Ali verujem da su oni to zadržali od svoje »bratije«.

Larijev pogled sa prozora kliznu prema suncu koje se sada spuštalo prema zapadnom horizontu.

— Vi sedite u sedlu od juče — promrmlja on sumnjičavo. — Do Plasa Majora ima približno tri časa jahanja.

— Ali mi ćemo uzeti odmorne konje, gazda — isceri se Hose Kalderon. — Spavaćemo u sedlu.

— U redu — složi se Lari Sejmur posle kraćeg razmišljanja. — Dakle, krenućemo za tridesetak minuta tako da pređemo reku tek posle zalas-

ka sunca. Ako banditi zaista noćas dođu preko, odmah ćemo ih pohvatati. Ako, pak, to ne učinimo tada, onda ćemo ih pokupiti sutra rano kada poteraju goveda prema Rio Bravu. Ja verujem da bi našem dičnom prijatelju Felipeu Garsiji već sada trebalo da zvoni u ušima. . .

*

Tačno u dogovoreno vreme ljudi uzjahaše konje.

Ali njihov polazak na put bio je nepredviđeno odgođen. Kada su hteli da izjašu iz malog dvorišta pokrajnog majura, Lari Sejmur je ugledao laka kola koja su dolazila. Na kočijaševom sedištu sedela je vitka devojka. Bila je to Moira Kameron.

Kada je Moira u elegantnom luku skrenula u dvorište, jasno se videlo da je s olakšanjem odahnula. Tako je zvučao i njen glas kada je rekla:

— Bogu hvala, Lari! Već sam pomislila da se nešto dogodilo zato što nisi došao danas po podne, kako smo se dogovorili zbog one depeše iz Ostina. . .

Lari Sejmur se usiljeno osmehnu.

— A šta bi moglo da se dogodi, Moira? Devojčine oči se smrkoše.

— Ne treba da me zavaravaš, Lari. Na putu ovamo sreća sam na najsevernijoj ivici Briksa grupu jahača sa trojicom ranjenika i jednim ubijenim — Pedrom Martinesom. Odjahali su prema gradu.

— I Džon Kelog? — upita Lari brzo.

— Ne, on nije bio s njima.

— Onda je on odjahao na ranč da bi obavestio tvog divnog brata, Moira — reče Lari Sejmur gorko. Potom je ukratko predstavio sliku događaja koji su se u toku prepodneva zbili u ravnici u području Tonto potoka. Lice Moire Kameron ostade nepo-

mična maska, ali u dubini njenih očiju ukaza se strah.

— Ja. . . ja ne mogu da zamislim da bi se Stiv upustio u tako nešto — reče ona mucajući. — Sigurno da se iza toga krije onaj crnokosi đavo, onaj Džon Kelog. On je uvukao Stiva u sve to.

— Bojim se da to sada više nije bitno, gospodice — reče Lari ozbiljno. — Stiv je pokrenuo igru sa Star Ketl kompanijom i postao produžena ruka Jenki—špekulanata, Moira. To mu u ovoj zemlji nijedan čovek neće nikad zaboraviti. Naravno, kad se za to bude saznalo. — Ali kako stoji stvar sa depešom?

Moira Kameron odmah zavuče ruku u torbu i izvadi žuti koverat Western Union telegrafske kompanije.

— Stigla je sa poštom iz Šeftera, Lari. Tvoj čovek za vezu u Ostinu mora da je brzo radio.

Lari Sejmur pritera svoga konja tik pored sedišta kola.

— Nisam drugo ni očekivao — reče on prigušenim glasom, kada je već bio otvorio koverat i čitao depešu. Ona je primetila kako mu crte lica otvrdnuše. I njegovi ljudi su u međuvremenu prišli bliže. Na drugoj strani kola jahači su obrazovali polukrug.

— Ah, Lari, ne muči nas — progunda Pepino Lester i pređe jezikom preko usana.

— Pazite — reče Lari i tvrdo se nakašlja. Star Ketl kompanije se upisala kod Požarne službe pre pet meseci. Vlasnici te kompanije su Džem Hendriks, advokat iz Hari-burga, Pensilvanija i izvesni Kevin Samer koji se svojevremeno nastanio u Vardrumu. Nastavljena su dalja istraživanja o ovoj dvojici. Sledećih dana sledi izveštaj. — Ima li

možda još nešto nejasno? — nastavi Lari uz dubok uzdah.

— Kevin Samer! — progunda Ugo Sančes. — Velikodušni kreditor i pomagač potlačenih. Ja sam to već naslućivao, jer od početka nisam podnosio tog ugladenog Jenkija.

Lari ne odgovori na ovu primedbu. Pogled mu je bio upravljen u devojku.

— Onda si bio u pravu — reče Moira Kameron lomnim glasom. — I Samerovi krediti bili su samo sledeći potezi da bi držao u rukama rančere i doseljenike, da bi jednog dana prigrabio njihovu zemlju.

— Da — promrmlja Lari, — tako i nikako drukčije ni ja nisam zamišljao. Za Kevina Samera i njegovu produženu ruku radilo se o ogromnom carstvu pašnjaka, sa deset hiljada nežigosanih goveda. . . I sa takvim krvožednim vukovima Stiv se sada povezao.

Moira obori glavu i poče da petlja oko torbice. — Samo jedno ne razumem, Lari — reče ona tiho. — Zašto je onda Samer čekao tako dugo? On je već davno mogao da postigne svoj cilj.

— E, nije mogao — ispravi je Lari Sejmur. — Naravno, on je mogao s jakim ljudstvom da posedne livade, ali time bi morao pre vremena da pusti mačku iz džaka i tako na sebe navuče krivicu. Njemu nisu bile potrebne samo slobodne livade već i koncesija na vlastitu rančersku zemlju koju je upisao u zemljišne knjige u San Antoniju. Tek bi time mogao da stavi šapu na ove livade i postavi pravni zahtev na njih. Pošto je zemlja Sejmurovog ranča duž Tonto potoka bila jezgro ove kotline, on je morao da čeka na mene. Morao je da računa s tim da ću ja isto tako biti pri kraju snaga kao i svi drugi i da će me lako naterati na

predaju. U slučaju nužde, mogao mi je uvek uz pomoć »bratije« dokazati kako je besmisleno da ovde u Big-Bend pokrajini počinjem iz početka. Međutim, kada sam se pokazao kao tvrd orah, pokušao je sa Džordžom Karterom. Ali, pošto sam mu i u toj stvari pokvario koncept, on se držao Stiva. Sav taj rat za pašnjake ima samo jedan cilj — da odstrani mene. Posle današnjih događaja, on neće oklevati da svoje noćne jahače ponovo nahuška na mene, iako će time jasno pokazati da se u slučaju »bratije« ne radi o meksičkim banditima. Da li neki momci iz Meksika učestvuju u toj raboti, nadam se da ćemo mi to već noćas ustanoviti.

Na pitanje devojke nije mogao da okoliša, pa je ukratko objasnio svoje planove i namere. Izrazi lica njegovih ljudi bili su sve gnevniiji. Očigledno je sada i njima postalo jasno koliko toga zavisi da li će uhvatiti Felipea Garsiju i njegovu rulju — i privoleti ga na razgovor.

Neka te to ne brine, Moira — zaključili Lari izlaganje. — Protivnik koga očekujemo nije više opasan. Odmah ćemo priklještit i momke da nikad više neće imati prilike da nam se suprotstave. Sada će biti najbolje da se odvezeš u Vardrum i tamo u miru sačekaš dok. . .

— U miru? — upade mu gorko devojka u reč. — Da li ti to zazista kažeš »u miru«, Lari Sejmure?

— Moira — nastavi Lari prigušeno, ali devojka mu ponovo upade u reč:

— Ne trudi se! Ni u kom slučaju neću se vratiti u grad i tamo sedeti skrštenih ruku. Staviše, vratiću se na ranč i tamo ću razgovarati sa Stivom.

— Ne — nastavi Lari odmahujući glavom. — To što ti nameravaš

moglo bi samo da upozori Kevina Samera i Dona Džonatana.

U prvi mah izgledalo je da je ubedio Moiru. Međutim, njena tvrdoglavost bila je nesalomljiva. Preklinjućeg izraza lica pogledala je u Larija.

— Dozvoli mi da ostanem u tvojoj blizini. Mogla bih ovde da sačekam vaš povratak.

— To je suviše opasno — odbi je Lari. — Noćni jahači mogli bi opet da se pojave i u tom slučaju. . .

— Onda ću čekati na ranču »Tri hrasta«. Niko neće pretpostaviti da se nalazim tamo. Ili, još bolje, ostaću dole na potoku. Tamo mogu da se sakrijem i istovremeno osmatram ranč »Tri hrasta«. Da, to ću i učiniti, Lari. Ne pokušavaj da me odvратиš od toga. Neću dozvoliti da me kao dete pošalješ kući dok vi jašete okolo po noći i rizikujete svoje živote protiv meksičkih bandita. Zar ti to ne možeš da shvatiš, Lari?

Njen preklinjući ton nije imao nikakvog efekta.

— To bi moglo da potraje celu noć — pokuša Lari još jednom.

— Onda ću baš odavde poneti sobom nekoliko čebadi. Revolver već imam. Niko ne treba da se b rine o meni.

Lari Sejmur nije imao kud.

Tri četvrt časa kasnije, u žbunju na obali Tonto potoka, našli su sklonište iz koga je Moira mogla dobro da motri na napuštene zgrade ranča »Tri hrasta«, a da pri tome ostane neopažena. Devojka se još jednom pognu na sedištu, nagnu se prema Lariju i poljubi ga sa takvom strašću iz koje je mogao da oseti sav njen strah.

Tek kad je užarenih očiju pogledala za ljudima, koji su odjahali prema jugoistoku, počela su rame na da joj drhte i suze naviru.

Plasa Major je meksičko selo na reci Rio Bravo. To je naselje od adoba-koliba, podignuto usred kukuruznih polja, sa uskim sokacima, punim lutajućih pasa. Sunce je već bilo pri zalasku kada su ljudi izjahali iz Border Hilsa i ugledali naselje. Kada su kasnije stigli na gaz reke i sjahali u zaklon gusto olistalog agaritazbunja, nebo je poprimilo baršunastu boju. Ali mesečine je bilo dovoljno da bi se mogla osmatrati površina vode i suprotna obala reke.

Jahači su oprezno dlanovima zaklonili žar svojih cigareta dok im je Lari još jednom izlagao svoje namere. Ako banditi stvarno ove noći dođu preko reke, onda će to morati da se dogodi u naredna dva časa, jer u protivnom neće imati dovoljno vremena da narednog jutra preteraju ukradena goveda gazom reke.

Bila su prošla skoro dva časa kada Pepino Lester, koji je na ivici žbunja imao svoje stražarsko mesto, odjednom začu upozoravajuće pištanje. Odmah su i drugi bili na nogama. Samo se Čeroki podigao s mukom. Povreda na listu noge bila je teža nego što je on hteo da prizna.

Za tren oka, Lari se nađe pored Pepina i počeo da osmatra kroz žbunje. Stisnuo je zube kada je ugledao senovite konture petorice jahača koji sa suprotne obale reke poteraše konje u vodu.

— Gotovo — reče on oštro. — Svi na svoja mesta. I neka vam stalno bude na umu da momke moramo imati žive.

Posle tih reči, pohitao je prema svom konju koji je jedini zadržan u neposrednoj blizini logora. Bacio je svoj sivi šešir u stranu i navukao crnu kapuljaču koju je svojevremeno zarobio. Sada, kao pravi član

„bratije“, uskoči u sedlo i potera svog ždrepca između žbunja u pravcu čistine ispred gaza reke, dok su ostali momci zauzimali svoje položaje.

Izabrali su zaklone iza agaritazbunja tako da su u širokom polukrugu okruživali Larija Sejmura, koji se sam postavio u zamku u koju je trebalo da uđu Felipe Garsija i njegova banda.

U međuvremenu, petorica jahača već su bili stigli do sredine reke pa su jasno mogli da razaberu sve ispred sebe, budući da još nisu imali kapuljače na glavama. Odjednom, vođa bande zaustavi konja i okrenu se jahačima.

— Hej, Garsija! — viknu Lari prodorno. Ispod kapuljače glas mu je zvučao čudno prigušeno i izopačeno.

— Ko je tamo? — odvrati jedan sumnjičavi glas.

Bilo je to pitanje na koje Lari nije bio spreman da odgovori. Bez sumnje, banditi će postati još podozriviji ako im se ne odgovori.

— Napred! — viknu Lari još nestrpljivije, nasmeja se grohotno i pri tome potera svoga ždrepca nekoliko koraka napred tako da su banditi morali videti Larijevu kukuljicu. Izgledalo je da je prizor umirio Felipea Garsiju, pa je zajedno sa svojom bandom nastavio put. Morali su da pređu jednu dublju brazdu gde je voda dosezala konjima do grudi. najzad su izašli na obalu i poterali konje korakom. Neposredno ispred Larija, naviše dvadesetak jardi udaljen od žbunja, Felipe Garsija zaustavi konja i podiže ruku.

— Šta je? — upitao je muklo i sumnjičavo. Do sada nam nije bio potreban vodič koji bi nas vodio sa gaza. Zašto u ponoć niste došli kod

»Tri hrasta«, kako je bilo dogovoreno?

— U međuvremenu se nešto dogodilo — odvratio je Lari dok je ispod odeće već ntegao oroz svoga kolta. Posle kraće pauze i razmišljanja, Lari nastavi: — Još će se mnogo toga dogoditi ukoliko smesta ne podignete ruke uvis. Pazite!

Brzim pokretom ruke isturio je oružje ispod odeće tako da cev njegovog kolta zablistala na mesečini.

Banditi su bili potpuno zbunjeni. Samo jedan od njih, koji se nalazio u pozadini, posegao je za oružjem i istovremeno pokušao da okrene svoga konja, da bi se dao u bekstvo.

Ali veoma oprezni Ruis Delgado, koji se nalazio na levom krilu polukruga, iskočio je poput gumene lopte i opalio jedan metak.

Ne pustivši glasa od sebe, bandit poleže po vratu svoga konja koji počeo da poskakuje. Sekund kasnije Ruis ga je već držao za uzde, i sada se nalazio za leđima bande. Bandit kliznu mlitavo iz sedla. Izgledalo je da je ova lekcija bila dovoljan nauk njegovim ortacima.

— Hajde, sjašite i odložite oružje — zagrmio je Čeroki i svoj zahtev propratio pretećim pokretom sačmarice.

Felipe Garsija procedi kroz zube neku psovku, ali i on posle kraćeg oklevanja zaključi da više nemaju nikakve šanse pa podignutih ruku kliznu iz sedla.

U međuvremenu su Hose i Pako Kalderon prionuli na posao. Najpre su razoružali bandite a onda su počeli da ih vezuju lasom.

Sudeći po spretnosti sa kojom su obavili taj posao, stekao se utisak da su tome bili veoma vični.

Konji bandita bili su odvedeni u stranu i privezani za žbunje. Tek je

tada Lari Sejmur sjahao i svukao kapuljaču sa glave.

Bez sumnje, Felipe Garsija je već prepoznao svoje ranije drugove s kojima je nekada zajedno jahao. Lice mu je delovalo kao skamenjeno. Međutim, postalo je još bleđe kada se odjednom našao licem u lice sa Larijem Sejmurinom.

— Da, tako je to, gospodine — reče Lari tvrdo. — Najzad je gotovo sa snovima »bratije« i poslovima sa tuđim govedima.

Felipe Garsija, koščati čovek, samo je stisnuo zube i besno pogledao u Sejmura.

— Sada je pitanje samo da li da vas izručimo vojsci u Šafteru ili da vas vratimo preko reke i tamo predamo seljacima — nastavio je Lari razvučeno. — Ukoliko bismo učinili ovo poslednje, verovatno biste u vreme rađanja sunca bili postavljene pred lepo okrećeni zid. Naime, uveren sam da bi seljaci bili pakleno oštri da i ostatak »Bratstva crnih anđela« stave pred streljački stroj. Revolucija je đavolski grub posao.

Ukočene crte lica Felipa Garsije se odjednom rasplinuše. U paničnom strahu pogledi mu odlutaše prema njegovim vezanim ortacima.

I bandit koga je ranio Ruis Delgado bio je među njima.

Revolversko zrno samo mu je okrnulo čelo i ošamutilo ga za nekoliko sekundi.

Sada je stenjao bolno dok mu je Pako Kalderon stavljao zavoj na ranu.

— Šta. . . šta želite da znate, gospodine? — zajecao je Felipe Garsija prigušenim glasom.

— Sve — odvrati Lari tvrdo. — Sve od početka. Ako hoćete da doživite rađanje sunca, drugog izbora nemate.

Pošto su stvari poprimile takav tok, izgledalo je da se nezadrživo kreću kao lavina. Svaki novi »kamenčić« menjaio je mozaik i omogućavao Lariju Sejmuru da jasnije sagleda ukupnu sliku. Posle priznanja Felipe Garsije, za njega više ni jedno pitanje nije ostalo otvoreno. Mesto sastanka je ponovo bilo kod »Tri hrasta«. Sasvim u blizini njihovog glavnog stana boravila je Moira Kameron u svom skrovištu i...

Dva časa jahanja bilo je od Plasa Majora do »Tri hrasta«. Ni Lari Sejmur ni njegovi ljudi nisu mogli da slute da je započeti rat potpuno izmenio planove Kevina Samera i njegovih nadničara. Oni su morali da računaju s tim da će isto tako ne samo jedan deo Kameronovog ljudstva nego i ostatak Džonatanove vlastite rulje sresti oko ponoći kod »Tri hrasta«, da bi se tamo sastali sa Felipeom Garsijom i potom krenuli prema naseljeničkim mestima na Malom plavom potoku. U svakom slučaju, tako je bilo ugovoreno sa Felipeom. Inače, on lično nije imao pojma da se u tome nešto izmenilo.

Tako su konji u toku jahanja morali da podnesu žestok tempo. Pauze, kada je prekidan galop, bile su veoma kratke. Nije postojala nikakva druga mogućnost — ukoliko su hteli da pre ponoći stignu do avetinjskog ranča. Banditi, čije su noge bile vezane ispod trbuha konja, bili su u sredini.

Otprilike petnaestak minuta pre ponoći bili su više od dve milje udaljeni od »Tri hrasta« i u to vreme nalazili su se na otvorenoj ravnici. Baš u trenucima kada su iznurenim konjima opet dozvolili da se kreću korakom, Čeroki iznenada stavi šaku iza uva.

— Stanite! — progundao je oštro. — Nešto sam čuo.

Posle nekoliko trenutaka, cela kolona je zastala. Tada su svi čuli topot konja i kloparanje točkova kola koja su dolazila s njihove desne strane.

— Moira! — prostenja Lari Sejmur. — Valjda devojka nije toliko poludela da se odvaži da izađe iz skrovišta i da se u bekstvo?

— Ni to me ne bi začudilo — progunda zajedljivo Pepino Lester. — Požuri, morala bi biti tamo preko iza brežuljka.

Lari prvi podbode svoga konja. Tako je imao četrdesetak metara prednosti pre nego što su i drugi, sa zarobljenim banditima, krenuli za njim. Bilo je mesečine tako da su imali pregled okoline na skoro pola milje udaljenosti. Odmah iza blagog brežuljka Lari je ugledao laka kola. Dakle, njegova pretpostavka bila je tačna. Moira Kameron je vozila kola i upravo kad je u strahu zamahnula kamdžijom da brže potera zapregu, prepoznala je jahača i odahnula s olakšanjem. Zategla je kajase i zaustavila konje.

Za Larija Sejmura prošle su sve nevolje i potištenost kad je pred sobom ugledao nepovređenu Moiru.

— Gospode bože, — reče on i odahnu. Čutanje koje je tada usledilo više je kazivalo nego hiljadu reči.

— Lari — prošaputa devojka drhtavih usana — morala sam da vas upozorim. Stigli su jahači kod »Tri hrasta«. Najpre ih je bilo dvojica, a kasnije su stigla još trojica. Dođuše, nisam mogla da raspoznam da li su nosili crne kapuljače, ali to su sigurno članovi »bratije« s kojima si se ti već prve noći tamo sukobio.

Moira je razrogačenih očiju zuri-la u bandite koji su sada dojahali sa

Sejmurovim ljudstvom. Uz nadmoćno cerenje, Čeroki dodirnu obod svog šešira i reče:

— Sve je u redu, gospodice. Ovi hodočasnici su nekad bili banditi a sada su sasvim bezopasni.

— Ništa nije u redu — oglasi se Lari. — Moira je upravo ispričala da se pet momaka nalaze kod »Tri hrasta«. Možda će ih u međuvremenu biti više.

— Ponoć — dahtao je Ugo Sančes. — Tim momcima se ne može osporiti tačnost.

— Ali, na žalost, oni su nam tako doskočili i sada sede na ranču, u zaklonu — progunda Pepino Lester ljutito. — I mi smo već tako lepo nagovestili kako ćemo dočekati ostatak bande...

— Sjašite i vezane momke skinite s konja — reče Lari Sejmur posle kraćeg razmišljanja i pokaza na bandite. — Mi sada ne možemo da se bakćemo s njima.

Dok su ljudi izvršavali njegovo naređenje i razvezivali veze na nogama bandita, Moira Kameron je još uvek upitno gledala u svog verenika.

— Ti si štošta hteo da saznaš od Felipea Garsije — reče ona oklevajući. — Da li si nešto izvukao iz njega?

— Da bi spasao svoju i glavu svojih ljudi, bio je vrlo govorljiv — odgovori Lari prigušeno. — Trebalo je samo da mu zapretim da ću ga izručiti seljacima u Meksiku. Ovde će možda imati šansu da stupi kao krunski svedok i da prođe sa nekoliko godina zatvora u Fort Vorku.

— Ti izbegavaš da mi kažeš istinu, Lari — reče devojka zamišljeno posle kraće pauze. — Šta si zaista saznao od Felipea Garsije?

— To je prilično duga priča — promrmlja Lari Sejmur preko volje.

Sjahao je i prišao devojci koja je još uvek sedela na lakim kolima.

— Sada se pouzdano zna ko je ubio tvoga oca, Moira. Bio je to Džon Kelog, sjajni nadzornik vašeg ranča. On je već onda s nekim kradljivcima stoke s one strane reke pravio poslove, pošto im je dogonio Kameronova goveda. To isto činio je i Felipe Garsija, kao vakero, sa govedima sa Sejmurovog ranča. Zaobilaznim putem, preko meksičkih kradljivaca stoke, oni su se povezali i odlučili da zajedno nastave posao. Na jezeru u Pinon brdima tvoj otac ih je zatekao sa krdom goveda. Odmah su usledili prvi hici. Ali Džon Kelog je pošao u susret tvom ocu i ubio ga. Nekoliko meksičkih kradljivaca stoke, nešto kasnije, prišli su bandi Anhela Ramiresa, koji je izveo napad na ranč »Tri hrasta«. Naravno, Garsija je najpre tvrdio da o tom napadu ništa ne zna. Njegovi raniji poslovni partneri samo su ga razumeli i pošteđeli, tako da je on mogao da se priključi bandi. Da li mu se to uopšte može verovati — ja ne znam. Naprotiv, biće mu teško da to dokaže.

Pod Moirininim ispitivačkim pogledom, Lari zbunjeno okrenu glavu u stranu. Ali devojka nije popuštala.

— Primećujem na tebi da mi nešto još uvek prećutkuješ, Lari. Taj Anhelu Ramires, sa svojom »bratijom«, bio je bandit, a u Meksiku se ponašao kao revolucionar, zar ne? Koji je onda on imao razlog za napad na Sejmurov ranč? Je li to ono što si hteo da zaobideš, Lari?

Lari Sejmur je nervozno stezao pesnice.

— Neko mu je za to ponudio trideset pušaka, Moira. Anhelu Ramiresu je bilo potrebno oružje da bi preko, u Meksiku, započeo svoju privatnu revoluciju. Eto, zato je on na-

pao »Tri hrasta«. Felipe Garsija tvrdi da je on ove stvari saznao tek kasnije i u tu činjenicu je teško posumnjati jer su je potvrdili njegovi momci. Celo to »bratstvo« sastojalo se polovično od bandita, dok su drugu polovinu činili politički smušenjaci. Anhelu Ramires je među svojim ljudstvom imao i jednih i drugih...

— Ti opet izbegavaš da mi daš pravi odgovor — promrmlja Moira Kameron puna slutnje. Oči joj se smrkoše. — Ko je tom Anhelu Ramiresu ponudio trideset pušaka, Lari?

Ovog puta Lari Sejmur je izdržao njen pogled.

— Bio je to čovek koji je verovao da sprovodi osvetu, a, u stvari, bio je velik slabić, da bi se u tu odmazdu sam upusti, Moira — objasni joj on grubo. — Stoga je tražio načina da bi on lično mogao da ostane u pozadini. Hteo je sa ovih livada da istrebi Sejmurov žig i jednog dana zavlada i rančom »Tri hrasta«. Zato banditi nisu zapalili ranč, jer taj čovek ipak nije imao nikakve veze sa »bratstvom«. Stoga je jedan drugi, za njegov račun, morao da ih poveže. Taj drugi je opet bio Džon Kelog. Očigledno je bio veoma revnistan u toj stvari, jer je time verovao da se krivica za njegovo ubistvo koje je počinio najzad može prebaciti na Sejmurove.

— Lari! — Moira opipa svoj vrat. Zbunjeno, razrogačenih očiju, prigušenim glasom ona upita: — Da li je to...

— Da, to je bio tvoj brat, Moira — reče Lari gorko. — Mora da je od mržnje pomahnitao i verovatno ga to ni do danas nije prošlo. Jer, za njega njegova osвета nije bila završena smrću moga oca. Trebalo je da i ja budem likvidiran. Možda se on nadao da se ja neću vratiti iz ra-

ta, ali za svaki slučaj, on se povezao sa Kevinom Samerom i Donom Džonatanom. Ovog puta, trebalo je da oni budu oruđe njegove osvete. Kako i na koji način se on ujedinio sa Kevinom Samerom, nije znao da kaže ni Felipe Garsija. Ali, da bi oni donekle imali iste ciljeve, opet su morali da ih ožive pripadnici »bratije«. Samo, ovog puta, Samerovi momci i revolveraši sa Kameronovog ranča krili su se pod crnim kapuljačama. Felipe Garsiju i njegovu bandu uzimali su samo za ispomoć kada su se upuštali u veći poduhvat, kao na primer, napad na karavan Džima Harveja, pomoću koga je Kevin Samer hteo da iznudi ortakluk sa Džimom Harvejom. Ali i pri spaljivanju »Fork« ranča bio je prisutan Garsija. Don Džonatan je pri svemu tome bio samo produžena ruka Kevina Samera. Od početka nisam verovao tom prikrivenom revolverašu da je menadžer Star Ketl kompanije. On i onaj Pedro Martines bili su samo vođe bezobzirne bande koja je prebivala negde u Drum Ridžu, dok je Kevin Samer iz pozadine vukao konce. Noćas je cela banda ugovorila sastanak sa Felipeom Garsijom kod »Tri hrasta«. Hoće da posete doseljenička mesta na Malom plavom potoku. Garsija će se tada zadovoljiti sa nekoliko desetina goveda, koja bi on preterao preko reke i prodao nekom beskrupuloznom trgovcu stokom.

Od pogleda na Larijevo skamenjeno lice, Moiri je zastao dah.

— Lari — vrisnu ona, — valjda ne nameravaš sa svojim ljudima da jašeš prema »Tri hrasta« i da se tamo upustiš u borbu sa celom bandom?

— Upravo to, Moria — promrmlja Lari grubo, — jer mi se nikad više neće ukazati šansa da sve te nitkove

zbrišem jednim udarcem. Već odavno sve nije tako opasno kako ti možda zamišljaš. Ja već imam sasvim određenu ideju...

— ... koja ni tebe neće zaštititi od olovnih kugli onih revolveraša — dopuni ga Moira prestrašeno. Ona se obisnu o njegovu mišicu, tako da on svoju desnicu položi na njenu šaku.

— Još ne postoji nijedan zakon u Big-Bend zemlji, Moira — reče on. — Mi možemo samo da se predamo tim opakim Jenki špekulantima ili da se branimo. Ti možeš da ostaneš ovde sa Hugom Sančesom i Ruisom Delegadom, a mi ćemo navući kapuljače ko Garsija i njegovi banditi imaju kod sebe. Siguran sam da ćemo na ovaj način neometano stići do »Tri hrasta«, jer Garsiju tamo očekuju. Tada će, u svakom, slučaju faktor iznenađenje biti u našu korist, i možda će još jednom sve proći bez borbe.

— A šta ako tamo bude i Stiv? — upita devojka mucajući.

Lari joj podiže bradu.

— Šta očekuješ od mene, Moira?

U očima joj se pojaviše suze. Lagano je spustila glavu na njegovo rame i počela da jeca:

— Ako ga ti ili neko od tvojih ljudi ubije, onda će uvek stajati nešto između nas.

— Da, znam. — Pogled larija Sejmera bio je upravljen u daljinu dok je slušao Moirine reči.

— Da li možeš, meni za ljubav, da ga pustiš da pobjegne?

— I to baš čoveka koji je zaslepljen mržnjom skrivio smrt mog oca, Moira?

— To je tragičan splet okolnosti, Lari — reče devojka molećivo. — Isto to je i Stiv mislio. Njegova mržnja i žed za osvetom odveli su ga u pakao. Hoćeš li i ti sada da padneš u

istu grešku koju kod njega osuđuješ, Lari? Otkad sam sve to saznala, i ja ga se gnušam, ali uprkos tome, on ostaje moj brat. Nikad ne bih mola da podnesem pomisao da je ubijen tvojom rukom. Čak i ako Stiv pobjegne, on neće izbeći svoju kaznu. Naprotiv, on će postati čovek van zakona i izgubiće sve. Za njega je to sigurno najveća kazna. Lari, hoćeš li sve što postoji među nama da staviš na kocku?

Lariju Sejmeru je trebalo dugo vremena da joj odgovori. To se videlo na njegovom licu, kada je pogledao svoje ljude.

— Ti zahtevaš suviše od mene, Moira, veoma mnogo. Ali, tebi za ljubav poštedeću ga. U pravu si, život čoveka stavljenog van zakona biće za njega, možda, najteža kazna.

*

Jedan čas pre ponoći krenuli su na put prema »Tri hrasta« Stiv Kameron i Džon Kelog. Kameronov ranč je već bio skoro na vidiku kada je Stiv plačljivim glasom rekao:

— Džone, ne sviđa mi se kako taj Samer izigrava velikog šefa i uz pomoć jednog od svojih momaka uređuje ratni savet. Sve što je do sad započeo bilo je čist promašaj. Ako taj Jenki možda veruje da ćemo mi i dalje za njega vaditi kestenje iz vatre, onda se on grdno vara. To ću mu ja i reći.

— Naravno, Stive — složi se crnokosi nadzornik tonom kojim bi se obratio jogunastom detetu. — Ali ne bi trebalo da budeš previše osećajan. Kevin Samer jednostavno nije imao drugog izbora. Ili je, možda, trebalo da održi ratni savet u Var-drumu?

— To mi je već poznato — odvrati mrzovoljno Stiv Kameron. — Taj

momak želi da što je moguće duže ostane u pozadini. Zbog svega toga sva ta tajanstvena prenemaganja. Ali zato u tom đavolskom ratu za livade šalje mene u vatru. Danas smo opet imali dvojicu ranjenika. I šta je iz toga ispalo? Ništa! Verovatno Lari Sejmur nije ni kožu ogrebao.

— Pedro Martines je dozvolio da ga on nadmudri — nastavi Džon Kelog prigušenim glasom. — Ako Sejmur bude došao na domet našeg oružja, ne bismo smeli da ga pustimo da ode. Tako smo zakasnili da pomognemo Martinesu da se izvuče iz škripca. I kada smo mi, najzad, na potoku pritegli Sejmura i tog Čerokija, tada su oni iznenada dobili pojačanje od četiri momka. Vrag može znati šta su oni baš tamo tražili.

Neko vreme jahali su ćutke kroz Pinon brda. Tek kada su stigli na rub ravnice, Stiv Kameron reče kreštavim glasom:

— Ovaj rat za livade od početka je bio besmislen. Nisam smeo da se u to upustim. Jer, u osnovi sve se svodi na to da je sjajni Kevin Samer i dalje mogao da igra svoju ulogu uvaženog poslovnog čoveka. Zašto on nije jednostavno likvidirao Larija Sejmura u Vardrumu? Taj Don Džonatan je, konačno, revolveraš, a uz to tamo je bio i Pedro Martines. Oni su mogli veoma lako da likvidiraju Sejmura u gradu. Tako bi nas poštedeo mnogih briga. Bio sam budala, Džone. Dozvolio sam da me taj Jenki jednostavno nadmudri i uvuče u nešto što mi je donosilo samo nevolje a da pri tome nisam ni korak napredovao. Ja ću sasvim jasno reći Sameru i Džonatanu da od njih ubuduće neću više primati naređenja i u vezi s tim razgovaraću sa Felipeom Garsijom. On bi mogao da postavi u zasedu nekoliko svojih

momaka na ivici Briksa. Moglo bi da pođe sve naopako ako Lari Sejmur u toku sledećih dana ne upadne u njihovu zamku. S jednim jedinim, dobro nanišanim hicem moglo bi da se završi sve. Da, tako ću i učiniti. Naš prijatelj Felipe Garsija treba na miru da zaradi svoja goveda. . .

Džon Kelog ne odgovori ništa. Samo se zagonetno osmehnu.

Neposredno pred ponoć, stigli su na avetinjski ranč. Sjahali su i privezali konje za jednu trošnu gredu. Dok je Stiv Kameron nemirnim koracima išao preko dvorišta i nestrpljivo pogledao prema ravnici, Džon Kelog oslonjen na grubo stablo jednog hrasta, u njegovoj senci pripali cigaretu. Struganje grana o strehu, koje je Stivu Kameronu tako očigledno išlo na živce, ovog crnokosog pirata ostavljalo je potpuno ravnodušnim.

Baš u trenutku kad je Džon Kelog bacio opušak svoje, dokraja ispušene cigarete, začuo se konjski topot koji se približavao.

— Najzad — promrmlja Stiv Kameron nestrpljivo. On iziđe iz senke drveta i stupi na mesečinom obasjanom prazno dvorište. Tri jahača sa crnim kapuljačama dojahali su kasom. Dvojica od njih sjahaše i predadoše trećem uzde svojih konja.

— Ovde smo svi svoji — frknu Stiv Kameron prezrivo. — Dakle, čemu ta maskarada?

— Zar Garsija sa svojim ljudima još nije tu? — upita jedan od maskiranih mirno. Uprkos potmulom zvuku, ispod kapuljače se mogao raspoznati glas Kevina Samera.

Stiv Kameron se samo isceri. Tada Kevin Samer i Don Džonatan svukoše kapuljače. Sada i Džon Kelog iziđe iz senke i pridruži se gru-

pi. Podrugljivo je pogledao u Stiva Kameronu i rekao:

— Sada je prilika tu, šefe. Ti si se tako lepo pripremao da mu kažeš sve što si hteo.

Stiv Kameron je delovao neodlučno i nervozno je vukao opasač tamno-amo.

— Šta hoćete da mi kažete, Kamerone? — Glas Kevina Samera zvučao je tvrdo i odsečno. Maska uvaženog poslovnog čoveka sada je pala s njegovog lica.

Zbunjeni Stiv Kameron obori glavu.

— Ja. . . ja sam hteo da vam kažem da tako više ne može dalje, Sameru — reče on mucajući, nakašlja se promuklo, a onda je bujicom reči, skoro plačljivim glasom, izneo sve one stvari o kojima je već razgovarao sa Džonom Kelogom. Pri tome, nije mogao da se oslobodi osećanja da se opet upustio u situaciju kojoj nije dorastao. Kad je najzad rekao sve, Samer je još uvek stajao nepomično i svojim žučkastim očima ćutke buljio u njega.

— Vi ste u pravu, Kamerone, tako zaista ne može dalje — reče on najzad, klimajući svojom velikom glavom sa kosom koja je ličila na lavlju grivu. Zatim pređe jezikom preko usana i dodade: — Zato sam i sazvaov ovaj ratni savet. Mislim da ćemo sada mirno o tome razgovarati.

Skoro pola časa trajao je ovaj razgovor nasred dvorišta. Kameronove reči, izgovorene gotovo plačljivim glasom delovale su sve bojažljivije. Don Džonatan je malo učestvovao u tom razgovoru, a Džon Kelog je pratio tok razgovora iz pozadine, s puno pažnje, povremeno se cereći. Najzad je izvukao iz džepa niklovan časovnik, podigao ga bliže očima i iskoristio kraću pauzu da primeti:

— Izgleda da se našem prijatelju Garsiji ne žuri. Možda mu se ne vraća kući. Ili se vi još uvek oko toga niste složili?

Pogled Stiva Kameronu, bio je zajedljiv i odrećan. Ali, kad je pala lozinka, odjednom se začuo topot konja grupe jahača.

— To su oni — frknu Don Džonatan i ode do svoga konja čije je uzde još uvek držao čovek pod kapuljačom. Džonatan izvuče iz bisaga flašu i povuče dobar gutljaj. U tom trenutku, grupa jahača je već bila ujahala u dvorište. Bilo ih je petorica i svi su nosili kapuljače »bratije«.

— Dobro veče, tu smo — reče jedan potmuli glas. Jahači su se držali u jednoj liniji, a krilnici su tiskali konje dalje od centra, tako da se lanac celog dvorišnog prostora zatvorio.

— Zakasnili ste, Garsija — promrmlja Don Džonatan s puno prekora. — Ali ovog puta to ništa ne smeta. Šef ima nešto da vam saopšti.

Kevin Samer istupi dva koraka napred, ali u istom trenutku vođa »bratije«, čovek na smeđem ždrecu, opipa levom rukom svoju kapuljaču.

— I to je moguće — reče jedan potpuno izmenjeni zvečeći glas. — Ali mnogo važnije mi izgleda ono što ja imam da kažem ovom sjajnom šefu i svima vama.

Kapuljača odlete nazad i u istom trenutku pojavi se ispod ogrtača čovekova desnica sa dugocevnim konjičkim koltom.

— Lari Sejmur! — zaurla Stiv Kameron.

Don Džonatan prostenja, odskoči nazad i maši se svog oružja. Džon Kelog takođe odskoči u stranu. Ali već su cevi oružja drugih jahača bile uperene u njih i oni se ponovo

ukočiše. Samo se Kevin Samer nije pomakao s mesta. Zbunjeno je zurio u Larija Sejmura.

— Da, ja sam — reče Lari odsečno. — Ako neko od vas misli da još ima šansu, onda neka počne. Pošto smo se do sada tukli samo sa plaćenim desperadosima i revolverašima, za nas bi prava radost bila da bar jednom vidimo kako se bore i tajni pokretači ovog prljavog posla. Naravno, pri tome niko ne bi trebalo da se osloni na Felipea Garsiju i njegovu rulju. Naime, mi smo od njih uzeli kapuljače za ovu maskaradu i razjasnili ko su i šta su pripadnici »bratije«.

Jahači su oprezno tiskali svoje konje još više u stranu, tako da su sada obrazovali polukrug. Sada su i oni svukli kapuljače pa su im se jasno videla lica. Čeroki je na nišan svoje puške sačmarice uzeo Džona Keloga. Na drugoj strani, Pepino Lester je držao u šahu Dona Džonatanu. Hose Kalderon se još probio napred i uperio revolver u jahača sa kapuljačom, koji je ostao u pozadini. Samo se Pako Kalderon držao tik pored Larija Sejmura i cerio vraški.

— Sejmur — reče Kevin Samer kreštavo. — Vašljivi odmetniče...

— Samo bez preuranjenih komplimenata — oštro mu preseče reč Sejmur. — Sa vama i vašim nadničarima pozabaviću se kada budem završio sa Stivom Kameronom i nastavi: U međuvremenu sam saznao ko je skovao napad na »Tri hrasta«. Hteo si da osvetiš smrt svoga oca, zar ne Kamerone? Sve si to mogao znatno lakše da učiniš jer se stvarni ubica Bila Kamerona nalazio u tvojoj najbližoj okolini. Najbolje bi bilo da ga sada pitaš za to. On stoji tamo pored tebe.

Stiv Kameron obema rukama olabavi okovratnik. On nije hteo da dozvoli da se primeti da li mu se lice izobličilo od straha ili od mržnje. Oči mu zasvetlucaše kad je pogledao nadzornika.

— Džone... ti? — reči su mu zvučale muklo. Odjednom, stvari dobije drugi tok koji Lari Sejmur nije predvideo. U Stivu Kameronu, slabicu, koji je do tada sve svoje borbe završavao uz pomoć drugih, odjednom se nešto srušilo, tako da je svaka sumnja o njegovoj nabujaloj mržnji bila izlišna. Od svih bezobzirnih momaka u dvorištu on je u tom trenutku, bez sumnje, bio taj koji je osećao najmanje straha. Na zgrčenom licu Džona Keloga mogao je da pročita potvrdu Sejmurove tvrdnje. Činilo se kao da je odjednom eksplodirao. Ruka mu polete prema kuku i poteže oružje iz futrole.

— Pazi, Čeroki! — zagrme Lari Sejmur, ali pakao se više nije mogao zadržati.

Verovatno Džon Kelog nije pridavao pažnju njegovim pokretima. Kad je video da je Stiv Kameron uperio revolver u njega, reagovao je sasvim instinktivno. Za stotinku sekunde bio je brži od onog drugog. Snažan udarac u grudi odbacio je Stiva Kamerona. Još dok je padao, pogodila ga je i druga nadzornikova kugla, dok je metak iz njegovog kolta odleteo u hrastovo granje.

Izgledalo je kao da su ovi pucnji otvorili vrata pakla. Rečima se ne mogu podrobno opisati događaji koji su se zbili u trajanju od samo nekoliko sekundi.

Naravno, Čerokijeva dvocevka mogla je da bude brža od Džona Keloga, jer je on već držao svoju sačmaricu uperenu u nadzornika. Ali ono što je on smatrao za mudro

predviđanje, pokazalo se u tom odlučujućem trenutku kao nedostatak. On nije mogao da opali iz svoje puške, a da pri tome ne pogodi i Stiva Kameronu. Tek kad se ovaj zanjahao nazad i pao na tlo, zagrmela je njegova sačmarica i pogodila Džona Keloga.

Samo za delić sekunde, pažnja drugog je bila skrenuta na drugu stranu. Konj Pepina Lestera skoči prestrašeno u stranu i tu priliku iskoristi Don Džonatan brzinom opasnog revolveraša. Pogledi su jedva mogli da slede njegove pokrete kada je munjevito potegao svoj kolt. Kugla prostreli levu nadlakticu Larija Sejmura, ali, uprkos tome, on podbode svoga ždrepcu. Don Džonatan se pri naletu konja baci u stranu. Pepino Lester je hteo sada da puca, ali mu je zasmetao Lari Sejmur. Tada Pako Kalderon skoči sa konja. Svojim teškim koltom udario je Dona Džonatana po slepoočnici tako snažno da je ovaj pao kao pokošen.

U pozadini je takođe pripucao Hose. Desperado pod kapuljačom je, ipak, bio brži. Očajničkim udarcima nogama terao je slobodne konje napred. Potom je okrenuo svoje kljuse i izgubio se iza ugla štale pre nego što je Hose još jednom opalio.

Prošlo je skoro pola minuta pre nego što se od ovog meteža ponovo uspostavio red. Bez svesti i sklupčan ležao je Don Džonatan na tlu. Udaljen nekoliko koraka od njega, pao je takođe na zemlju Kevin Samer, kada su slobodni konji pojurili prema njemu. U međuvremenu, oni su saterani u jedan ugao dvorišta. Kada je Kevin Samer podigao glavu sa prekrštenih ruku, pogledao je mrtvog Džona Keloga. Lice mu pozelene i on se prevrnu na stranu.

Bio je blizu sloma. Jedva je primetio da ga je Pako razoružao.

U međuvremenu Lari Sejmur je iskočio iz sedla i sada je trčao prema Stivu Kameronu. Mada mu je leva ruka visila mlitavo i niz nju curila krv, on je uspravio ranjenika i dahćući rekao:

— Ti, budalo! Zašto si baš sada morao da se pokažeš tako hrabar? Moiri za ljubav, hteo sam da te pustim da pobegneš, a Džon Kelog sigurno ne bi izbegao svoju kaznu.

Potrajalo je dugo pre nego što je Stiv Kameron otvorio oči. Njegov, inače plačljivi glas, sada je zvučao muklo i neprirodno kada je počeo da govori:

— Opet nisam uspeo, Lari, ali sam bar pokušao. Jednom u svom životu hteo sam i sâm da učinim ono što sam morao.

— Gazda — viknu Pepino Lester iz pozadine, — Felipe i Čeroki mogli bi da ostanu ovde. Ja ću sa Pakom da pokupim momka koji je pobegao.

Lari odmahnu glavom.

— Dosta je — reče on prigušenim glasom. — Pusti ga neka ide dodavola. On će se pobrinuti za to da njegovi ortaci sutra rano nestanu iz Big-Bend zemlje. Ovog puta, mali treba da pobegnu a veliki da budu obešeni. Bez svoga vođe, banda više neće ući u bilo kakav rizik.

Razočaran, Pepino Lester izvuče stopalo iz uzengije i pridruži se Paku Kalderonu, koji je baš tada onesvešćenom Donu Džonatanu vezivao ruke na leđima. Tada se obojica posvetiše Kevinu Sameru koji je poluošamućen sedeo na poprečnoj motki na merdevinama. Tajni pokretač svih ovih paklenih događaja sada je bio potpuno slomljen. Glava mu se još uvek klatila na grudima. Bez-

voljno je dozvolio da i njemu stave ruke iza leđa i da ih vežu.

Lari Sejmur se upravo bio okrenuo teškom ranjeniku, kada je bezumnim tempom Moira Kameron uterala u dvorište laka rančerska kola. Hose je morao da uhvati konja za oglavinu da bi ga zaustavio.

— Lari! — zazvučao je prigušeni vrisak devojke. Nije bilo sumnje da su pucnji kod nje izazvali paniku i ona je jednostavno pobegla od Uga Sančesa i Ruisa Delgada. Sedela je ukočeno na kočiji i još uvek držala kajase. Tada je ugledala Larija Sejmura kako kleči na tlu, pa je brzo iskočila iz kola i prišla mu. Ona se zagleda u brata koji je umirao.

— Ubio ga je Džon Kelog — reče Lari muklim glasom. — Nismo us-

pele da ga u tome sprečimo. Kada je Stiv saznao istinu, krenuo je na njega, ali je Kelog bio brži.

— Moira — promrmlja Stiv Kameron jedva čujnim glasom, kada se devojka jecajući pognula prema njemu. — Ne plači, Moira. Ja... ja sam ipak uspeo. Lari je to učinio za mene. Smrt je... osvećena. Sada... će opet... sve biti dobro.

Glava mu pade mlitavo u stranu.

— Stive! — zajeca Moira Kameron.

Lari Sejmur brižno obgrli devojčinu ramena i uspravi je. Posrtala je dok ju je on vodio prema kolima. Kada su stigli do kola, položila je glavu na njegovo rame i pustila na volju svojim suzama.

Sexpress

EROTSKI MAGAZIN
NA SVIM KIOSCIMA

Stimulativno!
Uzbudljivo!
Zanimljivo!
Kontakti!
Modeli!

PAŽNJA! PAŽNJA! PAŽNJA! PAŽNJA!

KONKURS ZA VESTERN ROMAN

Redakcija VESTERN ROMANA X—100 raspisuje stalni konkurs za vestern romane koji će se objavljivati u istoimenoj ediciji. Rukopisi treba da su obima od oko 8 autorskih tabaka (115 do 130 stranica sa 30 redova i 60—65 slovnihi mesta, novinarskog proreda, otkucani na pisaćoj mašini). Nagrađenih romana neće biti nego će Redakcija otkupiti svaki roman koji bude odgovarao njenim kriterijima, a o čemu će odlučiti posebni žiri. Rok slanja rukopisa nije ograničen. Informacije na telefon 021/623-170.

Rukopise slati na adresu:
»DNEVNIK«, Redakcija vestern romana
21000 Novi Sad
Vojvođanskih brigada br. 7/XII
Rukopisi se ne vraćaju

PAŽNJA! PAŽNJA! PAŽNJA! PAZNJA!

U SLEDEĆEM BROJU

P. Filmor

POKLANJAM TI SVOJU SMRT

Osim još nekoliko ugruvanih mesta na mom licu i telu, nije bilo nikakvih drugih ozleda. Dok su Merfi i Vanda pripremali konje, ja sam se umio i osvežio. Proverio sam revolver. Oružje mi je bilo preteško za ruku. Kao da je imalo pola tone. Nadao sam se da neću morati da ga upotrebljavam dok se ne oporavim...

JUGOBANKA

DODITE
DA SE DOGOVORI NO

YU ISSN 0353-1287

9 770353 128102